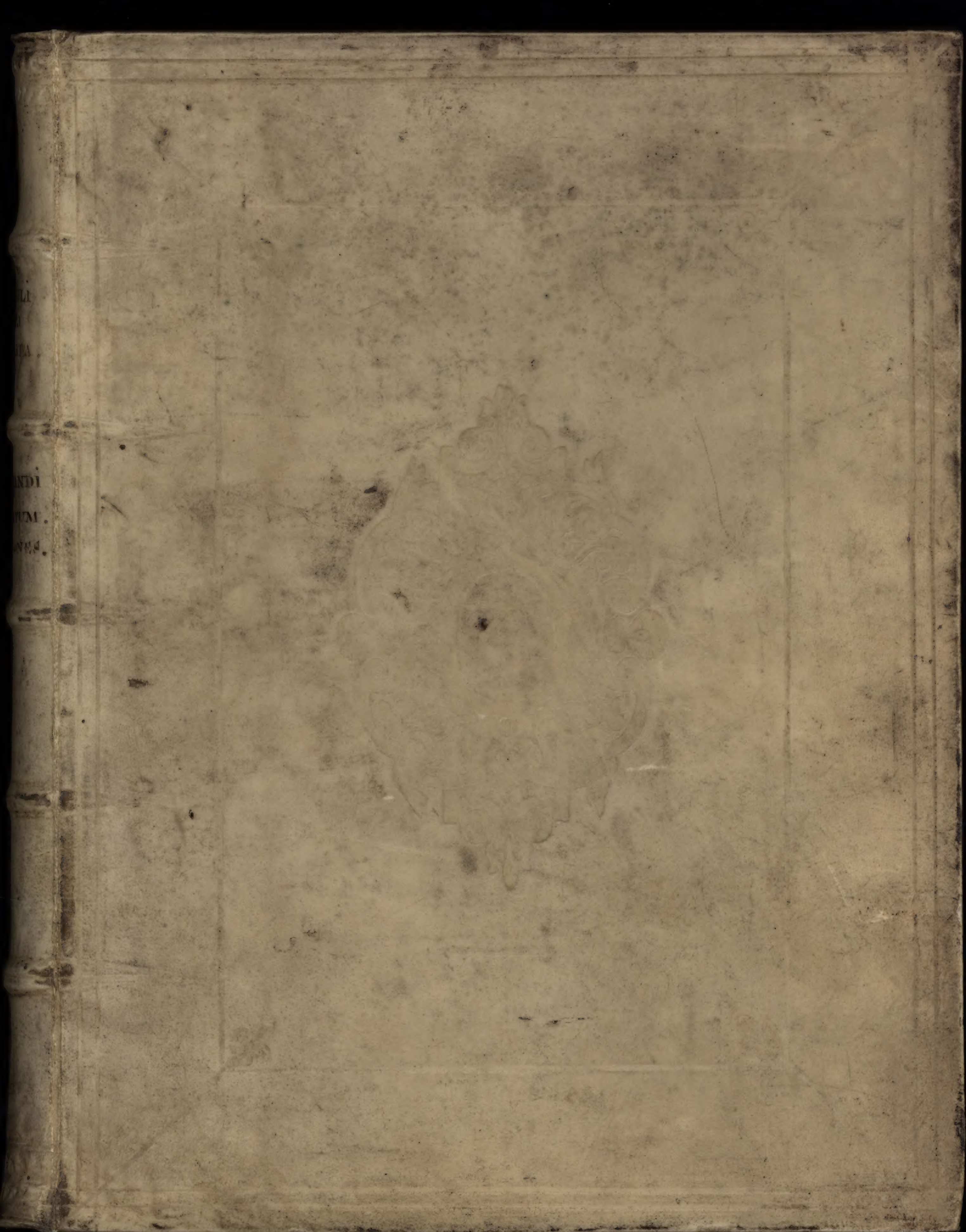
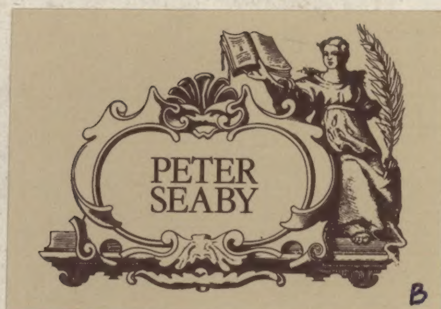

LI
NDI
UM.
NES.

T. Sharp D.D. Preb.
of Durham. Arch
Deacon of North

PETER
SEABY
B

(8)

SELECTIORA
NVMISMATA

SELECTIORA
NUMISMATA
IN ÆRE
MAXIMI MODULI
E MUSEO

Illustrissimi D. D. FRANCISCI DE CAMPS
Abbatis S. Marcelli, & B. Mariæ de Siniaco,

Concisis interpretationibus per D. VAILLANT D. M.
& Cenomanensium Ducis Antiquarium,

ILLUSTRATA.

PARISIIS,
Apud ANTONIUM DEZALLIER, in Vico San-Jacobæo, ad Coronam Auream.

M. DC. XCV.
CUM PRIVILEGIO REGIS.

LECTORI.

NUMMOS veteres ex omni materia, omnique modulo ſummâ curâ multiſque ſumptibus collegit undique multis ab hinc annis illuſtriſſimus ABBAS DE CAMPS, tàm proſpero ſucceſſu, ut rei nummariæ ſtudioſis omnibus, Principibus etiam non paucis opulentior in eâ re tandem evaſerit: hi ſiquidem nummos habent permultos, ille verò numiſmata maximi moduli mole, cælaturâ, raritate eximia, in quibus Imperatorum ſeriem, ſi paucos excipias, cernere licet, ut & res ab eis præclarè geſtas, & quidquid in hiſtoriâ Romanâ legitur auguſtius. Ab amicis ſæpe

invitatus, ut quæ privatæ ſtudens, tùm utilitati, tùm voluptati ſibi comparaverat, in publicum commodum transferret, annuit comiter votis amicorum, ipſe tamen diverſis negotiorum generibus implicatus ea in ære priùs, prout extant in ipſis exemplaribus, accuratè inciſa, explicanda mihi poſtmodùm tradidit. Utere igitur, Lector, eruditis opibus Muſei Abbatis illuſtriſſimi, uſque dum publica fiant quotquot ſuperſunt, ex auro, argento, ære ſelectiora numiſmata. Inter recentiores Cæſares unicum invenies extra ſuum ordinem collocatum, inſcitiæ ne aſcribas, poſt cælatos jam ſucceſſores ipſum recuperavit.

INDEX AUTHORUM.

INDEX AUTHORUM.

FINIS.

AVGVSTVS.
CA
A. Schoonebeek fe.

NUMISMATUM
EX ÆRE
MAXIMI MODULI
EXPLICATIO.

AUGUSTUS.

SALDUBA Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs ad Iberum amnem ſita, mutato nomine, ab Auguſto appellata eſt CÆSAREA AUGUSTA, ut duæ illæ literæ C. A. ſeorſim inter ſe cum puncto in nummis ſeparatæ, innuunt: deinde uno verbo CÆSARAUGUSTA à Scriptoribus nuncupata videtur, quod nomen accepit, poſtquam diviſâ inter Auguſtum & P Romanum Hiſpaniâ, Tarraconenſis cum aliis Provinciis illi ceſſit, urbemque, Romanam conſtituit coloniam, tranſmiſſis in eam partim veteranis Legionum IV. Scythicæ, VI. Ferratæ, & X. Fretenſis: ut nos docent illius inſignes nummi ſuperſtites. Urbs autem non modò colonia facta eſt, ſed immunis pronunciata: unde tot beneficiorum memor hunc maximi moduli nummum inter alios cujuſ-

Strab. lib. 3. pag. 161.

Lib. 1. Col.

Plin. lib. 3. cap. 3.

vis formæ munificentiſſimo Fundatori, tanquam perpetuo hoſtium victori cum corona è lauro contexta dedicavit. Arragoniæ urbs primaria & metropolis à Joanne XXII. Pont. Maximo effecta, hodie *Caracoſſa* corruptè dicitur pro Cæſarauguſta.

INDVLGENTIAE. AVG. MONETA. IMPETRATA.

CAESARI·
AVG·
COL·A·A·P.

LIVIA, *seu* JULIA.

VULTUS Liviæ seu Juliæ Augusti conjugis in plurimis nummis signatus est, nomen autem rarò appositum: In Romanis quidem Tiberio filio annuente anno U. C. 775. & Druso nepote impetrante anno 776. sed sub *Justitiæ & Salutis* effigie in iis qui Tiberii nomen præferunt, & sub *Pietatis* imagine in Drusianis; Senatus enim sui juris adhuc nimis erat studiosus, quàm ut Principum Fœminarum nomina in nummis suis apponere vellet: coloniæ cùm essent magis remotæ, & Cæsarum studiosæ, effigiem Juliæ & nomen simul apposuerunt: testis nobis est colonia Romulensis, mortuo quidem Augusto; sed Patrensis illo vivente ejus imaginem exhibere tantùm ausa est, apposito monetæ maximæ cudendæ permissu circa ambitum, quem forsan ejus interventu obtinuerat, seu per uxorem carissimam munifico Conditori gratulans.

Seguinus hunc nummum primus vulgavit, & disertè hasce literas A. A. P. de Patrensis coloniæ nominibus *Augustam*, *Aroem*, *Patrensem*, à tribus conditoribus & restauratoribus Eumelo, Patreo, Augusto interpretatus est, quem consule. Patræ, urbs Achaiæ ab Augusto anno U.C.725. ut innuit Strabo, deducta est colonia, transmissis in eam Legionis XXII. Primigeniæ veteranis, ut il- *Edit. 2. pag. 115.* *Lib. 8. pag. 387.* *In Chron.*

A 2

lius nomen & signa militaria in hujus coloniæ nummis frequens percussa penitus arguunt.

Quadrigæ in quibus vehitur Augustus, quinti ejus consulatûs solemnem pompam designare videntur, dextra enim scipionem eburneum, insigne consulatus præfert, quem tunc cum Sexto Apuleio gerebat.

TI·CAESAR·DIVI·AVG·F·IMPERATOR·V.
S·P·Q·R
TI. CAESAR.

TIBERIUS.

I.

IMPERATOR V. inſcribitur in nummo Tiberius, quem titulum Dalmatis ferro & igne domitis recepit anno U. C. 761. ut Dio narrat: *Ita Dalmatia partim bello, partim pacificatione ad Romanos rediit.* Templum in averſa parte pulcherrimum, Concordiæ eſt; quod idem Scriptor Tiberium dedicaſſe refert 763. *Anno ſequenti Tiberius ædem Concordiæ ſacravit inſcripto ſuo & fratris Druſi vitâ perfuncti nominibus*, nempe Dolabella & Silano Coſſ. Sed nummus nos docet quando templum dedicavit, nondum Imperatoris titulum accepiſſe, quem hoc anno Germania vaſtata obtinuit. Concordia ſedet in aditu templi dextra pateram, ſiniſtra cornucopiæ ſolitum inſigne tenens: hinc Tiberii ſtantis, illinc Druſi fratris ſtatua, etſi malè ſculpta ab inciſore; at ut æterna eſſet hujus templi & eorum concordiæ apud poſteros memoria, percuſſus eſt maximus nummus his temporibus admodum rarus.

Lib. 55. pag. 570.

Id. pag. 586.

II.

Tiberius in hoc nummo laureâ inſignitur, utpote imperium, defuncto Auguſto, adeptus, cujus ſtatua radiato capite inſignis ſedet poſt apotheoſim, quemadmodum arguit inſcriptio DIVUS

AUGUSTUS à Turiaſonibus qui nummum cudêre, appoſita. Turiaſo, urbs eſt Hiſpaniæ Tarraconenſis in Celtiberis ſita, municipium in nummis appellatur, quod ſuffragii jure donatum fuiſſe videtur: Si quidem à Plinio inter cives Romanos adſcribatur, beneficium aliquod ab Auguſto haud dubie accepit, cui tot nummos percuſſit, ut etiam ejus apotheoſim in iis conſignare voluerit, & ipſi ſtatuam tanquam Deo conſecrare. Fulmen dextrâ tenet Auguſtus, quaſi cœlum cum Jove regens, ut ait Manilius:

Lib. 3. Cap. 3.

Lib. 5. cap. 9.

. . . . Cœlumque replevit
Quod regit Auguſtus ſocio per ſigna Tonante.

Turiaſones etiam ſe Tiberio plurimùm devotos teſtati ſunt, per diverſos in ejus honorem percuſſos nummos; quod videre eſt in noſtro Coloniarum libro.

AGRIPPINA·M·F·MAT·C·CAESARIS·AVGVSTI·
S·P·Q·R·
P·P·
OB CIVES
SERVATOS
S·P·Q·R·
MEMORIAE
AGRIPPINAE

AGRIPPINA.

CAius Germanici & Apripppinæ ſenioris filius, ut imperium occupavit, in parentes Pius viſus eſt: in memoriam patris Septembrem menſem *Germanicum* appellavit, matri Circenſes, carpentumque, quo in pompa traduceretur, inſtituit; in cujus memoriam Senatus nummum primæ magnitudinis percuſſit, in quo illud à mulis trahitur, ſed cùm corona quercea, Caligulæ conceſſa tanquam Cives ſervaſſet & in illius nummis Senatûs juſſu ſignata, etiam in matre occurrat, nemo non videt id monetarii, qui ectypum alterius pro altero accepit, errore factum: ſed licèt illi typi minimè nummis in quibus reperiuntur, conveniant, ut pote hiſtoriæ monumentis alieni; porro apud nummorum Cultores pro raris habentur, & ideo Lectoris hic oculis ſubjicitur.

Sueton. in Caio. Num. 15.

I I.

Agrippina ſimulandi neſcia, cùm Tiberium aliquando ſermonibus ſuis laceſſeret: ut eam à ſe amoveret, apud Senatum accuſavit, & repetitis adverſùs nurum probris, tandem obtinuit ut in Pandateriam inſulam relegaretur, ubi non multò poſt occubuit: Caius ejus filius, mortuo Tiberio, cùm imperium obtinuiſſet, confeſtim in illam ad trans-

Tacit. Annal. 5.

ferendos matris cineres festinavit tempestate turbida, quò magis pietas emineret, ut inquit Suetonius: *Inferias fratri & Agrippinæ annua religione publicè instituit, & eò amplius matri Circenses, carpentumque quo in pompa traduceretur :* Hujus memoriam in nummis consignavit Senatus, ut norunt vel rei nummariæ tyrones, sed maximos & eximiæ molis nummos Caius signasse videtur, quorum pauci ad nostras pervenerunt manus : cùm illi qui Senatusconsulto percussi sunt, pro monetæ usu essent, & qui Caligulæ jussu signati fuerant, amicis tantùm distribuerentur.

In Caio. Num. 15.

NERO·CLAVD·CAESAR·AVG·GERM·P·M·TR·P·IMP·II
SECVRITAS AVGVSTI
S C
AVGVSTI
S·P·Q·P·OST·C
AVGVSTI
ANNONA
CERES

NERO.

I.

Ex gente Domitia Ænobarborum Nero Cn. Domitii & Agrippinæ filius in gentem Claudiam à Claudio Imperatore adoptatus eſt, & Octavia uxore ducta ad Imperium matris artibus pervenit, ejus vultum exhibet hic nummus maximorum molem ex toto non attingens, minoris quidem formæ eſt, ſed cùm ejuſdem craſſitudinis ſit, quâ ſignari ſolent, & ampliſſimum æreum circulum contineat, inter maximos reponi meretur. Ex anteriore parte Neronem lanugine ornatum & coronâ radiatâ inſignem exhibet: ex altera Securitatem dextra capiti appoſita ſedentem ante aram ignitam, ſiniſtrâ ſceptrum ſeu haſtam gerit; hæc autem Religionis cultum denotat, qua Principis ſecuritas procuratur.

II.

Hic eſt portûs Oſtienſis à Claudio extructi proſpectus, quem cùm condere inſtituiſſet, Architectos interrogavit, quanti ſumptus ejus operis eſſent futuri, tantos reſponderunt, quantos ipſe facere nollet, ſperantes impendii magnitudine audita, ipſum à propoſito deſtiturum: nihil deter- *Dio Lib. 60. p. 672.*

ritus rem in animum ſuum induxit, perfecitque magnanimitate ac potentia Romana dignam. Ejus figuram Suetonius & Dio graphicè deſcribunt. In Claudii nummis nulli ejus occurrunt typi, ſed omnes cum effigie Neronis, quod nos docet hunc principem illum abſolviſſe. Ad portûs introitum Neptuni ſeu Portumni ſimulacrum viſitur, in medio Claudii ſtatua paludamento ornata ſupra columnam tanquam Conditoris.

In Claudio. Num. 20.

Alterius Neronis pars averſa, huic nummo pro Neronis capite incuſa eſt, ita ut idem duos efficiat in uno: hic exhibet Cererem ſedentem cui adſtat Abundantia, ara inter eas media; illa facem ſolitum inſigne, hæc cornucopiæ perpetuum ſymbolum gerit: eas quidem ad deſignandam Neronis in annona procuranda diligentiam, ut innuere videtur Tacitus, *pretiumque frumenti minutum, uſque ad ternos nummos.* Ceres verò depingitur tanquam ſerendi frumenti inventrix, matrona verò Romana ſub Abundantiæ imagine tanquam urbis Genius frugum omnium copiam producens adſtat: unde pro inſcriptione nummi CERES ANNONA AUGUSTI.

Annal. 15.

DOMITIANUS.

NUMMIS Domitiani maximis, utpote raris deficientibus, illius Imperatoris imago in ſigno antiquo rariſſimo ſubſtituta eſt : illa velut parva Principis tabula in pixide ſemper ferenda ab aulicis excogitata videtur, ſed à ſculptore, magnitudine triplex neſcio cur, cælata eſt. Minervæ galeatæ caput, pectore tenus humero Domitiani ſiniſtro inſiſtit, tanquam Dea tutelaris aut mater in aurem ejus quidquid deberet agere, ſuggeret, Numæ regis exemplo qui ſe Ægeriæ nymphæ omnia ſe facere dictitabat. Nemo neſcit Domitianum veſanam Domini appellationem ſibi poſt Caligulam vindicaſſe; Suetonius ait, cùm dictaret epiſtolam ſic cœpit, DOMINUS ET DEUS NOSTER SIC FIERI JUBET. *Unde inſtitutum poſthac, ut ne ſcripto quidem ac ſermone cujuſquam appellaretur aliter.* Quod ſi quis facere detrectaſſet, tanquam magni criminis reus detrudebatur in carcerem, ut apparet ex his quæ Philoſtratus ſcribit, Tarenti præſidem ſacra facientem, quod publicis precibus non addidiſſet Domitianum Palladis filium eſſe, accuſatum fuiſſe. Sed cur Princeps ille Palladis filius dici voluerit, conjicit Baronius id ei à Joſepho ſcriptore Judæo ejus lateri inhærente ſuggeſtum, cùm autem Domitianum à veſana Dei appellatione avertere is non poſſet, ſaltem

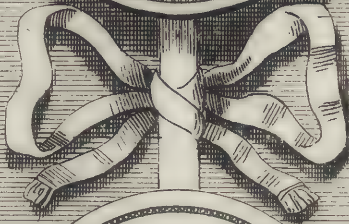
In ejus vitâ Num. 8.

In Tyaneo.

In Domit.

Palladis, cùm esset virgo, filium se prædicaret, suasisse: quandoquidem ex oraculis Prophetarum, virginis filium nasciturum, qui in perpetuum regnaturus esset, haberetur: ut autem Josephus Imperium Vespasiano patri portenderat; sane quidem Domitianus eandem spem concepit, ut quod Vespasianus fuerat consequutus, ipse acciperet. Conjecturam Baronius accipit, quod ut pater, ita & filius inquiri fecit, si qui reliqui essent ex familia David. Refert autem Eusebius nepotes *Eccles. Hist. lib. 3. c. 20.* Judæ illius qui secundùm carnem frater Christi vocabatur, à nonnullis ad Domitianum delatos, quod ex regia Davidis stirpe essent oriundi, ab ipso de Christo & de regno illius interrogatos, cùm non hujus mundi nec terrarum imperium illud esse, sed angelicum & cœleste dicerent, vilitatem hominum aspernatus, liberos abire jussit. Minerva in Domitiani nummis frequens cælata est: huic Deæ templum erexit, cujus figuram & prospectum nobis illi suppeditant. Suetonius *In ejus vitâ. Num. 4.* scribit Domitianum celebrasse in Albano quotannis Quinquatria Minervæ, cui collegium instituerat. Legionem ab eo institutam, de nomine ejus Minerviam appellasse testatur Dio. *Lib. 55.*

IMP·CAES·NERVAE·TRAIANO·AVG·GER·DAC·P·M·TR·P·COS·V·P·P

TRAJANUS.

A Nerva adoptatus eſt Trajanus, cùm in Germania principis legatus exercitui præeſſet; vir de omnium hominum genere meritiſſimus, primum Germanici victoriâ Pannonicâ relatâ nomen accepit, deinde devicto Rege Decebalo in Dacia, paceque cum eo initâ, in fine anni U.C. 854. Dacici appellationem Germanici titulo addidit, cùm Conſulatum IV. ageret: anno autem 956. quintum iniit, in quo cuſus eſt maximus hic nummus, ut denotat ejus epigraphe. Non abs re videtur ſi Trajanus in eo ſub Jovis effigie exhibeatur, cùm ille ut alter Jupiter, à Romanis Optimi cognomen meruerit. Plotina ei adſtat ſub Junonis imagine tanquam digna hujuſce Imperatoris conjux, de quâ Plinius junior. *Tibi uxor in decus & gloriam cedit. Quid enim illâ ſanctius.* In Panegyr. A dextris Marciana ſoror, ut altera Minerva tanquam prudentiæ præſes repræſentatur; hanc autem virtutem quantùm patefecerit, dum in aula cum Plotina cognata eſt morata, audias eundem Plinium. *Quo quidem admirabilius exiſtimandum eſt, quod mulieribus duabus in una domo, parique fortunâ, nullum certamen, nulla contentio eſt.* Ibid. Trajanus inter Plotinam conjugem & Marcianam ſororem depingitur, ut Jupiter inter Junonem uxorem, & Minervam filiam, ſub Concor-

diæ imagine : de illis Panegyriſta. *Suſcipiunt invicem, invicem cedunt, cùm te utraque effuſiſſimè diligat, nihil ſua putant intereſſe, utram tu magis ames.* En egregium concordiæ, Deorum inſtar, inter homines monimentum.

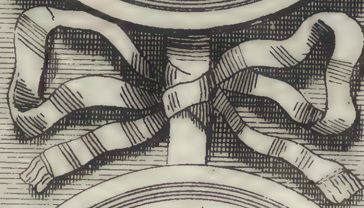
Perrari ſunt Trajani nummi ex ære maximo; unicum in eorum ſerie à nobis nuper vulgata deſcripſimus, cui addendus eſt inſignis ille & integer, ut ex ea diſcas quàm difficilè illa confici poſſit etiam à Principibus eorum collectio.

De Præſtant. Num. Ed. 2.

HADRIANVS.
AVGVSTVS.

COS·III·

HADRIANUS.

TRAJANO ſucceſſit Hadrianus ipſius conſanguineus, ab illo adoptatus, ut exiſtimari volebat; ſed potiùs auxilio Tatiani & Plotinæ, à qua amabatur ad Imperium pervenit: porro Senatus ei in Syria, ubi provinciam adminiſtrabat, confirmavit. Initio Trajani nomen ſibi aſſumere ſollicitus, imo ſe Nervæ nepotem aliquando inſcribebat, ut adoptionem omnino ſuaderet: ſed poſtea ſolâ Hadriani appellatione uſus eſt, nullâ Tribunitiâ poteſtate adhibitâ; ita ut difficile ſit, tempus quo ejus nummi percuſſi ſunt aſſignare: præſertim cum tertium tantùm Conſulatum inierit, & jam uno ante imperium functus eſſet, duobuſque aliis, ab initio ſubſequenter geſſerit.

In hoc Hadriani nummo maximo, ille nudo capite in anteriore parte cum ſolo Auguſti titulo exhibetur, in averſa verò parte Sabina conjux ſub Cybeles effigie in curru à quatuor Leonibus tracto repræſentatur, & quidem ſine inſcriptione, ut poſtea Fauſtina ſenior ſub eodem typo prodiit cum epigraphe MATRI DEUM SALUTARI, & ejus etiam filia Fauſtina junior cum appellatione MATRI MAGNÆ. Cybele autem, *Rhea* & *Ops* nuncupata, dextra ſpicas gerit ad fertilitatem & omnium rerum abundantiam quas *Terra* profert, deſignandam: tanquam Sabinæ ope, huma-

na vitæ alimenta P. Romano concederentur. Ejus Deæ attributa ejuſmodi exponunt Mythologi : tympanum, terræ orbem : turres in capite, oppida: ſpicas, humana alimenta: leones, nullum terræ genus, quod non ſubigi, colique poſſit.

Maximi Hadriani nummi partim notam S. C. præferunt, partim eam non habent, quod ærei omnes juſſu Senatûs cuderentur in urbe, at cùm maximi non monetæ loco exponerentur, Hadrianus eorum cudendorum poteſtatem ſibi primus arrogaſſe videtur : unde in ſequentibus Cæſaribus nulla ampliùs S. C. nota, ſi Trajanum Decium exceperis qui omnia quæ ſibi tribuerant Imperatores, Senatui reddidit.

IMP.CAESAR.TRAIANVS.HADRIANVS.AVG.
P.M.TR.P.COS.III.
S C
AY.KAI.TPA.
AΔPIANOC.OΛYM
ΠIOC
ΛAOΔ
IKEΩN.
AYTOK.KAIC.TPAI.
AΔPIANOC.
CMYP
ΠOΛEMΩN
N.ANEΘHKE

II.

HIc Hadriani nummus S. C. notâ ornatus, primæ magnitudinis formam adæquat, sed amplus ille circulus in quo inclusus est, ei inter maximos locum assignat, præsertim cùm is Princeps munificus plurimos ex hoc modulo à Senatu acceperit, & ipse tandem percusserit. A Patribus is signatus videtur, ob cultum quo Hadrianus Minervam scientiarum & artium Deam prosequebatur, de illo autem narrat Spartianus. *Fuit enim poëmatum & litterarum omnium studiosissimus.* Et paulo post. *Cum professoribus & philosophis, libris vel carminibus invicem editis, sæpe certavit.* Expeditiones sub eo graves haud fuere, & bella silentio pene transacta; pacis autem tempore, artes & scientiæ magis vigent.

In ejus vitâ.

III.

Laodicenses Phrygiæ ad Lycum fluvium siti, ut Plinius & Commodi nummus cum hujus fluvii simulacro & nomine percussi nos edocent; hunc Hadriano dum forsan in eorum urbe moraretur percussere, nam is per totum Imperium Romanum peregrinatus est. Laodicæa à Seleuco Syriæ imperii fundatore de matris Laodices appellatione denominata est, Jovis quidem monitu per Apollinis oraculum, ut refert Stephanus. Ideo Jupiter pro supremo urbis numine ab illa habitus

Lib. 5. cap. 29.

De urbib.

eſt, & in hoc nummo ſcalptus, quòd Hadrianus ſibi Jovis cognomentum adſciviſſet, nempe ΟΛΥΜΠΙΟΥ, poſt conſecratum Athenis ab eo templum ſub ejus nomine, cujus deſcriptionem videre eſt apud Pauſaniam. Hinc *Olympius* in nummis Epheſiorum appellatus eſt & in maximo à Laodicenſibus; ſed ut Jupiter in variis urbibus colebatur, diverſa etiam ab attributis nomina habuit, Laodicenſis ille, ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ, id eſt *veritatis amicus*, eâdem ſemper formâ ſignatus in Auguſti nummis appellatur, ut ſequens in Smyrnæis Acræus indigitatur.

Attic. p. 31. & 32.
Cimel. Reg.
Ejuſd. Cimel.

III.

Smyrna urbs Ioniæ celebris nummum Hadriano percuſſit ſub Polemone, qui ita Imperatori gratus ut urbi ingentem pecuniæ vim ad opera publica, *& ut bis Neocori eſſent*, obtinuit. Is vocabatur Antonius, ut ex marmore Oxonienſi eruitur, ſophiſta fuit Laodicenus quem Smyrnæi civitate donarunt : ideò memor plurima ipſis contulit, & illi videntur in nummo Hadriani Jovis ſtatuam ab eo donatam exhibuiſſe, uti epigraphe innuit ΠΟΛΕΜΩΝ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ ΑΝΕΘΗΚΕ; *Polemon Smyrnæis poſuit.* Jupiter Smyrnæorum, dictus eſt Acræus, ut nos docet alter ejus urbis nummus cum epigraphe : ΖΕΥΣ ΑΚΡΑΙΟϹ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. Ita appellatus, quòd arci præſideret, & extructum in eâ templum haberet in monte Coryphæo, id eſt vertice, ex Pauſania.

pag. 95.
Pheloſtr. de vit. Sophor. l. 1.
Lib. 1.

ΑΝΤΙΝΟΟϹ.
ΗΡΩϹ.
ΠΟΛЄΜΩΝ· ΑΝЄΘΗΚЄ·
ϹΜΥΡΝΑ·
ΙΟΙϹ·

ANTINOUS.

I.

ANTINOUS puer Bithynio, urbe Bithyniæ ortus, eximiæ pulchritudinis fuit, ab Hadriano Imperatore in deliciis habitus, quem in Ægypto mortuum muliebriter flevit, & ſolatii loco in heroum ſeu deorum numerum à Græcis referri juſſit: plurimi ſtatuas, aras & templa illi conſecravere: teſtis eſt Pauſanias, τὸ δὲ ἱερὸν κατεσκευάσαντο τοῦτο, *Antinoi etiam religio eſt divinis honoribus ſancita.* Marcellus quidam, ejus ſacerdos alicubi renunciatur. Lib. 8. pag. 409.

In nummis formoſus ille puer ſub plurimis juvenum deorum nempe, Apollinis, Mercurii, Bacchi & Luni imaginibus exhibetur, & ſub animalibus etiam iis numinibus dicatis prodit, ſub Tauro qui Apollini ſacer, ſub Ariete qui Mercurio, & ſub Panthera quæ Baccho. Calchedonii Antinoum ut Apollinem venerati ſunt, Symrnæi ut Mercurium, Tyani ut Bacchum, Ancyrani ut Lunum, Nicomedienſes ut Harpocratem. Bithyniæ commune templum ei ſuperbum conſecravit, ut & Philadelphenſes Lydiæ, Bithynium urbs, ejus patria eum appellavit Deum, & ita coluit. Cimel. Reg.

Smyrnæi verò inter alios Græciæ populos hunc

heroem ſub Apollinis, Mercurii, & Bacchi ſymbolis venerati ſunt, & plurimos ei dedicarunt cum Tauro, Ariete, & Panthera nummos, procurante Polemone: de quo in Hadriano verba fecimus, is autem huic Principi valde carus in hoc ſtudium peculiare poſuit, ut denotaret ſuum verſùs eum Imperatorem obſequium, ut videre eſt in Smyrnenſibus nummis. In hoc verò Taurus exhibetur ad indicandam ejus animalis ſtatuam, quam Apollini in Antinoi honorem dedicavit, ut fert ejus epigraphe ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ ΠΟΛΕΜΟΝ ΑΝΕΘΗΚΕ, *Smyrnæis Polemon poſuit.*

Plurimis Diis immolabatur Taurus: unde iis dictus eſt ſacer, primum Jovi, de quo Juvenalis:

Duc in Capitolia magnum
Cretatumque bovem.

Pariter Neptuno dicatus eſt, ut & Apollini, teſte Virgilio.

Taurum Neptuno, taurum tibi pulcher Apollo.

Sed Taurus in hoc nummo Apollinem reſpicit, quòd Antinous, cùm fuiſſet juvenis formâ conſpicuus, ut alter Apollo qui juvenis ſemper depingi ſolet, ſicut Bacchus & Mercurius, habebatur.

Pag. 21.

II.

CUM Antinous è Bithynia esset oriundus, ejus provinciæ urbes Hadriani principis amasii, nuper inter deos illius jussu relati, honorem, nummos in quibus esset ejus effigies, ut cuderent, imprimis curabant: Tyani quorum urbs in Bithyniæ Paphlagoniæque erat confinio, maximum hunc signarunt, in eoque Antinoi statuam, quam sub Baccho venerabantur, posuere: Bacchus enim, uti Antinous, juvenis depingitur, & perpetua huic deo juventus, ut Apollini adscribitur, propterea semper imberbis à Poëtis fingitur. Ovidius. *Stephan. de urbib.*

Solis perpetua est Phæbo Bacchoque juventus.

Bacchus inequitat Pantheram, quòd ei sacra sit & vino gaudeat, ut innuit Oppianus: *De Venat. lib. 4.*

Pantheras etiam dona Bacchi capiunt.

Thyrsum pro symbolo & armis gerit, unde *Thyrsiger* apud Senecam dicitur: *In Medeâ.*

Candida Thyrsigeri proles generosa Lyæi.

Thyrsus erat hasta aculeata, hæderâ obtecta, quam in bigis Bacchæ quatiebant.

III.

Strab. lib. 12. CIus urbs Bithyniæ fuit à Cio Herculis ſocio dicta, quam Philippus Macedoniæ rex à ſe everſam Pruſiæ cognomine *Venatori* Bithyniæ principi dedit, qui illum in eâ capiendâ adjuverat: hæc poſtea ab eo reſtaurata, Pruſias ſeu Pruſa, de nomine ſuo dicta eſt: at cùm plures eſſent ejus appellationis in Bithyniâ urbes, nempe à Pruſia patre, qui χωλὸς, id eſt *Claudus*, & à filio, Bibliot. Phot. qui Κυνηγὸς dicebatur; nomen Cii priſtinum reſumpſit, & aliæ remanſerunt, una ſcilicet ad Hip- Polyb. legat. pum fluvium dicta Pruſias, altera ad Olympum montem vocata Pruſa: ne quis autem Cium eandem eſſe cum Pruſiade ad Hippum putet, ex nummis enim rectè omnes diſtinguuntur: alii præferunt ΚΙΑΝΩΝ, alii ΠΡΟΥΣΙΕΩΝ ΠΡΟΣΥΠΙΩ, alii ΠΡΟΥΣΑΕΩΝ ad Pruſam Olympicam ſpectantes. Ciani Antinoum popularem ſuum inter Divos relatum venerantes, ſtatuam ei à ſe erectam in nummis percuſſerunt, Hadrianus autem Imperator Bithyniam tunc provinciam ſuam non feciſſe denotat Ανθυπάτȣ Proconſulis in nummo appellatio, ſub cujus permiſſu nummus eſt cuſus, quæ in provinciis populi, tum Prætoris, tum Conſularibus frequens erat, ut Lib. 53. innuit Dio, & nummi ac marmora firmant: Hadrianus verò Pamphiliam Auguſtorum pro- In excerpt. Conſtant. vinciam populo Romano pro Bithyniâ poſtea conceſſit.

ANTONINVS·AVG· PIVS·P·P·TR·P·COS·III·

ANTONINVS·AVG· PIVS·P·P·TR·P·COS·III

ANTONINVS·AVG·PIVS·P·P·TR·P·XIX·COS·IIII

T. ÆLIUS ANTONINUS.

I.

ANTONINUS ex Aurelia gente in Æliam adoptione Hadriani tranſiit, & in Imperio ei ſucceſſit, varii illi percuſſi ſunt nummi: in hoc Vulcanus & Minerva ſine epigraphe exhibentur. Vulcanus Junonis filius Lemni fabricæ præfuiſſe traditur, galeam cudit, ipſi adſtat Minerva in uxorem ab eo optata, quòd artes Vulcano ac Minervæ tribuerint antiqui: ipſas autem hoc ſymbolo reſtituiſſe Antoninum Pium docemur, illum etiam Imperatorem veteres Romanorum hiſtorias in maximis nummis renovatas expreſſiſſe perhibent. Dionyſius Halicarnaſſeus T. Tatium Sabinorum regem Romæ templum Vulcano voviſſe narrat, quod extra urbem conſtructum refert Plutarchus, in quo forſan hæ ſtatuæ erant poſitæ.

Hygin. 166. Phorn. de Vulcan. *Lib. 2.* *In Romulo.*

II.

Hæc eſt altera vetus hiſtoria ab Antonino Pio reſtituta, nempe ſacrificii Herculis ad aram maximam, ut ipſe apud Evandrum regem oſtendit qualiter ſe coli vellet, de quo Virgilius:

Gramineo viros locat ipſe ſedili.

Ad quem locum inquit Macrobius. *Non vacat* SEDILI, *nam propria obſervatio eſt in Herculis ſacris epulari ſedentes.* Ideò Hercules in nummo ſedet cum Pinario & Potitio ſuper graminis faſciculos, quod duos ipſe ad id ſelegerat, adſtant

Saturn. 3. Cap. 6.

alii miniſtri, vel forſan Pinarii filii, quibus ſacra commiſſa, teſte ipſo Virgilio.

Undique vites & vaſa vini plena & præſertim ingens ſuper aram maximam, ad ſacra ex vino fieri indicanda, nam idem Macrobius de Hercule ait. *Is heros bibax fuiſſe perhibetur.* Omnes nudo capite conſpiciuntur, quia adjicit ille. *Cuſtoditur in eodem loco ut omnes aperto capite ſacra faciant.*

III.

Nummus hic antiquum Cereris apud Romanos cultum indicat inſtitutum, ideò ab Antonino renovatur in maximis, exhibet Jovem & Cererem, ille tanquam Proſerpinæ pater ex Cerere quæ facem in Ætna accenſam ad filiam quærendam à Plutone raptam gerit, dextram hæc modio ſpicarum referto apponit tanquam terræ cultûs inventrix, de quâ Virgilius.

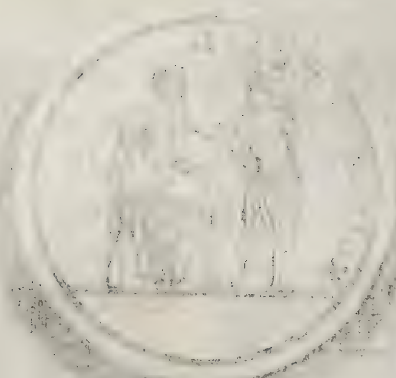
Lib. 5. Cap. 21.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Inſtituit.

Cereris autem ſacra Romulus à proximis Arcadibus adſcivit cum Herculis & Fauni cæremoniis ab Evandro inſtitutis : inde Cerealia tunc recepta, quod confirmare videtur argenteus conſularis nummus, in antica cujus parte Romuli caput cum voce QUIRINUS, & alterâ Ceres ipſa ſedens C. MEMMIUS ÆDILIS CEREALIA PRIMUS FECIT. In cujus deæ ludos inſtituit Ædilis Memmius.

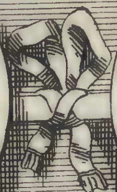

ANTONINVS·AVG·PIVS· P·P·TR·P·XI·COS·III·

ANTONINVS·AVG· PIVS·P·P·TR·P·XVIII·

COS·IIII·

ΑΝΤΩΝΙΝΟϹ ϹΥ·ΑΥ·ΚΑΙ ΤΙΑΙ·ΑΔΡΙΑΝΟϹ

ΚΟΙΝΟΝ·ΙΓ·ΠΟΛΕΩ

IV.

Theſei cum Centauris pugnam in hoc nummo exaratam primùm exiſtimavi; ſed cùm illius herois hiſtoria nullomodo ad res Romanorum antiquas, vel ſacras ab Antonino Pio reſtitutas ſpectaret, illam Herculis apud eos culti eſſe dignovi. Mulier à Centauro rapta eſt Euriſthei ſoror, cui vim intulit Homadus Centaurus, capite dein ab Hercule plexus cùm eos aggreſſus eſſet: alios clavâ occidit. Adſunt picei trunci quibus utebantur in pugna Centauri, cujus deſcriptionem videas apud Diodorum Siculum; de quo Lib 4. pag. 154. heroe ait: *Dignum ipſius herois priſtina factorum gloria certamen.* Templum illud Herculis Victoris eſt Romæ extructum, ut arguit aquila in ejus frontiſpicio, imperii inſigne, quod repræſentari voluit Antoninus, quaſi Hercules ob id ſolum factum, cultum & templum fuiſſet meritus.

V.

Idem templum in ſuperiore nummo exaratum rurſus prodit, quadratum eſt & in conum deſinit, illud Herculi Victori ad portam Geminam aſſignamus: alterum enim in foro boario, erat rotundum; illud extruxiſſe M. Octavium Herennium narrat Macrobius. Hercules coram eo ſa- Sturn. 3. cap. 6.

cra Romano more facit, vinum ex patera in ignem aræ impoſitum effundens: adſunt ſacrorum miniſtri, Popa, Victimarius, & alter cum bove pro victima, nam is Herculi immolabatur ex Livio. *Ibi tum primum bove eximia capta de grege ſacrum.* Quam hiſtoriam renovavit Antoninus Pius, ut Herculis cultum à Romulo jam ex Græcia receptum notaret; de quo idem Livius. *Hæc tum ſacra Romulus, una ex omnibus peregrina ſuſcepit.*

Dec. 1. lib. 1.

Ibid.

VI.

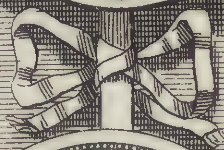
Latinis nummis ſuccedit Græcus, cujus epigraphe plurimorum Antiquariorum ingenia vexavit ΚΟΙΝΟΝ. Γ. Ι. ΠΟΛΕΩΝ. ΠΡΟΔΙ. ΟΝ. ΚΑ. ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ. ΑΣΙΑΡΧΟΥ. ΚΑΙ. ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ. Γ. Ι. ΠΟΛΕΩΝ. Quam ita interpretati ſumus & olim V. C. Morellio communicaveramus. Κοινὸν τρισκαίδεκα πόλεων Προδίκου ὄντος Κλαυδίου Φρόντωνος Ασιάρχου καὶ Αρχιερέως τρισκαίδεκα πόλεων. *Commune tredecim urbium Curatore exiſtente Claudio Frontone Aſiarcha & Pontifice tredecim urbium.* Specim. pag. 18.

Plurimæ urbes in Aſia terræ motu disjectæ fuerunt ſub Tiberio: unde illi inſignis nummus S. C. percuſſus CIVITATIBUS ASIÆ RESTITUTIS, iterum tredecim aliæ ſub Antonino Pio, eodem modo afflictæ ſunt, quibus ſuccurrit Princeps, ut notat Capitolinus. *Terræ motus quo Rhodiorum & Aſiæ oppida conciderunt*, quæ omnia mirificè inſtauravit. Memor beneficiorum commune iſtarum urbium munifico Imperatori plurimos cudit nummos curante Claudio Frontone ad id creato, Aſiarcha, id eſt Aſiæ Sacerdotum principe, cùm jam eſſet urbis ſuæ Pontifex: nam ille ex urbium illarum ſacerdotibus eligebatur, qui curam habebat Concilii totius illius communitatis, & Ludorum, ſeu Feſtorum in iis agendorum.

In qua urbe percussus sit nummus, si nobis conjicere licet, Sardibus fuit: si quidem Herculem exhibet Omphali Lydiæ Reginæ blandientem, qui ab ea alia multa acceperat munera, quod ad Sangarim fluvium ex Dyndimo monte (cui insidet Hercules) ortum, multos regnum ejus vastantes interemisset. Hercules sæpe in Sardianorum nummis cælatus est. Sardis erat urbs celeberrima, in cujus nummis etiam alii Asiarchæ observantur, & ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ signatum habetur.

DIVA·AVG. FAVSTINA.

GALERIA FAUSTINA.

I.

FAUSTINA ſenior Annii veri filia, uxor Antonini Pii, tertio ejus Imperii anno è vivis exceſſit, & inter divas Senatuſconſulto relata eſt. Sub Cereris autem effigie cultam docent ejus nummi, quæ viva in iis appellabatur CERES AUGUSTA. Hic ejus ſignum ſub cippo ſeu columnæ baſi poſitum in curru à duobus ſerpentibus tracto; utraque manu tædam gerens exhibet. Mulier illa velata nummi aream occupans videtur eſſe Daducha Cereris miniſtra ſeu ſacerdos, quæ facem dextra ex igne ſacro aræ impoſito accendit, altera jam in læva ardente, ad ſacra deæ agenda. De his Ovidius *Faſtor. 4.*

Illic accendit geminas pro lampade pinus;
Hinc Cereris ſacris, nunc quoq; tæda datur.

Unde inquit Lactantius: *idcirco ſacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur.* Atque in ejus rei memoriam non modo Δαδοῦχος, ſed reliqui Myſtæ faces inter currendum agitabant, ut refert Statius. *Silvar. 4.*

Tuque Actæa Ceres, curſu cui ſemper anhelo
Votivam taciti quaſſamus lampada Myſtæ.

Quapropter ait Fulgentius. Unde & lampadum dies Cereri dedicatus eſt.

Quo ritu, quibusve ceremoniis Fæminæ Principes inter divas referebantur, commentarii Panvinii in ſecundum Faſtorum librum edocent, quibus addimus Imperatores ſuas uxores ex aliarum dearum cognomine illas appellare cœpiſſe, ut innuit Prudentius.

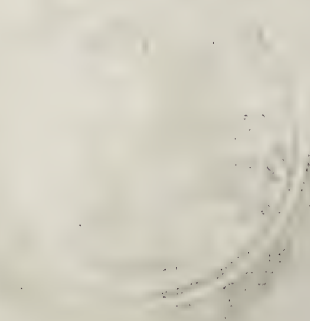
Lib. 1. contra Symmach.

Adjecere ſacrum, fieret quo Livia Juno.

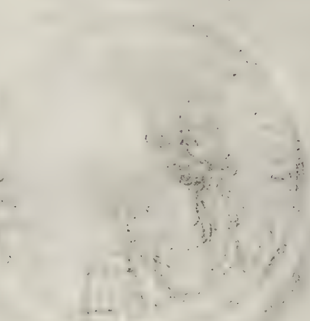
Sabina Hadriani conjux in inſcriptione Græca apud Sponium appellatur etiam ΝΕΑ ΔΗΜΗΤΗΡ. Nova Ceres.

Miſcel. pag. 328.

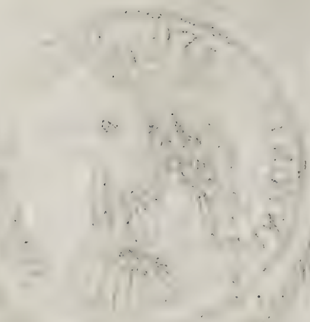

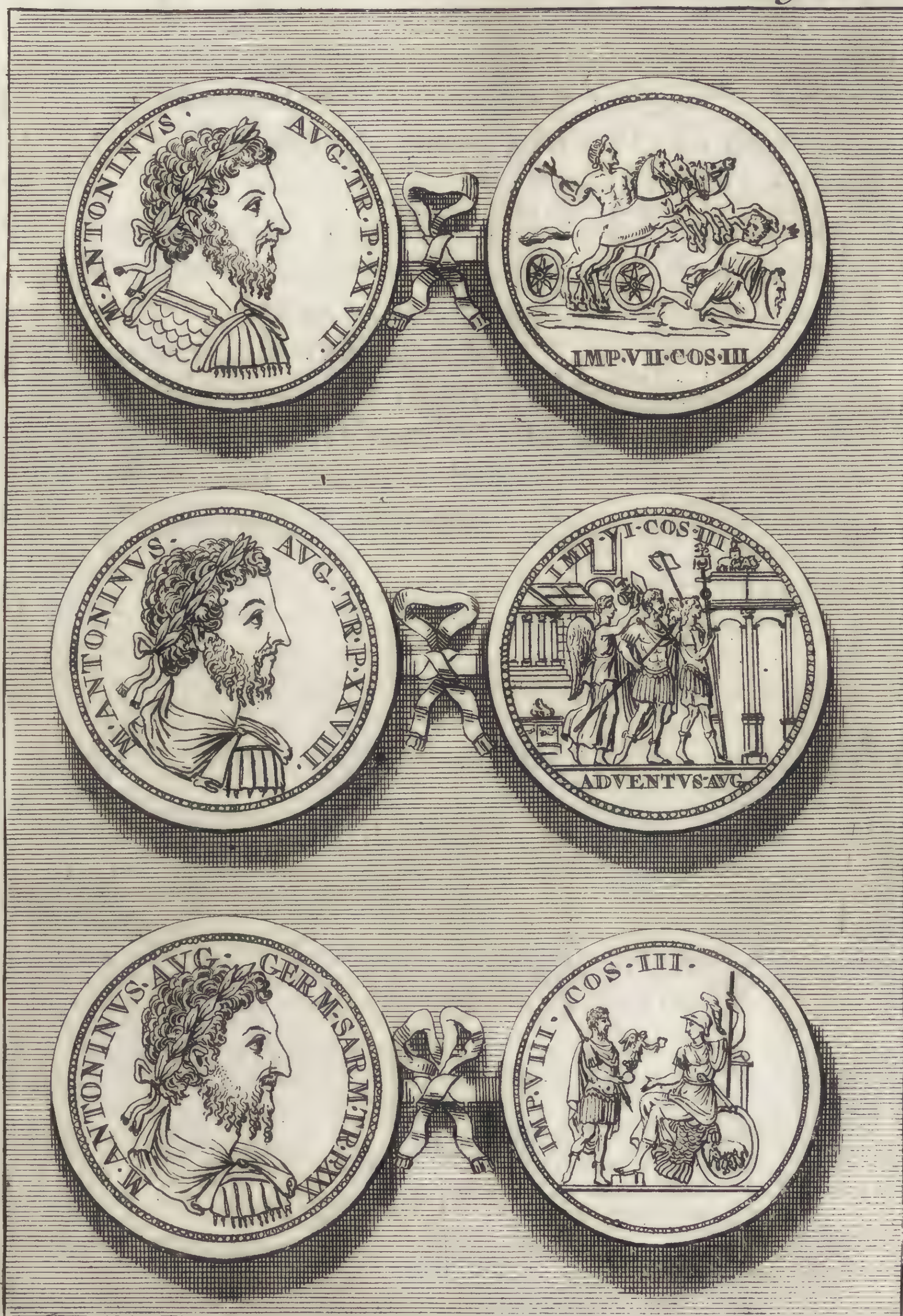

M·ANTONINVS· AVG·TR·P·XXVII
IMP·VII·COS·III
M·ANTONINVS· AVG·TR·P·XXVIII
IMP·VI·COS·III
ADVENTVS·AVG
M·ANTONINVS·AVG· GERM·SARM·TR·P·XXX
IMP·VIII· COS·III·

M. AURELIUS ANTONINUS.

I.

EX Annia gente Marcus, in Aureliam ab Antonino Pio adoptatus Hadriani Imperatoris jussu, Faustinam patris adoptivi filiam duxit uxorem, bella plurima gessit, & in memoriam relatæ contra Quados victoriæ nummum hunc maximum signavit, memor gratiarum à Jove acceptarum, postquam Romani in bello milites in maximum ex siti & calore periculum venissent, mirabiliter sanè ac divinitus conservati sunt: nam ut ait Dio, copioso licèt imbre exorto à siti liberati, *gravia damna accepissent, urgentibus hostibus, quod in aqua ex parte bibendo erant occupati, nisi vehemens grando, compluraque fulmina in hostes incidissent.* Ideo triumphus ille Jovi dicatur qui fulmen ex quadrigis in Quadorum regem semiprostratum vibrat; victoria ejus auxilio reportata. Marcus autem ex ea Imperatoris VII. titulum meruit, ut refert idem Dio. *Eoque facto à militibus* VII. *Imperator appellatus* ut demonstrat nummus, cùm gereret ille COS. III. & TR. P. XXVII.

II.

Hic est ovationis M. Aurelii typus, qui bello

post octo annos contra plurimas Germaniæ nationes peracto in urbem victor rediit; hanc Dionysius Halicarnasseus pedestrem vocat triumphum: nam is pedes graditur, nec trabeam, nec togam pictam indutus. Marcus sacris super aram coram templo Jovis Capitolini, quod pone eam visitur, peractis, iter per arcum sibi & L. Vero in VII. regione olim Senatusconsulto erectum ob bellum Parthicum confectum, facit, ad Palatinum domicilium iturus: illum præcedunt Pretoriani, ut mos erat, & Victoria sequitur ei coronam imponens. Tribunitia potestas XXVIII. cum titulo imperatoris VI. circa nummi ambitum, tempus quo decreta est ovatio, designat: in imo autem epigraphe ADVENTUS AUG. quando ipsa est acta, nempe post Imperatoris reditum.

III.

Marcus in urbem post plurimos annos redux, contusis plurimis Germaniæ gentibus, & Provinciis Romanis per Cassii rebellionem sedatis, victoriæ signum globo impositum, tanquam toto terrarum orbe victoriis suis pacato, deæ Romæ spoliis hostium insidenti porrigit. Tribunitia potestas XXX. tempus, quo Romam rediit, denotat: titulus vero Imperatoris VII. ei datus est post indicatam Avidii Cassii rebellionem, ut innuit Dio.

Lib.71.pag. 12.

Dum Marcus se ad bellum civile comparat, multæ

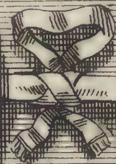

AY·M·AY· ANTωNINOC.

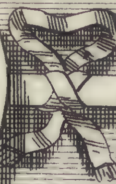

ATTAΛOCCOΦICTHC·TAIC·ΠATPICI
CMYP·ΛΛΟ

tæ ei victoriæ ex diversis barbaris nationibus ac mors ipsius Cassii nunciatur.

IV.

Hanc nummi M. Aurelii epigraphen jam vulgavit Tristanus noster. ΑΤΤΑΛΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΤΑΙΣ ΠΑΤΡΙΣΙ ΣΜΥΡ. ΛΑΟ. Ἄτταλος Σοφιστὴς ταῖς πατρίσι Σμύρνῃ, Λαοδικείᾳ. Attalus Sophista patriis suis Smyrnæ & Laodiceæ : sed cum altero typo nempe Jove Laodicensi, quem pro M. Aurelio accipit & Cybele tutelari Smyrnæorum dea: in nostro vero duo Joves, idem Laodicensis qui in Tristani nummo, Philalethes, idest *amicus veritatis*, ab iis dictus, semper stans, & alter Smyrnæus, vocatus Acræus, ab arce urbis monti, nomine Corypheo impositus, semper sedens, depictus. Tom. 1. pag. 647.

Attalus ille Sophista qui nummum percussit videtur filius fuisse Polemonis illius Sophistę Hadriano Principi multum cari : de quo in illius nummis diximus, qui tanti patris hæres, munificus etiam in urbem, ut parens videtur fuisse, cum primis Smyrnæ & Laodiceæ Magistratibus functus fuerit, quas ille patrias suas appellat : pater ejus Laodicenus quidem fuit & inter cives Smyrnenses adscriptus qui idem honos filio collatus est.

Jupiter quidem Laodicensis stans aquilam dex-

dextrâ ſolito modo ſuſtinet, & haſtam ſiniſtrâ, iiſque ſymbolis ab aliis diſtinguitur: Jupiter vero Smyrnenſis ſedet, ſed cùm haſtam dextrâ ferre ſoleat, victoriam ſuſtinet & illam lævâ gerit: unde nobis conjecturæ locus nummum apud Smyrnenſes ſignatum eſſe in memoriam cujuſdam victoriæ à M. Aurelio relatæ, cujus ſignum Jupiter præfert, ob quam cauſam Attalus Principi gratulans, hoc obſequii ſui monimentum in nummo maximo teſtari voluit.

FAUSTINA. AUGUSTA.

ΚΟΡΗ·ΣΩΤΕΙΡΑ· ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ.

ΝΕ ΩΚΟ ΡΩΝ.
ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ.

ANNIA FAUSTINA MARCI.

I.

FAustina Antonini Pii & Galeriæ Fauſtinæ filia M. Aurelio à patre adoptato nupſit, quam parum pudicam flevit, Marcus cùm mortua eſſet ad radices verſus Tauri montis dum in Syriam contra Caſſium proficiſceretur, petiit à Senatu ut ei honores, ædemque decerneret, & divam ab illo appellatam gratulatus eſt, ipſique nummos ejus rei teſtes ad æternitatem ejus denotandam percuſſit. Hic eam ſub Dianæ Luciferæ effigie exhibet Cervum inequitantem. Nulla in eo epigraphe, ſed in ſimili Regii theſauri legitur ÆTERNITAS AUGUSTA, quæ ejus conſecrationem indicare videtur: illa quidem ſub Dianæ Luciferæ imagine dum viveret, in nummis repræſentatur. Diana ſeu Fauſtina velo ornata divinitatem arguit, Cervo inſidet, qui deæ erat ſacer ex Apollodoro, *cerva Dianæ ſacra*, facem tenet ut Luna, cum eadem eſſet ac Diana.

Dio lib. 10. *pag.* 813.

Capitol. in Marco.

Lib. 2.

II.

Faustina sub Proserpinæ Servatricis nomine ΚΟΡΗ ΣΩΤΕΙΡΑ à Cyzicenis repræsentatur. Cyzicus erat Hellesponti urbs celeberrima, cujus præcipua & tutelaris dea habebatur Proserpina, ut narrat Appianus: *Fertur hanc urbem in dotem à Jove datam Proserpinæ, quam Cyziceni venerantur præ omnibus numinibus.* In aversa nummi parte signata est Ceres Proserpinæ mater in curru à duobus draconibus tracto, utraque manu faces gerēns, cum raptam à Plutone filiam quęreret.

In Mithrid.

Cyziceni in nummo dicuntur Neocori, cùm hanc prærogativam à M. Aurelio obtinuissent, ut eorum nummi testantur, in quibus primò illi dicuntur, in cujus gratiam Imperatori & Faustinæ conjugi sub Veneris nomine erexerunt, ut narrat alicubi Aristides. Cyziceni verò secundam Neocoriam sub Caracalla tantùm obtinuerunt, ut in nostro de nummis Græcis demonstrabimus.

IMP·CAES·L·AVREL·VERVS·AVG·TR·P·III·COS·II·

ADLOCVTIO·

L·VERVS·AVG·ARM·PARTH·MAX·

TR·P·VIII·IMP·IIII
COS·III·

TR·P·VIIII·IMP·IIII·COS·III·

L. AURELIUS VERUS.

I.

VErus Ælii Cæſaris ab Hadriano adoptati filius, in Aureliam gentem per M. Aurelii Antonini adoptionem ejuſdem Hadriani juſſu tranſiit: ſub Antonino Pio Cæſar, poſt ejus mortem, à M. Aurelio particeps Imperii factus eſt. Cùm autem decretum eſſet contra Vologæſum Parthorum regem bellum, à Marco in Syriam miſſus eſt, ait enim Dio, *Robuſtus & adoleſcens erat, ad rem militarem aptior.* Verus ut venit Antiochiam, comparato maximo militum numero, eos allocutus eſt in ſubſtructione legatis ſtipatus, cùm ageret tribunitiam poteſtatem I I I. ut indicat nummus, & ad Vologæſum ultra Euphratem ſubmovendum adhortatus cohortes; cujus rei memoriam M. Aurelius poſteris in ære magno conſignare voluit. *Lib. 71.*

II.

Monumentum eſt triumphi Parthici ab utroque Imperatore M. Aurelio & L. Vero acti: licèt enim Verus ad bellum ſolus eſſet profectus, refert tamen Capitolinus, *petiit Lucius, ut ſecum Marcus triumpharet.* Viſitur etiam in quadrigis puer, cùm etiam poſtulaſſet Verus ut Marci filii, Cæſares ap- *In M. Aurel.* *Ibid.*

pellarentur, qui in curru positi sunt, teste eodem auctore. *In triumpho autem liberos Marci utriusque sexus secum vexerunt.* Eminet inter alia trophæum ad cujus imum duo captivi revincti sunt, Armenus nempe & Parthus: unde iis devictis Lucio Armeniaci & Parthici cognomina, ut circa caput cujus inscribuntur, imposita sunt. Verus in hoc bello quater appellatus est Imperator, cum quadriennio durasset, & antequam triumpharet consulatum III. accepit, itaque in nummo inscribitur. *Tribunitia potestate septima, Imperator quartum, Consul tertium.*

III.

In Romulo. JUpiter colossa figura ut deus exhibetur, M. Aurelii & L. Veri, peste Romæ sæviente, protector, ob id inquit Capitolinus, de Marco. *Celebravit & Romano ritu lectisternia, per septem dies, tanta pestilentia fuit, ut vehiculis cadavera sint exportata sarracisque.* Mos enim erat, ut placandæ Jovis iræ causa, convivium in templo ejus exhiberetur, diisque tanquam epulaturis, aut cubituris lecti sternerentur: unde lectisternia dicta, huic verò epulo prçerant Septemviri Epulonum ab iis appellati ex Sex. Pompeio. Epuli Jovis mentio fit à Livio multis in locis. Nummus exhibens Veri tribunitiam potestatem octavam, indicat eum fuisse percussum anno sequente post actum triumphum, nempe V. C. 921.

L·VERVS·AVG·ARM· PARTH·MAX·TR·P·VIII·

COS·III·

ΑΥΤ·ΚΑΙϹ·Λ·ΑΥΡΗ ΛΙΟϹ·ΟΥΗΡΟϹ·

ΑΔΡΙΑΝΗϹ·ΤΑΡϹΟΥ·ΜΗΤΡΟΠΟΛΕϹϹϹ·
ΟΜΟ
ΑΙΟΝ·
ϹΕΒΑϹΤΩΝ

IV.

L. Verus devictis Armeniis & Parthis ex Oriente redux in octava tribunitia potestate, paludatus victoriæ signum deæ Romæ thoraci insidenti porrigit, eam ipsa Victoria lauro coronat: Romanorum autem Principum usus erat, bellum antequam aliquod susciperent, diis sacra facere, ut hostes profligare possent: unde Jovi nomen Victoris, quod ejus auxilio relata esset victoria: sic in nummis Galbæ, Vespasiani, & Titi, ROMA VICTRIX. L. Veri ævo Roma inter præcipua habebatur numina: Asiani quidem primi ei templum erexere apud Tacitum. *Seque primos templum urbis Romæ statuisse M. Porcio Consule, magnis quidem jam populi Romani rebus, nondum tamen ad summum elatis, stante adhuc Punica urbe & validis per Asiam regibus.* Annal. 4. Augusti passim nummi templum Romæ & Augusto decretum, sed Antonini Pii ævo ROMÆ ÆTERNÆ summa magnificentia ab illo erectum nos edocent, in quo forsan statua hæc L. Veri victoriam deæ porrigenti, in æternam victoriarum suarum de Armenis & Parthis relatarum memoriam collocata est, cujus ectypum nummi nobis per omne ævum duraturi suppeditant.

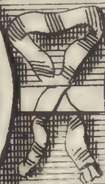
V.

Tarſus Ciliciæ Metropolis, *Hadrianæ* nomen ab Hadriano Imperatore ob beneficia ſibi collata aſſumpſit : porrò Metropolis titulum jam ab Auguſto accepiſſe convincunt nummi, quem illa obtinuit cùm Auguſtus urbi Athenodorum præceptorem ſuum, poſt M. Antonii mortem præfeciſſet, ſicut innuit Strabo qui ſub Tiberio ſcribebat. *Lib. 14. pag. 974.* De origine urbis & de Tarſi nomine diſceptant inter ſe Autores, de quibus vide Euſtathium : *Ad Dionyſ. pag. 868.* antiquiſſima eſt, in campo ſita, quam interſecat Cydnus amnis. Hæc imitata Romanos, qui nummos percuſſere cum epigraphe CONCORDIA AUGG. eundem typum expreſſit cum fratribus ſibi dextras jungentibus, & inſcriptione ΟΜΟΝΟΙΑ ΣΕΒΑΣΤΩΝ. Quæ maxima à populis optabatur inter duos Principes, quos primùm ſimul imperare cernebant; de iis refert *In M. Aurel.* Capitolinus. *Adepti Imperium, ita civiliter inter ſe ambo egerunt, ut lenitatem Pii nemo deſideraret.*

LUCILLA

LVCILLAE·AVG·ANTONINI·AVG·F.

LVCILLAE·AVG· ANTONINI·AVG·F.

ANNIA LUCILLA.

I.

LUcilla M. Aurelii & Anniæ Fauſtinæ filia L. Vero in uxorem data eſt à patre, ſe Antonini filiam ideo in nummo inſcribit ante templum Veſtæ rotundum ſupra aram ſacra faciens tanquam prima Veſtalis, aliis nempe ſtipata. Auguſtæ autem ſub nomine VESTA ſæpè in nummis prodeunt, quod pudicitiæ notam præſertim ambirent: Veſtales autem pro pudicitiæ exemplo habebantur, & ne ulla eſſet de illis labis ſuſpicio, ut ait Gellius, *Minor quam annos ſex, major quam annos decem nata non accipiebatur*, at ſi quæ virginitatem polluerat, viva defodiebatur. *Lib. 1. c. 12.* Sex erant inſtitutæ ex Feſto, hîc Lucilla, pro majori habita, ſacra facit, veſtalia forſan die ad v. Id. Junii, ut notat Calendarium vetus. *Plut. in Numa.* Templum extruxit rotundum Numa, teſte eodem Feſto; in aditu ſtatua Veſtæ conſpicitur, dextra pateram ad ſacrificia ipſi indicanda, ſiniſtra haſtam divinitatis gerit. Lucillæ, ſacrificii memoria, ad Veſtæ templum, ut res admodum ſolennis, in ære magno conſignata eſt.

II.

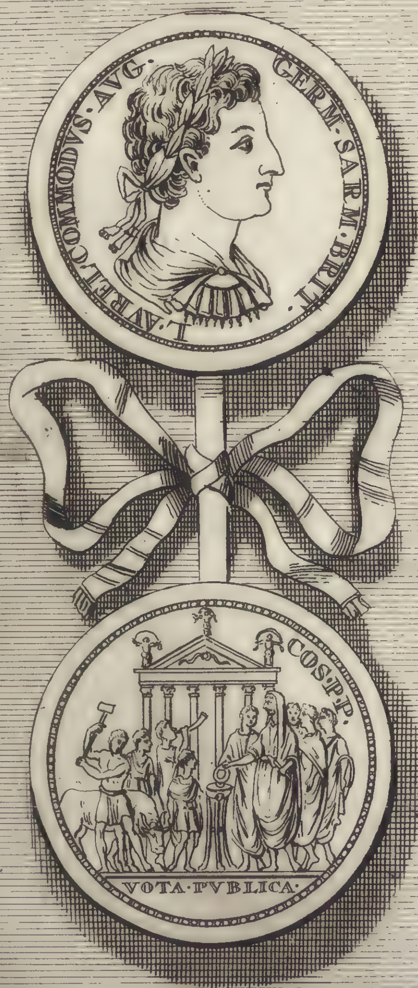
LUſtratorum Lucillæ puerorum monimentum eſt hic nummus : ipſa ſub effigie Nundinæ deæ prodit, ita referente Macrobio, à nono naſcentium die nuncupatæ, qui luſtricus dies appellabatur ; quo infantes luſtrabantur & nomen iis imponebatur. Lucilla manum lauro arbori apponit, ad indicandum ex illa ad hanc cæremoniam ramos colligi, quam ab Auguſto lectam aiunt, & de qua Juvenalis.

Saturn. 1. cap. 16.

.... cuperent luſtrari ſi qua darentur
.... aut ſi foret humida laurus.

Sacerdos vel miniſtra ex mari aquam luſtrationi neceſſariam in vas excipit, ei adſtat unus ex puerulis ſeminudus aſperſionem expectans, cùm alii qui nudi ſunt, jam luſtrati videantur : Ex iis tres alati cupidinis inſtar, ad fœminarum diſtinctionem : unus eorum ſtat ſuper aram, in qua poſt luſtrationem ſacra in gratiarum actionem peragebantur : ex ea alter decidit, quaſi ſtatim ab eo tempore mortuus : tertius in hortis Elyſiis, ante aſperſionem defunctus, aliis annunciat eos tandem ſecum venturos. In nummis Lucillæ Auguſtæ obviis cum epigraphe FECUNDITAS, tres illi tantùm pueri aſſignantur : cum duo è vita tunc deceſſiſſent, ut hic obſervatur.

L·AVREL·COMMODVS·AVG·GERM·SARM·BRIT·
COS·P·P·
VOTA·PVBLICA·

L. ÆLIUS AURELIUS COMMODUS.

I.

COmmodus M. Aurelii & Fauſtinæ junioris filius, *Ælii* nomen in Hadriani memoriam à quo adoptatus erat Antoninus Pius ejus avus, cognomen vero *Commodi* Ceioniæ genti particulare, ob Ælium Cæſarem à quo Verus deſcendebat, ei datum eſt: omnium ante ſe Principum facilè nobiliſſimus, natus anno V. C. 914. ultima die Auguſti. Quinquennis Cæſar à patre dictus IV. Id. Octob. 919. Auguſtus à patre dicitur, & ab eo trib. poteſtatem accepit anno 928. labente Auguſto. Cum eo triumphat de Germanis x. Kal. Amazonias an. 929. Criſpinæ Brutii Præſentis filiæ patris juſſu nubit anno 930. in cujus memoriam cuſus eſt nummus ille maximus.

Sacra facit Commodus ob Criſpinæ matrimonium, & vota pro felici ejus ſucceſſu ſuſcipit; nam ille Lampridio teſte XIV. *ætatis anno in collegium ſacerdotum adſcitus eſt.* Publica dicuntur quia coram templo Jovis Capitolini fiunt adſtantibus quatuor ſacerdotibus ex omnibus nempe collegiis, & quatuor miniſtris, Camillo nempe, Tibicine, Popa, & Victimario. De hoc matrimonio inquit Dio. *Poſtquam res Scythicæ præſentiam Marci iterum poſtulare viſæ ſunt, Criſpinam cele-* In Commodo.

rius quàm vellet, ob hanc causam filio in matrimonium collocavit : ideo fœlix non fuit.

Commodus initio anni quo Consul cum Plautio Quintillo renunciatus erat, matrimonium cum Crispina contraxit, & in ejus gratiam Paterpatriæ nuncupatus est, jamque Imperator secundùm appellatus: primùm quidem ob res in Germania à patre feliciter gestas; unde illi Sarmatici nomen à militibus inditum: secundùm verò in Germania, qua de causa cum patre triumphavit & Germanici nomen retulit.

CRISPINA · AVG ·
IMP · COMMODVS · AVG · GERM · SARM ·

VOTA · PVBLICA ·

M · AVREL · COMMODVS · ANTONINVS · AVG ·

TR · P · VIII · IMP · V · COS · IIII · P · P ·

II.

Eadem prodit epigraphe VOTA PUBLICA, ob illa pro Commodi cum Criſpina matrimonio celebrata: de quo Capitolinus, *Filio ſuo Brutii præſentis filiam junxit, nuptiis celebratis exemplo privatorum.* Capita utriuſque adverſa in parte nummi antica exhibentur, ipſi autem ſtantes in averſa dextras jungunt pro matrimonii teſtimonio; nam poſt conceſſum amborum receptum, mulier teſte Marone in viri conveniebat manum, in fidem: dextras enim jungere vetus erat apud Perſas fidei ſymbolum; qua de re Livius, *dextrâ datâ fidem futuræ amicitiæ ſanxerunt.* Dea Concordia inter Commodum & Criſpinam media exhibetur, quæ concordiam conjugalem iis communicaret, ut ſententiis & voluntate convenirent, ſed infauſtum fuit eorum matrimonium: Commodus enim iratus uxorem adulterii cauſa, primo relegatam, poſt occidit.

In H. A [illegible].

In 4. Æneid.

III.

Victoria lauream Commodo ſtanti paludato porrigit, ob victoriam in Sarmatia per legatos relatam, de qua Dio. *Fuere Commodo etiam bella quædam cum barbaris, qui ultra Daciam incolunt, ex quibus Albinus & Niger qui poſtea bellum geſſerunt cum Severo Imperatore magnam gloriam conſequuti ſunt.* Ex illa victoria Commodus appellatus eſt Imperator V. ut arguit hic titulus in nummo conjunctus cum ejus tribunitia poteſtate VIII. & conſulatu IV. quem iniit cum M. Aufidio Victorino II. an. v. c. 936. Commodus autem cum æternas res geſtas ſuas reddere vellet, eas in ære maximo conſignari juſſit, cujus victoriæ teſtis eſt hic nummus.

Lib. 72. p. 820.

M·AVREL·COMMODVS·ANTONINVS·AVG·

TR·P·VIIII·IMP·

TR·P·VIII·IMP·V·COS·IIII·P·P·
VIRTVTI·AVG·

BRITTANIA·P·M·TR·P·X·IMP·VII·COS·IIII·P·P·

M·COMMODVS·ANTONINVS·PIVS·FELIX·AVG·BRIT

P·M·TR·P·XI·IMP·VII
COS·V·P·P·

IV.

Commodus velo ornatus, adſtantibus Camillo & Tibicine ſacra ſuper tripodem, ſedentibus à dextris Roma galeata, & annona à ſiniſtris, facere videtur duabus de cauſis, nempe ob victoriam relatam ſupra Germanos & Dacos imperium illius recuſantes, & ob annonam P. Romano procuratam, de qua Herodianus, *ſed & fames eodem tempore civitatem oppreſſerat.* Lib.
Ideo matrona cornucopiæ ad arguendam rerum omnium abundantiam tenet, dextrâ autem temonem, ut frumentum per mare advectum denotet. Roma galeâ inſignis in victoriæ ſignum, ejus ſimulacrum gerit, tanquam perpetuò Victrix. Percuſſus eſt nummus ſub Commodi trib. pot. VIII. inchoata nempe Auguſto menſe anni 935.

Roma ſpoliis inſidet galeata, dextrâ haſtam gerens, & ſiniſtrâ parazonium, eodemque cubito clypeo innixo, in quo ad originem Romæ indicandam, Lupa cum puerulis Romulo & Remo depingitur. Ante illam trophæum eſt de Dacia, de qua diximus in penultimo nummo, qui eodem anno, quo hic percuſſus eſt, nempe trib. pot. VIII. cùm eſſet Commodus Imp. V. & gereret coſſ. IV. Licet autem bellum per legatos Principis geſtum eſſet; ut ait Lampridius. *Quæ omnia iſta per duces* In Commodo.
geſta ſunt, tamen quaſi Roma ſtaret Commodi Virtute, tranquilla, ſedens illa exhibetur, & trophæum VIRTUTI AUG. tribuitur.

VI.

In memoriam rebellis Britanniæ per Ulpium Marcellum Commodi legatum redactæ, ſignatus eſt nummus: eam exhibet patrio veſtitu ornatam, & rupibus inſidentem, ut denotet plurimos colles in ipſa reperiri, ut innuit Strabo. *Maxima inſula pars campeſtris eſt, & ſilvis obſita, multos etiam terreſtres habet colles.* Dextrâ Romanum militare ſignum tenet, ut ſe Romano Imperio ſubjectam denotet. Haſta quam lævâ gerit: clypeus quo brachio innititur, & galea in imo clypei, arma Britanni ſunt quibus utuntur. De victoria illa Britannica ita loquitur Dio. Igitur *Marcellus tali ingenio præditus; maximis damnis in Britannia barbaros affecit.* Percuſſus eſt nummus, cùm Princeps gereret trib. poteſtatem x. quam ſuſcepit Auguſto menſe anni V. C 937. unde Commodo in hujus victoriæ monimentum titulus Imperatoris VII.

Lib. 4. p. 199.

Lib. 72. p. 821.

VII.

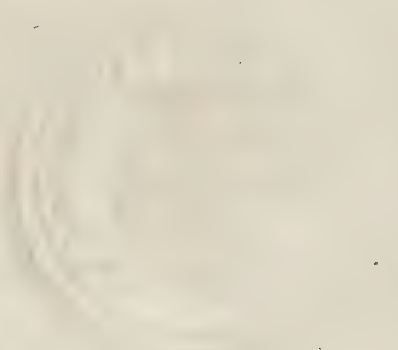
Nulla decurrit triumphi à Commodo acti mentio in illius tribun. poteſtate x I. ergo quadrigæ illæ in quibus vehitur ad proceſſum conſulatus v. referendæ, quem cum Acilio Glabrione I I. geſſiſſe refert Dio ad annum V. C. 939. conſules autem die magiſtratus initi per urbem ſolenni pompa burem geſtantes in quadrigis procedebant, ut in Elagabalo refert Lampridius. *Denique Kalendas Januarii*

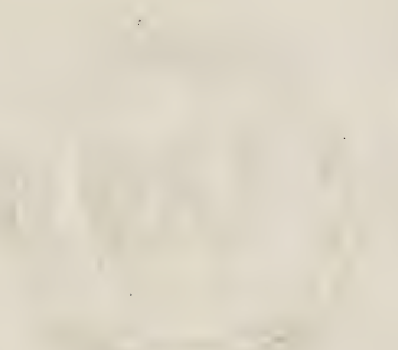
Ibid.

In ejus vita.

cum

P·M·TR·P·X· IMP· VII·COS·IIII·P·P·

P·M·TR·P·XI·IMP·VII·COS·V·P·P·
FIDES·EXERCIT·

P·M·TR·P·XI· IMP· VII·COS·V·P·P·
VIRTVS·AVG·

P·M·TR·P·XII·IMP·VIII·COS·V·
TELLVS·STABIL·

L·AELIVS·AVRELIVS·COMMODVS·AVG·PIVS·FELIX·

HER·ROM·CONDITORI·P·M·TR·P·XVII·
COS·VII·P·P·

cum simul tum designati essent consules, noluit cùm consobrino procedere. Ingeniosè docet Norisius modum discernendi triumphi à consulatûs processu, profert autem Imperatorem quadrigis in triumpho vectum olivæ ramum, in processu verò consulatus, scipionem eburneum, consulis symbolum gerere: in hoc autem nummo Commodus consulare sceptrum tenet sinistrâ, dextram extendens.

VIII.

Ad decennalia Commodi suscepta pertinet nummus: exhibetur Jupiter Capitolinus sedens, ut supremus Romanorum deus, cui sacra fuerunt peracta, & ipsius filii Castor & Pollux ei hinc & inde adstant, quibus dicatos Circenses ludos narrat Isidorus de iis agens. *Itaque Castori & polluci deputantur hæ ludorum species, quibus à Mercurio equos distributos Historiæ docent.* Unusquisque eorum capistro equos retinet. Decennales autem ludi ab Augusto instituti sunt: solebat enim decimo anno constituto, in hoc ingenti spectaculo ludorumque apparatu Imperium populo resignare, quod tamen illico, quasi rogaretur, recipiebat: inde hinc factum est, ut posteriores etiam Imperatores, quoties decimum Imperii annum attingerent, festum celebrarent, & ludos cum maximo apparatu ederent. Id omne confirmat

notata in Commodi nummo Tribunitia poteſtas x.

I X.

In ejus vita. Adlocutionis ille typus non Commodum ad bellum proficiſcentem indicat, Lampridius enim duas ejus tantum profectiones memorat, & illum tertiò de profectione meditantem, cùm Brutius præſens iterum conſulatum ageret anno v. c. 939. à ſenatu & populo retentum narrat in tribunitia pot. XI. ad bellum igitur non profectus eſt, & ille adlocutionis veluti typus, ad fidem exercitus ſibi præſtitam & militum cum illo concordiam denotare videtur, præſertim cùm aureus nummus ejuſdem typum repræſentet & epigraphem CONCORDIA MILITUM. In bello Britannico objurgati fuerant quòd ſeditionem feciſſent, reverſos Romam eos adloquitur Commodus & ſacramento obligat, unde in his nummis, FIDES EXERCITUS ET CONCORDIA MILITUM in tribunitia poteſtate XI.

Vaillant in num. aur.

X.

Iterum prodit Roma ſpoliis inſidens, juſta quam trophæum, ut fere ſimilis typus eam exhibet in nummo Commodi quinto, cum epigraphe VIRTUS AUG. Ille percuſſus eſt in trib. poteſtate VIII. & de Dacia ſedata expoſuimus : hic notat

trib. poteſtatem XI. & de Pannonia pacata eum interpretamur, de quibus Lampridius: *Victi ſunt ſub eo tamen per legatos, Mauri, victi Daci, Panno-niæ quoque compoſitæ.* Pone Romam ſtat Victoria ſcribens in clypeo *Victoria Auguſti*, quòd ex hoc bello Commodus Imperatoris V. titulum ſit conſequutus. At cùm ad illud proficiſci voluiſſet, & à populo fuiſſet retentus, tanquam ejus virtute fuiſſe confectum, inſcribitur in nummo VIRTUS AUG. unde Roma ſpoliis hoſtium inſidet, ſiniſtra parazonio inſiſtente, tanquam armis ſuis perpetuò Victrix. *In ejus vita.*

XI.

Mulier ſeminuda decumbit ſub arbore dextra globo appoſita, ſiniſtra cornucopiæ gerens quatuor puellulis circa globum gradientibus ſigna cujuſque tempeſtatis ferentibus in hoc nummo, cum epigraphe TELLUS STABILITA: In ſimili altero Regii theſauri, TEMPORUM FELICITAS. Commodus hoc lemmate indicare voluit ruſticos toto terrarum orbe hoc anno pacato agriculturæ operam ſecurè dare poſſe; unde *Tellus ſtabilita* eſt, & *Temporum Felicitas* exorta, quod confirmat alter ejus Principis nummus PACI ÆTERNÆ cuſus. Puellæ quatuor illæ, quatuor anni tempeſtates deſignant, unaquæque fructum aut florem vel animal pro tempore gerit: globus cæleſtis ad influxum terræ neceſſarius volvitur *Mediob. pag. 250.*

Telluris aut Provindentiæ decumbentis nutu, ei manum ideo admovet, unde rerum omnium abundantia per cornucopiæ ſignum denotatur.

XII.

Commodus tanquam colonus agit boves, ſed velatus ut plurimis depingi ſolet colonus: Commodus verò Leonis exuviis amictus in hoc nummo exhibetur, Herculis inſtar, ideo ſiniſtra manu clavam gerit: nam ut ait Lampridius, *In ejus vita.* *Appellatus eſt etiam* ROMANUS HERCULES, rationemque addit, *quòd feras Lanuvii in amphitheatro occidiſſet.* Romam poſtea coloniam facere voluit, ut narrat idem auctor. *Ibid.* *Fuit præterea ea dementia, ut urbem Romam* COLONIAM ROMANAM COMMODIANAM *vocari voluerit.* Ideo in æternum rei monimentum percuſſus hic maximus nummus *Herculi Romano* Conditori, cùm illa conſulatum VII iniret cum Helvio Pertinace II. anno V. C. 945. & tribunitiam gereret poteſtatem XVII. ſed paulo poſt interfectus eſt.

M·COMMODVS·ANTONINVS · PIVS·FELIX·AVG·BRIT·

MINER·VICT·P·M·TR·P· XIIII·IMP·VIII·
COS·V·P·P·

APOL·PALATINO·P·M·TR·P·XVI·IMP·VIII·
COS·VI·P·P·

L·AELIVS·AVRELIVS·COMMODVS·AVG·PIVS·FELIX·

HERCVLI·ROMANO·AVG·P·M·TR·P·XVIII·COS·VII·P·P·

XIII.

Bellum aliquod per duces Commodus in trib, poteſtate XIV. Minervæ ope confeciſſe videtur; unde ipſi tanquam *Victrici* nummos dedicavit. Cicero illam Principem & belli inventricem appellat; ipſa etiam apud Phornutum vincenti victoriam tribuere dicitur, dextra autem ſignum victoriæ gerit, & trophæum pone eam erectum eſt, de quo idem auctor. *Erigunt in ejus honorem trophæa, quæ conſtant ex lignis oleaginis.* Ideo Minerva in altero Commodi nummo *Pacifera* nuncupatur, tanquam ex victoriis naſcatur Pax. Apud Romanos Minervæ Victricis mentio tantum in nummis, ſed eo nomine apud Græcos illam memorat fuiſſe cultam Athenis Pauſanias. *Alterum eſt delubrum Minervæ, cui Victoriæ cognomentum.*

De nat. Deor. lib. 3.

De Minerva.

XIV.

Apollo prius Actiacus ab urbe Actio, ubi Auguſtus M. Antonium profligavit, dictus eſt: deinde Palatinus à monte Palatino, in quo ille qui ejus filius exiſtimari volebat, ipſi templum extruxit. Commodus autem ſub ejus effigie perhibetur, non ut lyram pulſet Neronis inſtar, ſed ut videatur illius inſtar Medicinæ Deus qui peſtem hoc anno ſævientem extinxerit, de qua Dio. *Per idem tempus tanta peſtilentia fuit, quantam nuſquam fuiſſe cognovi, nam una die moriebantur Ro-*

Lib. 72.

mæ ſæpenumero ad duo millia hominum. Ideo Apollinares Ludi Romæ editi ſunt, ad eam expellendam : hi quidem ludi, victoriæ, non valetudinis cauſa erant inſtituti, ut ex Livio diſcere eſt, illi die incerta fiebant & in annum à Prætore vovebantur : at cùm peſtilentia gravis incidiſſet in urbem agroſque, P. Licinius Varus Prætor Urbanus, legem ferre ad populum juſſus, ut hi ludi in perpetuum in ſtatam diem voverentur.

Lib. 15. & 26.

XV.

Commodus leonis exuviis amictus exhibetur ſub Herculis Romani effigie, ita enim vocari voluit, uti innuit Lampridius. *Appellatus eſt Commodus etiam* ROMANUS HERCULES. In averſa parte videtur eſſe ſtatua illi dicata ſub ejus Dei imagine, ſicut narrat idem Scriptor: *Accepit ſtatuas in Herculis habitu.* Stat obverſo corpore, pallio divinitatis tectus, ex humero dextra ad pedes labente, quod manu in lævam partem tranſmittit. Hæc autem ſtatua in hunc modum poſita, videtur à ſculptore ad demonſtrandam ſuam in arte peritiam : ante ſtatuam Leo, quod Herculi ſit ſacer, ut refert Hyginus, *Herculis prima fuerit hæc certatio, & quod eum inermis interfecit.* Commodus etiam Leonem occiderat, ut indicat ejus nummus, in quo eques telo Leonem transfigit cum epigraphe VIRTUS AUG. ſic Leo illi, ut Herculi convenit.

In ejus vita.

Ibid.

Lib. Fabul.

ΑΥ·Κ·Μ·ΑΥ
ΡΗ·ΚΟΜΟΔΟC.

ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ

ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ
ΕΦΕ
CIΩΝ
ΟΜΟΝΟΙΑ

XVI.

Plurimæ etiam Græciæ urbes nummos Commodo cuderunt, inter eas Thyatira Lydiæ civitas, ſeu ad obſequium arguendum, vel ob aliquod ab Imperatore acceptum beneficium; nomen quidem magiſtratus ſub quo ſignatus eſt, temporis injuria eraſum occurrit; ſed liceat nobis ex altero ejuſdem Principis in eadem urbe percuſſo cum Pallade tutelari Thyatirenorum numine, illius epigraphem reſtituere. ΕΠΙ ΣΤΡΑ. ΤΙΤΟΥ. ΑΥΡ. ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΩΝ, *ſub Prætore Tito Aurelio Barbaro Thyatirenorum.* Pallas, ut ex plurimis hujus urbis nummis eruitur, inter deas ab illis præcipuè colebatur, & inter deos Æſculapius, cujus in hac urbe templum fuiſſe ſcribit Hieronymus. *Thyatira civitas Lydiæ, quæ eſt Provincia Aſiæ, templo quondam Æſculapii famoſa.* Thyatira civitas antiquiſſima ab una ex Amazonibus condita nomine Pelopea, vel Euhippa, id eſt equitandi perita; deinde à Seleuco Nicatore adverſus Lyſimachum bellum gerente, cum audiiſſet filiam ſibi natam, Θυγατέρα, id eſt filiam, fuiſſe appellatam tradit Stephanus.

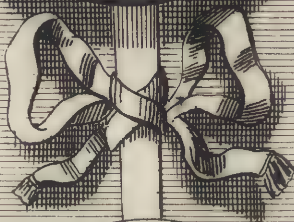
XVII.

Quædam urbes quòd essent ab eodem fundatore conditæ, sorores se aliquando appellavere, concordiaque inter se firmata mutuò sibi favebant, ut de Apamea & Laodicea Syriæ tradit Eustathius: earum exemplo aliæ fœdus inter se iniverunt, cujus memoriam in nummis consignarunt, notata in iis societate sua per solenne illud vocabulum OMONOIA. Ex Commodi nummis Laodiceam & Ephesum ita fæderatas exhibet, unaquæque tutelare numen exhibet, Laodicea quidem Jovem, dextra aquilam sustinentem, sinistra divinitatis hastam, quem alter hujus urbis nummus Φιλαλήθην, id est, *veritatis amicum* appellari nos edocet: Ephesus verò Dianam Polymammam toto terrarum orbe decantatam repræsentat. Aquila Jovis perpetuum est insigne: cervi, Dianæ sunt sacri.

In Dion. Perig.

Observandum videtur quando ita urbes duæ occurrunt fœderatæ, unaquæque seorsim in urbe sua nummos percutere, & se primam in iis nominare: unde hunc Laodiceæ signatum existimamus, ut L. Veri alterum: Ephesi, in quo Ephesus se primum nuncupat ΕΦΕΣΙΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. Diana Ephesia & Jupiter Philalethes, primumque locum occupat Diana. Addam Laodiceæ cum Epheso concordiam non sub M. Aurelio forsan initam fuisse, quam ad tempora usque Philippi Imperatoris adhuc durare animadverto. P. HELVIUS

ΑΥΤ·ΚΑΙϹ.
Π·ΕΛΥ·ΠΕΡΤ.

Α
ΝΙΩΝ

P. HELVIUS PERTINAX.

I.

ANtoninorum nomine per cædem Commodi extincto, Helvius pertinax ad Imperium à conjuratis evectus eſt, invitus quidem, & licet à Senatu confirmatus, uxori tamen Auguſtæ titulum haud conceſſit, nec filio Cæſaris dignitatem: non ex illuſtri quidem gente Romana natus, ſed belli meritis ad conſulatum pervenerat: ideò electionis ejus cùm fama latiùs evagaretur, inquit Herodianus, *Legatione undique confluebant, gratulatum populo Romano quod Pertinacis imperio gubernarentur*. Modeſtus erat & manſuetus, maximamque in bellicis negotiis gloriam fuerat adeptus: & ſic magnum apud gentes illius nomen; nihil igitur mirum, ſi Græci intra tres menſes quos imperarit, nummos optimo Principi cuderint : Tomitæ Ponti etiamſi longe remoti, illi ex ære medio præſertim ſignarunt, unus in Theſauro Regio à me Genuæ repertus aſſervatur, alter Romæ in Gaza Chriſtinæ Reginæ; ſed hic maximus eſt & pretii longe majoris: duos quidem ejus molis Latinos tractavimus, Græcum hactenus nullum Antiquarii inſpexerunt, quid tum? novi è terræ viſceribus quotidie in eorum oblectationem eruuntur, utinam integri,

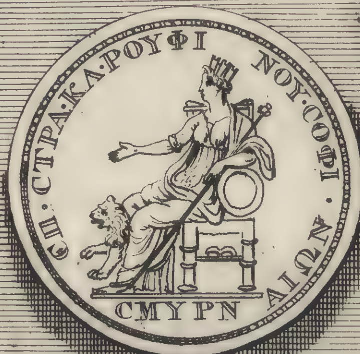
nam proh dolor! aliquando eroſi, cùm ærei ſint. In hoc perraro templi tetraſtyli proſpectus, & Dianæ ad inſtar Epheſiæ ſignum, optimè cernuntur: populorum verò apud quos percuſſus eſt, nomini litteræ deeſſe videntur, ſi tantum I. ad Ænios Thraciæ pertinet, nec longè diſtat Tomos Ponti ab Æno, prior Mileſiorum, altera Cumæorum colonia eſt. Plurimi occurrunt nummi cum epigraphe AINIΩN, ſed cum capite ſemper cujuſdam numinis, nullum cum Imperatoris effigie in Thracia ex ære magno vel maximo obſervavimus: ſi plurimæ litteræ, inſolens eſt nummi epigraphe, de qua videant Eruditi.

ΑΥΤ·ΚΑΙ·Λ·CΕΠ· CΕΟΥΗΡΟC·ΠΕΡ·
Π Π

ΑΔΡΙΑΝΗC·CΕΟΥΗΡΙΑΝΗC·ΤΑΡCΟΥ·Μ·Κ·
Γ·Β·
ΜΗΤΡΟΠΟ
ΛΕωC

CΠ·CΤΡΑ·ΚΑ·ΡΟΥΦΙ ΝΟΥ·CΟΦΙ
CΜΥΡΝ ΑΙΩΝ

ΕΦΕCΙΩΝ ΔΙC ΝΕΩΚΟΡΩΝ

ΑΥΤ·ΚΑΙ·Λ·CΕΠΤ CΕΥΗΡΟC·ΠΕΡΤ
Π Π

ΑΔΡΙΑΝΗC CΕΥΗΡΙΑΝΗC·ΤΑΡCΟΥ·ΜΗΤΡΟΠΟΛΕωC·

L. SEPTIMIUS SEVERUS.

I.

SEverus devictis Pescennio & Albino solus imperavit. Tarsus quæ Pescennio primùm adhæserat, mox Severi partes amplexa est: unde ab illo plurima accepit beneficia, & cùm Metropolis dignitate gauderet, provinciæ prima ab eo facta est, ut indicant hæ literæ, quæ in Severi nummis poni cœperunt A. M. K. πρώτη Μεγαλης Κιλίκιας. *Prima magnæ Ciliciæ*, & deinceps in cæteris principibus, cujus rei memor Tarsus Severianam se appellavit. Æmula ejus Anazarbus postquam Metropolis parvæ dignitatem ab Alex. Severo accepisset, primatus etiam titulum à Valeriano obtinuit: urbes enim inter se de primatu contendebant, & ab Imperatoribus illum per diplomata obtinebant, ut Ephesus, Smyrna, & Pergamus quæ se eodem tempore primas Asiæ nuncupant. Plurimi eas literas interpræ tati sunt, *Prima Metropolis Ciliciæ*, sed Metropolis vox jam arata est in nummo, & licet Cilicia apud Scriptores dividatur in asperam & campestrem, nummi nos docent Ciliciam in magnam & minorem fuisse distinctam, ut Armeniam & Phrygiam in μεγάλην & μικρὰν apud Strabonem. Arcadius duas tandem fecit provincias.

II.

Smyrna Ioniæ urbs celeberrima nummos etiam Severo cudit ſub Prætore Claudio Rufino Sophiſta, præclaram cujus ςρατηγίας mentionem ſuppeditat reſcriptum Severi & Caracallæ filii ad Smyrnæos. Sophiſtæ autem & ſapientiæ profeſſores ad Præturæ munus, ut alii cives, pervenire poterant: Athenæus Romanos ex urbe ſua eos ejeciſſe & poſtea recepiſſe narrat. Cybele in nummo ſignata eſt, ut præcipua urbis dea, cujus templi meminit Strabo. *Hodie omnium urbs eſt pulcherrima, pars ejus in monte, major in planitie ad portum, &* MAGNÆ MATRIS *templum & Gymnaſium.*

In append. ad Marm. Oxon.

Lib. 53. *p.* 610.

Lib. 14. *p.* 646.

III.

Ephesus Ioniæ urbs præcipua Severo etiam nummos consecrat ob victorias ab eo relatas, ut indicat typus, Ephesii in eo se bis Neocoros inscribunt, primam vero Neocoriam à Nerone eos accepisse testatur illius Principis nummus, & secundam ab Hadriano alter hujus Imperatoris arguit, nec quis existimet eos à Severo bis Neocoros fuisse factos: urbes enim factæ Neocoræ, eos titulos semper in nummis servabant, & si quas ampliùs obtinuissent, in iis tum apponebant, ut ipsa Ephesus quæ sub Caracalla tertiam obtinuit Neocoriam, se deinde ter Neocoram inscripsit, imò se quater Neocoram sub Elagabalo gloriatur, non quòd illa, ut quidam putarunt ab hoc Principe acceperit, quater facta fuerit Neocora: nam postea sub aliis Principibus, in plurimis nummis, se ter Neocoram tantum appellat: quod intelligendum est de ter facta Neocora Imperatorum: cùm jam esset Neocora Dianæ templi, ut fert insignis nummus ΕΦΕΣΙΩΝ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ. Alter habet ΕΦΕΣΙΩΝ Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ, quæ dignitas *Neocora* Imperatorum pro ludis & sacris faciendis instituta est.

IV.

Itetum prodit nummus Tarſi in honorem Severi, nempe ob ejus in Parthos profectionem, percuſſus. Ipſe eques in barbarum humi proſtratum, quem jaculo impetit, decurrens pingitur: occiſo in Gallia Albino & rebus Romæ omnibus conſtitutis, ad bellum Parthicum converſus eſt, ut narrat Spartianus. *Profectus dehinc ad bellum Parthicum eſt.* Ejus profectionis in Parthos ex omni metallo in moneta Romana typi occurrunt. Tarſenſes tanto erga hunc Principem beneficio aſtricti, qui iis, ut diximus, provinciæ primatum conceſſerat, etiam illius monumentum in nummis ſuis ſignare voluerunt: ipſi victoriam de hoſtibus hoc augurio auſpicantes.

In ejus vita.

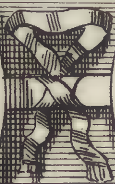

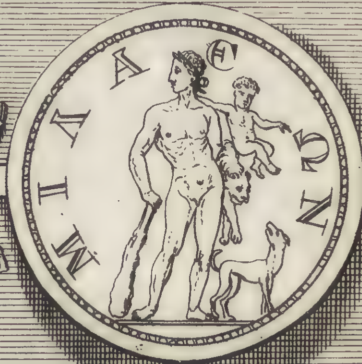

IOYΛIA CEBACTH

MITΛAEΩN

IOYΛIA·ΔOMNA CEBACTH.

MHTPOΠOΛEΩC·KAICAPIAC.
NEΩKOPOY

JULIA DOMNA.

I.

JULIA natione Syra ex Emeſa urbe, Severo nupſit antequam ad Imperium perveniſſet, ipſi Caracallam & Getam filios progenuit, quos pater tandem ad Imperium teſtamento vocavit. Illis omnibus ſuperſtes fuit Julia, tantæ Principi fœminæ Midæi Phrygiæ populi, cujus urbs Midæum à Mida Rege nomen accepit, nummos percuſſerunt, cùm illa Caracallæ comes poſt Severi mortem, Aſiam peragraret: hi proculdubio aliquod ab ejus filio beneficium acceperunt, cùm huic Principi nummos tantùm & plurimos quidem dicarint. Hercules in averſa ejus parte ſui cultum in urbe indicat; puer quem ſiniſtrâ ſuſtinet, Hylas eſt Theodamantis filius, ab eo raptus, & unicè dilectus. Canis ad hiſtoriam pertinere videtur; an Hylæ cuſtos datus, qui ad Herculem rediit, cùm Hylas in fluvium cecidiſſet, in quo miſerè ſubmerſus eſt? an canis ille Theodamantis, Herculem ſequutus ſit cum Hylam abduxit & ideo comes?

Hygin. Fab. 271.

II.

Masaca urbs Cappadociæ primaria ab Ariarathe Rege, cui cognomen fuit Eusebes, dicta est Eusebeia; denique ultimo ejus Principe mortuo Archelao, cùm Cappadocia esset in provinciam à Tiberio redacta, in ejus honorem vocata est Cæsarea; ipsaque ab Antonino Pio metropolis facta est, ut ex illius Imperatoris nummis eruimus, in quibus occurrit ΚΑΙϹΑΡΕΩΝ Τ. ΠΡ. ΑΡΓΑΙΩ. Καισαρέων τῶν πρὸς Αργαίῳ. *Cæsariensium qui sunt ad Argæum*, & postea. ΚΑΙΣΑΡ. ΜΗΤΡΟΠΟΛ. ΕΤ. Ζ. Καισαρεία Μητρόπολις anno 7. scilicet regni Antonini Pii. Nec ullos reperies hac dignitate insignitos in Cæsarum nummis qui eum Principem præcesserunt. Pariter ex illis Sept. Severum novimus Cæsarienses Cappadociæ Neocoros fecisse, ut in nostro Præstantiorum numismatum denuò edito vulgavimus: quapropter illi beneficii memores Juliæ Severi uxori nummos dedicant. Mulier turrita rupibus insidens, Genius est urbis qui situm illius indicat, nempe sub Argæo monte, uti narrat Strabo Κεῖται γὰρ ὑπὸ τῷ Αργαίῳ. *Sita enim est sub Argæo monte*: meta ante & altera post Genium, cum duabus tædis hinc & inde, Cerealia Græcis Ελευσίνια & in circo noctu peracta indicant; unde circi metæ, & lampades, quòd sacra à matronis luctus causa Cereris filiam cum facibus quæritantis celebrarentur. Genius quod teneat, non discernere potuimus? an ludorum præmium?

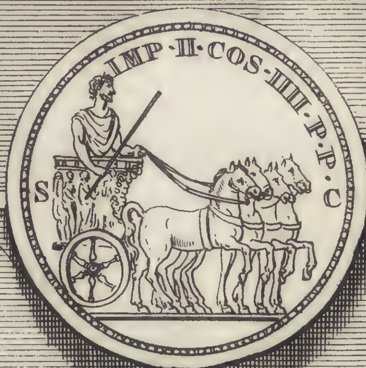
Suidas.

Cimel. Reg.

Tom. 2. pag. 242.

M·AVRELIVS·ANTONINVS·PIVS·AVG·BRIT·P·M·TR·P·C·VI·

IMP·II·COS·IIII·P·P·
S C

ΑΥΤ·Κ·Μ·ΑΥΡ·СΕΥ·ΑΝΤΩΝΕΙΝΟС·

ΚΟΙΝΟΝ·ΘΡΑΚΩΝ·ΑΛΕΞΑΝ·ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟ
ΠΥ ΘΙΑ
ΠΟΛΙ

ΕΠΙ·СΤ·Μ·ΚΑΙΡΕΛ·ΑΤΤ ΑΛΟΥ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ
ΠΡΩΤΩΝ·Γ·ΝΕ
ΩΚΟΡΩΝ

ΟΜΟΝΟΙΑ
СΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ
ΕСΤΡ·Μ·ΑΥΡ
ΓΕΜΙΝΟΥ

M. AUR. ANTONINUS CARACALLA.

I.

CAracalla dicitur in hoc maximi moduli nummo Imperator II. consul VIII. cum tribunitia potestate XVI. quam iniit initio anni U. C. *966*, cùm ad Kal. Jan. consulatum IV. cum D. Cælio Balbino II. suscepisset, in cujus memoriam, consulatus processum in quadrigis agit: nec quis eas ad triumphum ejus revocet, cùm nullum egerit in hac tribunitia potestate. Hoc anno in Germaniam profectus de hostibus victoriam retulit; unde Germanici nomen relicto Britannico quod gerit in nummo, assumpsit; sed non triumphavit, cùm Romam non ampliùs redierit & in Syria fuerit interfectus.

II.

Nummus ludorum Pythiorum memoriam exhibet per commune Thracum, in urbe Philippopoli regionis illius primaria celebratorum: hæc in gratiam Alexandri M. urbis conditoris, Philippi filii, instituta videntur, & in honorem Caracallæ qui alter Alexander haberi volebat, renovata, dum Macedoniam & Thraciam lus-

In ejus vita

traret : de quo Herodianus : *Sed ubi milites apud Danubium ordinavit, atque in Thraciam conterminam discessit, continuo Alexander alter evasit. Nam & memoriam Regis omnibus modis renovavit.* Pythia quidem certamina in Apollinis honorem Diomedem primum omnium instituisse narrat Pausanias. Hercules verò tanquam Deus Philippopolis urbis tutelaris, ut indicant M. Aurelii, Severi, & aliorum Cæsarum nummi, cui sacra ante ludorum celebrationem fiebant.

Corinth. pag. 14.

III.

Epigraphe nummi præfert ΕΠΙ ΣΤ. Μ. ΚΑΙΡΕΑ ΑΤΤΑΛΟΥ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ ΠΡΩΤΩΝ Γ. ΝΕΟΚΩΡΩΝ. *Sub Prætore Marco Cærea Attali F. Pergamenorum primorum ter Neocororum.* Pergameni plurimos cudere Caracallæ nummos ob felicem ejus in urbem suam adventum, de quo Herodianus: *Pergamum adiit Asiæ civitatem ut Æsculapii curationibus uteretur.* Ideo eques ad Æsculapii signum quod ante eum positum est, proficiscens exhibetur. Pone eum Pergamenus ad eum manus tendens elevat, aliquid eum precatus, quod Princeps dextrâ sursum erectâ illi concedere videtur, forsan Asiæ primatum quem Ephesus sola ante Pergamum & Smyrnam, habuit; nam in Caracallæ nummis Pergamus se tantum πρώτην nominare cœpit. Nam & ab ipso tertiam Neocoriam

In ejus vita.

ΑΥΤ·ΚΡΑΤ·Κ·ΜΑΡΚΟϹ·ΑΥΡ·ΑΝΤΩΝΕΙΝΟϹ.

ΕΠΙϹΤΡ·Μ·ΚΑΙΡΕΑ·Α
ΤΤΑ ΛΟΥ
ΠΕΡΓΑ
ΜΗΝΩΝ
ΠΡΩΤΩΝ·Γ·ΝΕ
ΩΚΟΡΩΝ.

ΤΩΝϹΕΒΑ
ϹΤΩΝ
ϹΜΥΡΝΑΙΩΝ·Π
ΡΩΤΩΝΓ·ΝΕ
ΩΚΟΡΩΝ

ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ
ΑΚΤΙΑΠΥΘΙΑ·
ΝΕΩΚΟΡΩΝ

ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ

ΕΠΙϹΤΡ·Μ·ΚΑΙΡΕΑ·ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ
ΑΤΤΑ
ΛΟ
Υ
ΠΡΩΤΩΝΓ·ΝΕΩ
ΚΟΡΩΝ

obtinuit, cùm primam ſubHadriano, & ſecundam ſub M. Aurelio accepiſſet, ut nummi nos docent. Cæreas Attali F. nomen eſt Prætoris.

IV.

Nummus hanc præfert epigraphem. E. ΣΤΡ. Μ. ΑΥΡ. ΓΕΜΙΝΟΥ. ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΟΜΟΝΟΙΑ. ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ, ſub Prætore M. Aurelio Gemino Smyrnæorum Pergamenorum concordia. Smyrna & Pergamus fœdere inter ſe junctæ illum Caracallæ percuſſerunt: communia ideo adſunt eorum numina, Smyrnæorum nempe Nemeſes, Pergamenorum verò Æſculapius; de illis loquitur Pauſanias. *Facile itaque ſe deduci Smyrnæi paſſi ſunt: ac Nemeſes quidem plures, non unam tantùm venerantur.* Plutarchus Pergami templum memorat. *Fimbria in templo Æſculapii* In Sylla. *Pergami trajecit ſe gladio.* Illud inter has urbes fœdus initum jam ſub Severo fuiſſe nummi ejus nos edocent, ſed etiam ſub Antonino Pio, imò ſub Domitiano ſimul cum Epheſiis aliud habuiſſe eorum Principum numiſmata declarant.

V.

Iterum prodit Pergamenorum nummus ſub M. Cærea Attali F. urbis Prætore cuſus, tria templa exhibet, duo à latere, tertium intermedium in quo ſedet Jupiter d. Victoriam ſ. haſtam, cognominatus Φίλιος, ut nos docet ſimilis in Trajano typus. Jupiter ita appellatur apud Suidam, *qui amicitiæ præeſt, & ejus jura ſpectat ac tuetur, & eos punit qui violant amicitiæ jura.* Eorum alterum Auguſti eſt, de quo Tacitus: *Pergamenos eo ipſo nitebantur, æde Auguſti ibi ſita ſatis adeptos creditum.* Tertium Trajani eſſe videtur, ut ejus nummus à Pergamenis cuſus cum ſimili templo, in quo ſtans viſitur cum epigraphe. ΘΕΩ ΣΩΤΗΡΙ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΣΕΒΑΣΤΩ. *Deo ſervatori & deo Auguſto.*

Annal. 4.

VI.

Smyrnæi ſe primos & ter Neocoros Auguſtorum nominant, quas prærogativas, ut Pergameni ab eodem Caracalla accepiſſe verum eſt, nam ſub eo ſe primos vocare cœperunt, & ab eo tertiam Neocoriam obtinuerunt; cùm primam à Veſpaſiano, ut docent ejus nummi, ſecundam ab Hadriano per Polemonem ex marmore Oxonienſi accepiſſent. Tria hæc non exhibentur ob

tres eorum, ut quidam putant Neocorias, cùm illi Neocori Augustorum dicantur, & primum templum habeat in aditu mulierem, quæ Roma est, deque illius templo audias Tacitum, *seque primos templum urbis Romæ statuisse M. Porcio Consule.* Annal. 4. Medium, Jovem Aræum sedentem, de quo dictum est in Hadriano. Tertium Tiberii est paludati, de quo idem Tacitus: *Ita rogati sententiam Patres, Smyrnæos prætulere* in extruendo scilicet illi Principi templo. Ibid.

VII. & VIII.

Duo prodeunt percussi Caracallæ à Perinthiis nummi, L. Septimius quòd Severus ejus pater expugnata Byzantio Pescennii partium acerrima fautrice, illius urbem & regionem ipsi subjecerat, ut narrat Dio. *Civitati abstulit libertatem, eamque privavit dignitate principali, fecitque tributariam, bonis civium publicatis, urbem regionemque omnem Perinthiis concessit.* Lib. 74. p. 847. Hæc duo templa erexerunt, unum Severo, alterum Caracallæ & Getæ filiis, & ut essent Neocori, obtinuerunt: unde duo certamina Actia nempe & Pythia celebrarunt, dicta in aliis nummis ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ, Fratrum concordiæ dicata. Actia certamina erant quinquennalia: Pythia, novennalia: ambo in Apollinis honorem, illa Actii, hæc Pythii. Serapis in altero nummo cùm ara pro pe-

dibus exhibetur ad designanda sacra ipsi tanquam deo urbis tutelari ante certaminum celebrationem perpetrata.

IX.

Accedit tertius à Pergamenis nummus sub eodem M. Cærea Attali F. Caracallæ percussus, ipse togatus sacra facit super tripodem, à cujus dextra parte Taurus pro victima, ante templum in cujus aditu stat paludatus Augustus. Imperatores, ut erant Pontifices maximi sacra ipsimet faciebant. In altero Pergamenorum nummo ejusdem Principis: idem sacrificat ante templum Jovis Philii, & nos ex duobus Cæsaribus, quibus Pergameni delubrum erexere, Augustum potiùs quam Trajanum nominare existimavimus.

X.

Caracallæ hunc nummum cuderunt Apollonidienses Ioniæ, quorum urbs à Strabone describitur. *Ad dextram est Apollonis*, XXX *stadiis à Pergamo, totidemque Sardibus*. Ad Pergamum convenire Apollonidienses cum plurimis urbibus aliis, auctor est Plinius: ipsi autem Caracallæ, cum à patre Imperii factus est particeps, nummum dicasse videntur, nam imberbis nomen Imperatoris præfert, forsan sub juvenis Dei effi-

Lib. 13. pag. 625.

Lib. 5. cap. 30.

ΑΥ.ΚΑΙ.Μ.ΑΥΡΗ.ΑΝ ΤΩΝЄΙΝΟϹ

ЄΠΙ.ϹΤΡΑ.ΔΗΜ ΗΤΡΙΟΥ ΑΠЄΛΛΑ.Β.
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔЄ
ΝΩ

ΑΥΤ.Μ.ΑΥΡ.ϹЄΟΥΗΡ.ΑΝΤΩΝЄΙΝΟϹ

ΠЄΡΙΝ ΘΙΩΝ ΝЄΩ ΚΟΡΩΝ

ЄΠΙ.ϹΤΡΑΤΙ.Β.ΚΛΑΥ ΜΥΡΩΝΟϹ.ΤΟΒ.
ΚΟΛΟΦΩΝΙ
ΩΝ

ЄΠ.ΤΙΤ.ΑΙΛ.ΚΑΠΙΤΩΛЄΙΝΟΥ ΒΥΖΑΝ
ΤΙΩΝ

gie, qualis eſt Bacchus, repræſentatur in illo, cujus templum exhibuerunt. Nummus ſignatus eſt ſub Prætore Demetrio Appella, quem littera B. iſto magiſtratu bis functum fuiſſe denotat.

XI.

Tertius etiam Perinthiorum nummus hîc locum habet, in eo Julia Caracallæ mater, itineris comes, ſub urbis Genii imagine ſtat turribus ornata, inſignis ſtolâ, utraque manu templum ſuſtinens: quorum unum Severo conjugi, alterum filiis dicatum in 7. hujus Principis nummo ſupra diximus, nunc forſan ipſi ſoli, cùm mortuus eſſet Geta. Ara pro pedibus Juliæ, ſacra pro Caracallæ ſalute facta denotat in ejus templo. Triſtanus fere ſimilem typum ſub Severo nummum vulgavit, ſed mulier, dea eſt concordia, tunicata & cum cornucopiæ, & nummo adjectæ ſunt hæ voces ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ ΑΚΤΙΑ ad indicandam Caracallæ cùm Geta concordiam. *Tom. 2. pag. 103.*

XII.

Colophonii Ioniæ populi, quorum urbs ſub Lyſimacho diruta, poſtea denuò extructa eſt, ut docet Livius, *Id oppidum Colophonium mari imminens, abeſt à vetere Colophone duo ferme millia paſſuum.* *L. 3. Dec. 4.* Immunes à Romanis devicto Antiocho *Plut. in ejus vita.* Rege pronunciati ſunt, & Lucullus comprehen-

ſo eorum tyranno Epigonio horum urbem aſſeruit in libertatem; cujus confirmationem à Caracalla forſan obtinuere, & ideo Principi munifico nummos dedicant ſub Tiberio Claudio Myrone iterum Prætore cum Æſculapii Hygiæ & Teleſphori ſanitatis numinum ſimulachris, ad denotandum ſe iis ſacra pro ſalute recuperanda feciſſe. Caracalla autem teſte Dione, *Fuit ægra corporis valetudine, quòd morbis partim evidentibus, partim occultis correptus eſſet.*

Lib. 97. p. 876.

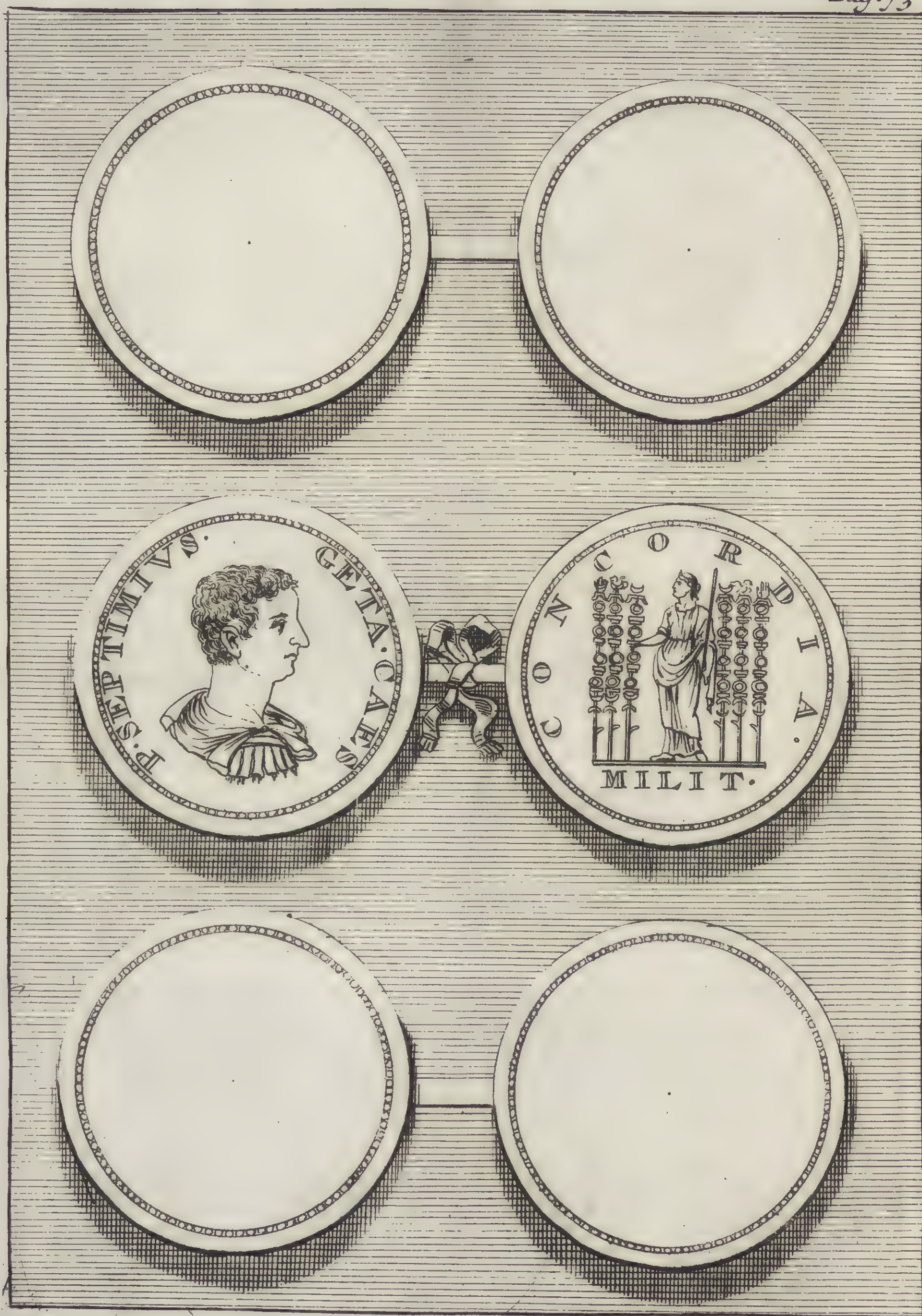
XIII.

Byzantiis fame à Severo expugnatis, diruta eſt eorum urbs & in vici formam redacta & Perinthiis, in ſervitutem data eſt, ſed Caracallæ interventu ipſi redditæ ſunt immunitates, ut narrat Spartianus. *Antiochenſibus & Byzantiis iuterventu ſuo jura vetuſta reſtituit.* Memores Byzantii nummos Caracallæ cuderunt. Sub Tito Ælio Capitolino, in quibus ad indicandam cum fratre Geta concordiam, ipſos dextras jungentes exhibuit, & Ludos, ut indicat urna in eorum medio, exhibuit: Perinthii quidem ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ, vocarunt, certamina, Byzantii verò ex altero nummo ΑΝΤΩΝΕΙΑ ΣΕΒΑΣΤΑ, quòd uterque frater à patre fuerat Imperator teſtamento pronunciatus.

Herodian. lib. 3.

In Severo.

GETA

P·SEPTIMIVS· GETA·CAES
CONCORDIA·
MILIT·

P. SEPTIMIUS GETA.

I.

MInor ex Julia Severi, Septimiæ gentis nomen ex qua pater erat oriundus, accepit, & Getæ cognomen ab avo : Caracalla frater natu major, Antoninus fuerat appellatus, cùm hic autem, devictis Parthis à militibus Augustus fuisset dictus, Geta ab iisdem Cæsar vocatus est, ut narrat Spartianus. *Ob hoc etiam filium Bassianum Antoninum, qui Cæsar appellatus jam fuerat, annum decimum tertium agentem, participem Imperii dixerunt milites, Getam quoque minorem filium, Cæsarem dixerunt : eumdem Antoninum, ut plerique in litteras tradunt, appellantes.* In Severo. Ideò Severus pater in perpetuam rei memoriam nummum hunc maximum cudi curavit ; in quo ab antica parte Geta, puer adhuc sine lanugine, nudo capite, Cæsaris titulo insignis exhibetur: ex altera parte Dea Concordia ornata stolâ, ut matrona Romana stans, dextrâ signum militare apprehendit, duobus aliis ante eam stantibus, & tribus pone, cohortium, & legionum symbolis, cum lemmate CONCORDIA MILITUM, ad indicandum Getam filium, non à se Cæsarem fuisse appellatum, sed à militibus communi eorum consensu renuntiatum.

In vertice duorum ſignorum qui in medio poſiti ſunt, obſervatur hinc & inde Aquila, totius legionis Romanæ inſigne: in duobus aliis, manus viſuntur, Manipulorum ſymbola, in duobus reliquis duæ literæ C, quæ inverſæ videntur velut Luna falcata, Centuriarum ſigna ſunt, cum ex manipulis, & ex centuriis legio eſſet compoſita. Hæc erant ſimulacra aurea haſtæ præpilatæ ſuffixa, quæ à militibus ferebantur, ut ex qua cohorte, vel quota eſſet centuria in acie ſeu quodam tumultu à contubernalibus ſuis aberrare non poſſent. De quibus vide Vegetium.

II.

Strab. l. 14. pag.

Miletopolitæ inter Myſiam & Bithyniam locantur. Photius ex Memnone narrat Mithridatem Regis ejus nominis filium à Fimbria Romanorum duce fugatum ex Aſia ad Miletopolim perveniſſe; inde Pergamum ad patrem ſalvum evaſiſſe cum equitum comitatu. Miletopolitæ Macrino nummo dedicarunt ſub Prætore Claudio, cujus cognomen temporis incuriâ eraſum eſt. Mercurius inſidet rupibus, quibus ſiniſtra inſiſtit, ad indicandum ſui cultum in urbe quæ ſupra montem extructa eſt: caduceum dextrâ gerit tanquam peculiare ſymbolum.

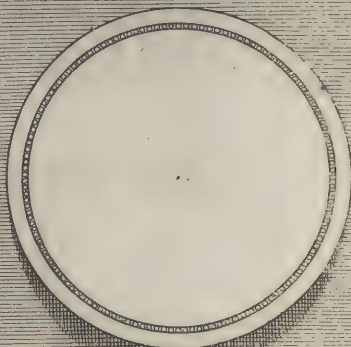
III.

Epheſus, urbs Ioniæ celeberrima ſe primam Aſiæ in hoc nummo inſcribit, cum de illa dignitate Smyrna & Pergamus decertarent; ſed à Macrino Epheſii per aliquod diploma obtinuiſſe videntur, ut ſoli provinciæ primatum haberent, quod etiam ex altero hujus Imperatoris nummo eruere poſſumus hanc epigraphem præferente ΕΦΕΣΙΩΝ ΜΟΝΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ. In ejus rei gratiam mulier ſtolata, quæ genius urbis eſt, vota pro felici ejus imperio & ſalute ſuſcipit, quod confirmare videtur amplior ejus Principis nummus, in quo plurimæ figuræ manus attollunt circa aram ignitam ſacra facturæ ante templum, in cujus aditu Æſculapius ſanitatis deus exhibetur, cum inſcriptione Β Ω Τ Α.

Ex Cim. Regio.

Ibid.

AYT·KAI·M·AYP· ANTΩNEINOC·

ЄΠΙ·CT·IOY·MAPKOY
OΛYM ΠΙΑ
ΠΥ ΘΙΑ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΩ N·

IOYΛIA·KOPNH·ΠA…
AYT·KAICAP
ANTΩNEINO CAYΓ.

ΠΕΡΙΘΙΩΝ·ΔΙC·ΝΕΩΚΟΡΩΝ

M. AURELIUS ANTONINUS

ELAGABALUS.

AB una nummi parte conſpicitur Aurelius Antoninus cognomine Elagabalus, laureâ inſignis: ex altera Ludorum apparatus, menſa nempe ſupra quam duæ urnæ, ſed decumbentes, in priore ſcriptum ΟΛΥΜΠΙΑ, in poſteriore verò ΠΥΘΙΑ: ſub menſa duæ palmæ decuſſatim, in vertice aſtrum, pro epigraphe ΕΠΙ ΣΤΡ. ΙΟΥ. ΜΑΡΚΟΥ ΠΕΡΓΑΜΗΝΩΝ. Pergameni Caracallæ qui eis tertiam Neocoriam & Aſiæ primatum, ut diximus, conceſſit, beneficiis adſtricti, Elagabalo pro ejus filio habito nummos libenter percuſſerunt. In hoc duo certamina, quod eodem forſan anno incurrebant, celebranda exhibent: Olympicum quidem ſingulis quatuor annis in honorem Jovis Olympii, primum in Elide inſtitutum, alterum Pythium in Apollinis Pythii novennale: ſed cum Pergameni, Neocori ter facti fuerunt, tertium etiam celebrarunt ludum, quem nobis indicat Valeriani nummus, in quo tria exhibentur certamina tribus urnis inſcripta, ΑΚΤΙΑ ΟΛΥΜΠΙΑ ΠΥΘΙΑ. Actium videtur ab iis ſuſceptum in Auguſti honorem, cui templum

ædificarunt, quod ille ludos in memoriam victoriæ contra M. Antonium & Cleopatram ad Actium relatæ instituisset. Sed sat de ludis, de astro aliquid; illud est symbolum Elagabali, qui Solis erat sacerdos, ut fert epigraphe nummi SACERDOS SOLIS ELAGABALI.

II

Julia Julii Pauli præfecti prætorii filia, quam ex Cornelia gente fuisse nos docent ejus nummi, Lib. 79 pag. 911. Elagabalo nupsit: de qua Dio, *Corneliam Paulam duxit in matrimonium, quo fieret pater, sicuti dicebat, celerius, qui ne vir quidem esse poterat.* Perinthii qui inter beneficia à Severo accepta, ab eo ut essent Neocori, obtinuerant, sicut indicant eorum nummi in illius honorem cusi, cum hac epigraphe, ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΩΡΩΝ, in hoc se bis Neocoros prædicant ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΔΙΣ ΝΕΟΚΩΡΩΝ, quam ab Elagabalo secundam Neocoriam receperunt. Cùm ille Severi eorum patroni munificentiam erga illos, adæquare vellet: Perinthii ergo tanti beneficii memores Elagabalo & Corneliæ Paulæ simul nummos dedicarunt, & ad arguendam conjugalem eorum concordiam, eos dextras sibi jungentes exhibuerunt, cum dextrarum junctio concordiæ esset symbolum, nam de Ann. 11. iis ita loquitur Tacitus: *Mos est regibus, quibus in societatem coëant, implicare dextras.*

IMP·ALEXAN DER·PIVS·AVG·

P·M·TR·P·VIII·COS·III·P·P·

ΑΚΤΙ
Α
ΠΥΘ
ΙΑ

ΠΕΡΙΝΘΙ ΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ

M. AUR. SEVERUS ALEXANDER.

I.

ALexandri nummorum ſcenam aperiet latinus Imperatorem togatum in quadrigis exhibens, dextra equorum habenas regentem, ſiniſtra victoriam, utraque manu ſcipionem eburneum tenentem. Ne quis typum Alexandri triumphum deſignare exiſtimet, nullum egit hoc anno conſentientibus Hiſtoriæ ſcriptoribus, ſed memoriam proceſſus conſulatus III. renovat, quem iniit cum Dione II. anno U. C. 982 cum gereret trib. poteſtatem VIII. quæ omnia confirmat, nummi epigraphe, ut & toga conſularis, qua indutus procedit, & ſcipio eburneus conſulum inſigne, quod Victoria gerit, ob acceptum victoriæ in Germania per duces relatæ nuntium.

II.

Latino ſuccedit Græcus à Perinthiis Alexandro cuſus; eorum urbs ad mare in edito peninſulæ jugo à Perintho Epidaurio, teſte Stephano, *De Urbib.* condita: unde ad originem arguendam dicuntur Iones. Epidaurus autem urbs erat in ea Peloponneſi parte, quam habitabant Iones, quod confirmat Pauſanias cum de Ionum duce Pro- *Achaic. pag. 403.* cle loquitur, qui poſtquam ab Achæis ejecti ſunt

Iones, in Asiam eos ducit. *Erat Ionum dux Procles Pityrei filius & ipse Epidaurius*, & paulò post. *Genus Procles ducebat ab Ione Xuthi filio*: unde Iones ab eo dicti sunt. Mulier stolata Genius est urbis sub abundantiæ effigie: illa gerit duo templa, unum Severo patri & alterum filiis, in quorum honorem Actia & Pythia Perinthii bis Neocori ab Elagabalo facti celebrant. Urnæ pro pedibus fœminæ, ludorum præmia continent, dexterior palmæ ramum pro Actiis, sinisterior poma pro Pythiis, ut nos docet Lucianus. *In Pythini poma certaminum Deo sacrorum.*

De Gymnas. pag. 787.

III.

Serapis in Caracallæ nummo ad ludos spectante, cùm Perinthii primum facti sunt à Severo Neocori, jam prodiit tanquam urbis Præses, cui sacra ante eorum celebrationem facienda erant, quod ara pro ejus pedibus arguit: Perinthios quidem sub Severo primùm Neocoros fuisse, secundum verò sub Elagabalo, ex eorum nummis pronuntiavimus. At cum Actia & Pythia celebrata sint eodem tempore sub Caracalla, ut indicat ejus nummus, & adhuc sub Alexandro renoventur, credibile est Pythia non esse, ut solebant, ab eorum institutione, novennalia, sed singulis quinque annis edita, ut Actia, Perinthii Græcum morem relinquentes, ut se Romano accommodarent.

IV.

A·K·M·AYP· CE·ΑΛΕΞΑΝΔΡΟC
CMYPNAIΩN·ΠPΩTΩN·ACIAC·Γ·NEΩK·
TΩN·CEB·
ЄΠ·C·ΠO
ΛЄITOY·

IV.

Epigraphe ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΔΙΣ ΝΕΟΚΩΡΩΝ indicat Perinthios hunc Alex. Sev. nummos cudisse cum Festa & Ludos Neocori iterum celebrarent, ob victoriam nempe de Persis relatam: stat enim Imperator militari vestitu indutus, paludamento insignis, dextra hastam, sinistra parazonium gerens, cui Victoria lauream porrigit. De hoc bello inquit Lampridius: *Magno igitur apparatu inde in Persas profectus, Artaxerxem Regem potentissimum vicit, & de præda quam Persis diripuit, suum ditavit exercitum.* Amicus hunc nummum statuæ victori Alexandro Severo à Perinthiis erectæ monumentum esse existimat, cui non renuimus, illi enim aliquod à munificentissimo Principe beneficium accepisse potuerunt, quorum memores & statuam & maximos ex ære nummos cuderint.

V.

Smyrnæis tanta beneficia contulerunt Imperatores Romani, ut eorum urbs, etsi plurimis afflicta terræ motibus, tandem dicta sit terræ ornamentum & Græciæ theatrum: in ea enim Jupiter præses & Nemeses urbis tutelares deæ, Neptunus qui utraque movet; Diique Romani, nempe Imperatores, Græciq; scilicet Theseus Alexander, & Lyzimachus urbis Restauratores; unde Aristi-

In orat. de Smyrn.

des ad Cæſares ait, *cum Lyzimachum, Alexandrum Theſeum fabulas, vos vero conditores urbis eſtis, vos novam rurſum erigitis.* Nil mirum igitur ſi Smyrnæi omnibus fere Imperatoribus nummos percuſſerint.

In hoc maximo Alex. Severum ſub Solis effigie, & Mamæam ſub Lunæ imagine exhibent, hoc lemmate filium & matrem ita orbi Romano eſſe utiles, quantum illa lumine humano generi videntur neceſſaria, demonſtrantes: nam extincto impuriſſimo, & crudeliſſimo Imperatore, ſucceſſerat Princeps omni laudum genere dignus & Mamæa Mater, fortiſſima fœmina: Imperatori autem acclamabant Romani apud Lampridium: *Felices nos imperio tuo, Felicem Rempublicam.*

In Felix ſeu.

Smyrnæi, Aſiæ primatum quem ſub Caracalla obtinuerunt, uſque ad extrema tempora ſervaverunt, ut & tertium Neocoriam, ſicut nos docent Valeriani numiſmata, quæ illis has dignitates, ut iſti, adhuc tribuunt: dicuntur autem Neocori Auguſtorum ad diſtinctionem aliorum numimum. Nam Epheſii ſe Artemidis etiam Neocoros inſcribunt, ut habet ille perrarus Caracallæ ΕΦΕΣΙΩΝ ΔΙϹ ΝΕΟΚΩΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ. Nummus vero hic Smyrnæus præfert, ΕΠ. ϹΤ. ΠΟΛΕΙΤΟΥ. forſan ΙΠΠΟΛΕΙΤΟΥ: ſed conſtanter ita legitur.

Cim. Ghiſio Romæ.

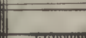

ΑΥΤ·Κ·Γ·Α·ΙΟΥΟ ΥΗ·ΜΑΞΙΜΕΙΝΟC·

CAM
IΩN·

Γ·ΙΟΥ·ΟΥΗ ΜΑΞΙΜΟC·Κ·

ΕΠΙ·CΤΡΑ·ΦΛ·ΠΑ Υ·CΕΡΩΤΟC·ΚΥ
ΜΑΙ ΩΝ

C. JULIUS VERUS MAXIMINUS.

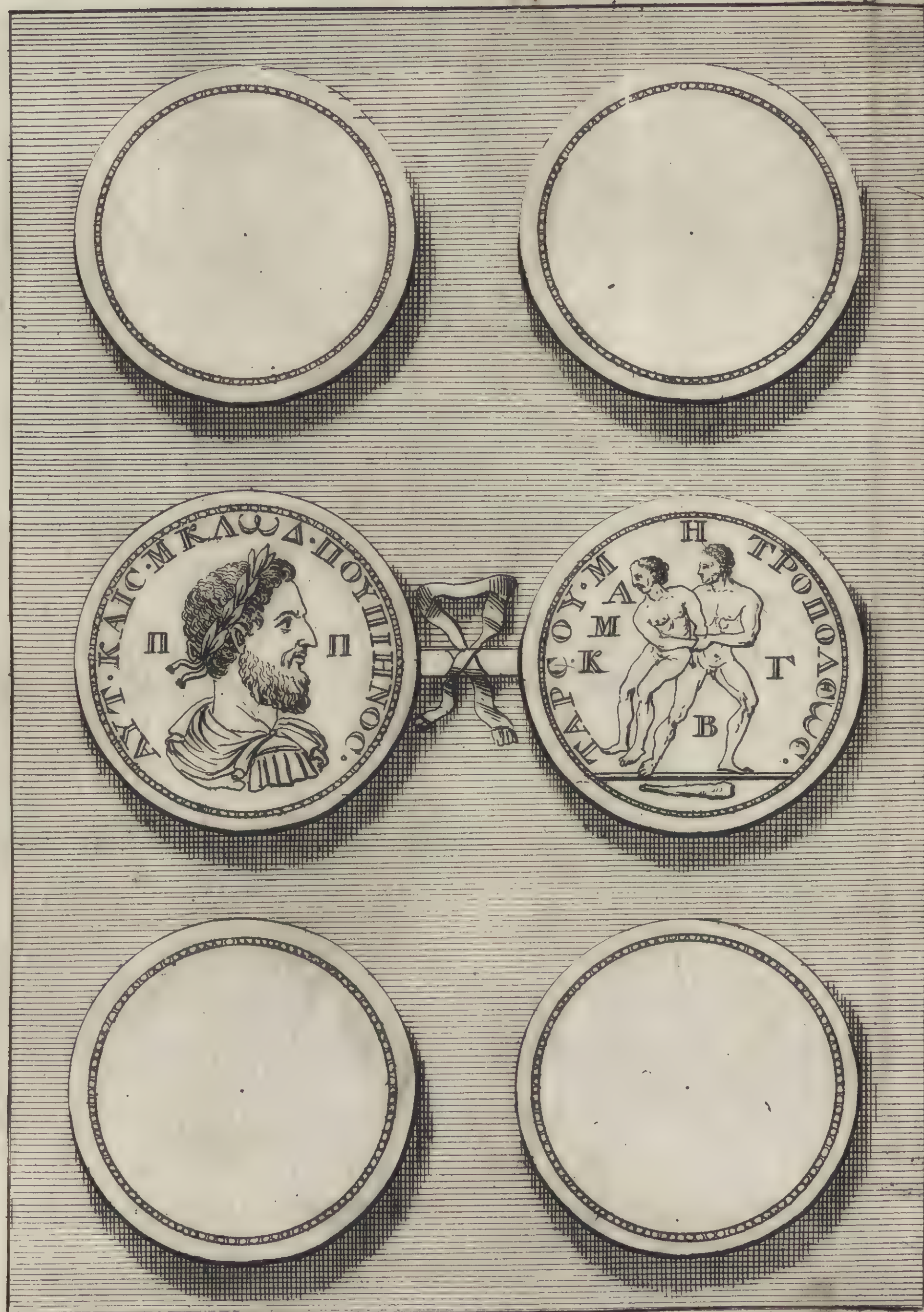
MAximinus Thrax primum gregarius miles, post à Septimio Severo inter custodes corporis allectus, tandem ad Imperium post Alexandri Severi cædem ascendit: sed à Senatu hostis ob crudelitatem declaratus, à militibus tandem occisus est, regnavit annos tres integros & aliquot dies, intra quos Samii suos ei nummos signarunt, quod forsan iis libertatem quam ab Augusto acceperant, conservasset. Junonem *Dio lib. pag.* autem Pronubam in templo tetrastylo nubentis habitu stantem sæpe in iis repræsentant, quod, ut refert D. Athanasius, vestiendi rationem invenisset. *Orat. contra gentes.* Illius signum, opus aiunt Smilidis Æginetæ Euclidis F. fuisse, qui Dædalo æqualis; unde maxime priscum autumabant, Deamque apud eos adolevisse, & Jovi nupsisse narrant. Pro pedibus illius hinc & inde Pavo conspicitur, quod illi primum ex Junonis Samiæ templo editi & *Lib. 14. cap. 20.* educati, ex Athenæo.

C. JULIUS VERUS MAXIMINUS.

MAximus Maximini Imperatoris ex Paulina filius, eximiæ formoſitatis adoleſcens à patre factus eſt Cæſar : in hoc Cumæorum nummo lauream in capite præfert, & in quibuſdam aliis raris nomen ἀυτοκράτωρος gerit, cujus rationem reddit Maximinus in epiſtola quadam *Ego propter affectum, quem pater filio debet, Maximum meum Imperatorem appellare permiſi.* Cuma Æolicarum urbium maxima & præſtantiſſima fuit, à Pelope unâ cum Magneſia anno mundi 3150. condita eſt : ſi Iſidoro fides : porrò ab Amazone ejus nominis dictam refert Strabo. A Pergamo diſtat XXVI milliaribus, ex qua Æſculapii cultum accepiſſe videtur, apud eos enim famoſum fuit illud Æſculapii templum toto terrarum orbe decantatum, nummus Cumæ fuit percuſſus, ΕΠΙ ΣΤΡΑ. ΦΛ. ΠΑΥ. ΣΕΡΩΤΟΣ. Sub Prætore Flavio Pauſania Serotis filio.

Capitolin. In ejus vita.

Lib.13.p. 622.

ΑΥΤ·ΚΑΙϹ·Μ·ΚΛΩΔ·ΠΟΥΠΙΗΝΟϹ·
Π Π
ΤΑΡϹΟΥ·ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩϹ·
Α
Μ
Κ
Γ
Β

M. CLODIUS PUPIENUS.

PUpienus & Balbinus contra Maximinum hostem P. R. declaratum Imperatores appellati sunt, integrum annum non explevere, si quidem eorum nummi Latini tribunitiam potestatem secundam non scribant: ideò Græci ex iis perpauci occurrunt, solam Tarsum reperimus, quæ Pupieno suos dedicavit & quidem plurimos: unde illum aliquando Ciliciæ præfuisse suspicari aliquis posset: qua de causa hæc urbs huic Imperatori devota, aliorum Principum, quæ asciverat nomina, in nummis proferre desiit.

Tarsus inter alia numina à Dione Chrys. relata. *In Tarsic. priore.* *Age vero per Herculem quæso & Persea & Apollinem & Minervam, aliosque quos colitis Deos.* Herculem non modo selegit, quem in Pupieni nummis signaret, sed inter alios hujus Dei labores, illum cum Antæo luctantem expressit, forsan non sine causa: nam Pupienum Herculi, qui Antæum gigantem oppressit, comparaverunt: Maximinus enim tanta proceritate eminebat, ut alter gigas videretur, Capitolinum audias de illo loquentem. *In Maximino.* *Longitudine autem corporis & vastitate & forma, atque oculorum magnitudine & candore inter omnes excelleret: bibisse autem illum sæpe in die vini Capitolinam amphoram constat: comedisse & XL. libras carnis, etiam LX.*

Artemid. lib. 2. Antæus verò Neptuni filius erat, qui hoſpites ſecum palæſtra dimicare compellens, occidebat. Hercules cum eo luctari coactus, ſublimem illum è terra ulnis eliſum interemit. Maximinus quemque nobilem interficiebat, Pupienus contra eum tanquam alter Hercules à Senatu miſſus eſt.

Literas A. M. K. ſupra interpretati ſumus πρώτη μεγάλης Κιλικίας. *Prima magnæ Ciliciæ* cùm primatum provinciæ obtinuiſſet à Severo. Reliquas Γ. Β. explicamus. Γνωμῇ Βουλῆς, ut in libro Tom. 2. p. 268. noſtro Præſtantiorum numiſmaeum jam diximus, & non *anno ſecundo*, ut quidam dixerunt. Has autem literas appoſuit Tarſus, cum libera ſub Severo iterum pronunciata eſt, ut deinceps ex Senatus ſui decretis, ſe cuncta agere denotaret.

IMP·GORDIANVS PIVS·FELIX·AVG.

ADLOCVTIO·AVGVSTI

TRAIECTVS·AVG.

AEQVITAS·AVGVSTI.

IMP·GORDIANVS·PIVS·FELIX·AVG.

M. ANTONIUS GORDIANUS.

I.

GOrdianus occiſis Balbino & Pupieno ſolus Imperium tenuit, exortoque Perſico bello, ad illud profectus eſt: at cum adlocutiones militares fierent, tùm ante prælium, cùm poſt victoriam, quibus vel præmia, vel laudes diſtribuerent. Hæc poſt devictos Perſas à Gordiano facta videtur, cum ille plurima militibus diſtribuerit, & ut narrat Capitolinus, *laudatis pro concione victoribus.* Cujus rei memoriam non modo Senatus in tanti Principis, cui triumphum decreverat, in nummis conſignavit: ſed ipſe Gordianus in maximis, ad gloriam ſuam cudi curavit. *In Gordian.*

II.

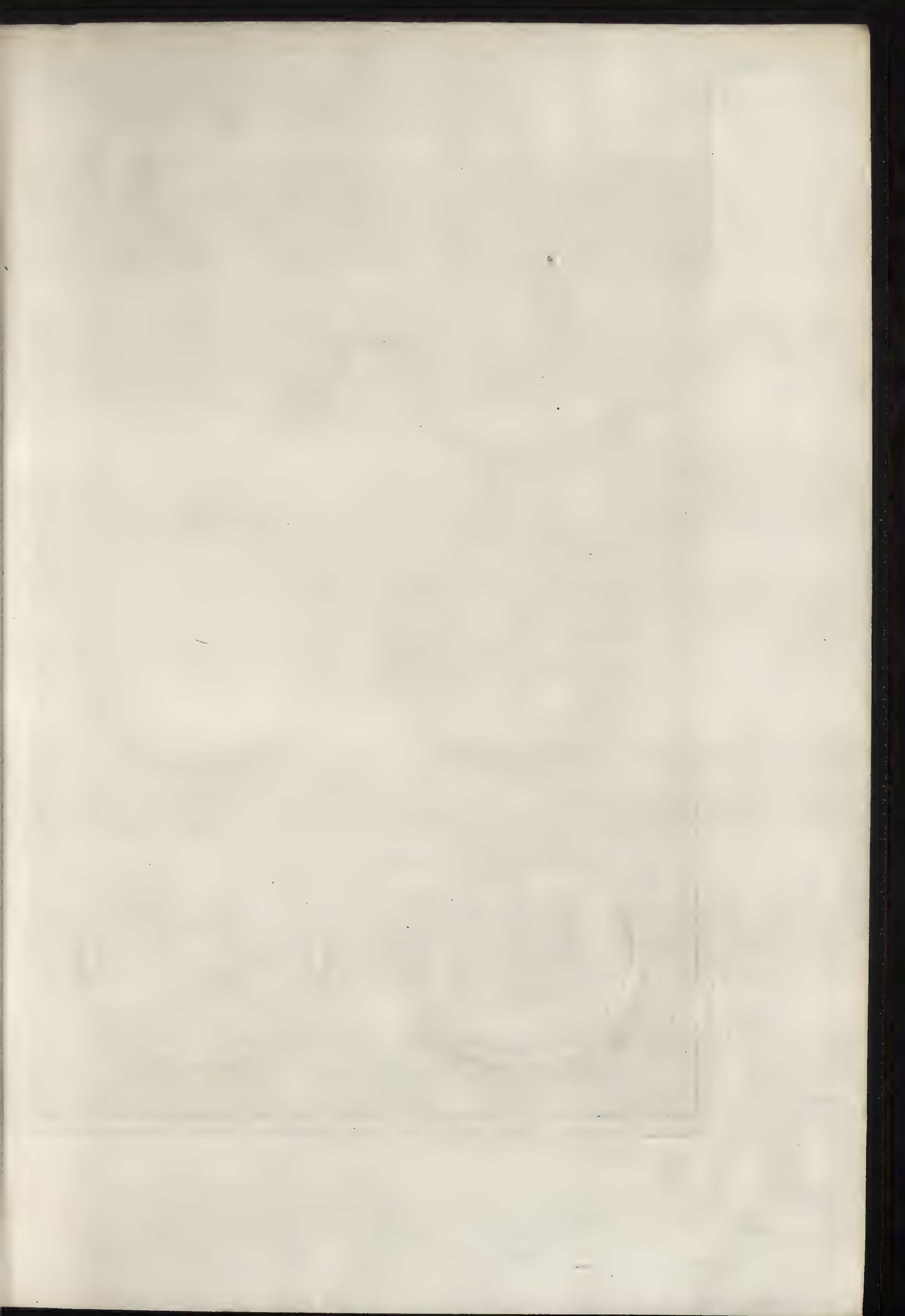
Ad bellum Perſicum ſpectat hic nummus, cùm Gordianus ad illud proficiſceretur mare conſcendit; de quo Capitolinus. *Fecit iter per Mœſiam; inde per Syriam in Antiochiam venit.* Trajectus ille ex Mœſia in Syriam triremi peractus eſt: unde in aliis cùm eodem typo occurrit epigraphe FELICITAS AUGUSTI, ad denotandam bonam Principis fortunam, qua Perſas & Barbaros devicturus eſt. Triremis ſignatur, quæ remis tan- *Ibid.*

tum, nec ullo velo utitur, ad demonſtrandum Gordiani felicem, nulliſque tempeſtatibus agitatum ejus trajectum, & cum ille à militibus populo & Senatu, ingenti amore, ſtudio & cura haberetur: nil mirum ſi trajectus ejus memoria tanquam omnibus grata in ære conſignetur.

III.

Moneta Romani Imperatoris demortui jactationem in populo non ampliùs habebat, ad uſum autem ejus reſtituendum, Senatus decreto opus erat pro æreis, & Principis novi reſcripto pro aurea & argentea: nam ab Auguſto æreæ cudendæ facultas Senatui, tanquam poteſtatis umbra relicta erat: Hadrianus tandem æreos ſibi maximos attribuit: ideo plurimi Imperatores tres monetas exhibuerunt, ut penes ſe ſummum jus ex omni materia cudendorum nummorum eſſe denotarent. Epigraphe *Æquitas Auguſti*, eorum ex proba, & non ex adulterina materia in nummis cudendis æquitatem demonſtrat: unaquæque bilancem tenet, pro juſto nummi pondere arguendo.

IV.

ΑΥΤΟΚΜΑΝΤΩ. ΓΟΡΔΙΑΝΟϹ

ΥΠΑΙΠΗΝΩΝ. ЄΠΙϹΤΡ.ΤΑΜ.
Ν Ρ
ΑΛЄΞΑ

ΕΦΕϹΙΩΝ Π ΡΩ ΤΩΝ
ΑϹΙΑϹ

ϹΜΥΡΝΑΙΩΝ.Γ.ΝΕΩΚ.ΕΠ.ΤΕΡΤΙΟΥ.
ΑϹΙΑΡΧΟΥ.

ΑϹΙΑ.ΟΜΟΝΟΙ. Α ϹΜΥΡΝΑ
ЄΠ.Ϲ.ΠΩΛΛΙ
ΑΝΟΥ

IV.

Mars præcipuè à Romanis cultus est, quòd Romuli Conditoris pater crederetur, quem modò Bellatorem, modò Pacatorem appellabant: hujus templum erat intra urbem ad ejus custodiam, alterius in via Appia, cujus prospectus hic esse videtur: extra urbem nempe ad arcendos hostes, ei Imperatores, bella facturi sacra faciebant: ideo Gordianus ante ejus templum sacrificat, togatus quidem, cùm adhuc in urbe moraretur: assistunt sacerdotes & ministri, Popa pro victima bovem malleo feriente, & Victimario eum jugulaturo. In aditu templi stat Mars galeatus, hastâ insignis, cujus cognomen in Zephoro, scriptum est, Ὁπλοφόρος, idest, *armiger*, quòd ferat arma, quin & Orphæo Ὁπλοχαρής, qui *armis lætatur*.

V.

Hypæpa Lydiæ urbs inter Tmolum montem & Caystrum fluvium sita, ab Ovidio parva dicta.

Illinc parvis finitur Hypæpis. *Metam. 2.*

nummos cum Herculis quiescentis effigie, ad arguendum suum versus Gordianum obsequium, sub Prætore Tito Antonio Alexandri filio vel pro aliquo accepto beneficio, cùm & Tranquillinæ ejus uxori etiam percusserit, cùm Imperator

M

ad bellum Perſicum proficiſceretur, quippe eques in barbaros decurrens exhibetur. Hercules clavâ innixus eſt, qua pro armis utebatur, eam in Nemæa ſylva ad Leonem occidendum ſibi comparaverat.

Artemidor. lib. 2.

VI.

Gordianum venationi deditum, & in ea illius dexteritatem & peritiam nos edocent nummi frequentes in plurimis Græciæ urbibus percuſſi: en Epheſus telo aprum ab eo transfixum nobis exhibet, ut & alter Hypepæ ſignatus idem factum repræſentat; in aliis Diana Venatrix & Meleager aprum palo transfoſſurus, tanquam Dii venationibus præſides, in gratiam Imperatoris obſignantur. Epheſii ſe primos Aſiæ inſcribunt, quam dignitatem præ aliis ambibant.

VII.

Plurimæ urbes Græciæ nummos Gordiano cuderunt, cum ille eſſet, teſte Capitolino, *amatus à populo & Senatu & militibus, ita ut nemo Principum.* Inter eas Smyrna Ioniæ civitas ſplendidiſſima reſtaurationis ſuæ ab Alexandro M. memoriam ei exhibet. Heros ille dormit ſub Platano, cui in ſomnio Nemeſes urbis Præſides illius inſtaurationem monent, ut nos docet Pauſanias, ſicut jam retulit Abbas Nicaſius, & cujus meminit Ariſtides: *Atque Alexandri quidem ſomnium quoddam fertur, in quo inerat fundandi proœmium* Iſque erat tertius Reſtaurator: nam addit: *Altera ferebatur laus, Theſeus autor & Smyrnæ nomen.* Ter autem ſitum mutavit terræ motibus concuſſa.

In Gordiano.

Achaic. pag. 404. De Num. Panth. Palinod. de Smyr. Ibid.

VIII.

Smyrnæi in ſuperiore nummo Alexandrum urbis in loco novo reſtaurationem ſuſcepiſſe demonſtrant: in hoc verò, ad majorem antiquitatem, Smyrnam Amazonem exhibent Conditricem, & fœdus initum cum Aſiæ urbibus: earum Genius ſtat pro ſacris faciendis. Iones cùm ex Attica ſub Codri filiis in Aſiam tranſiſſent, plurimas urbes condiderunt, alias invaſerunt, & tunc eorum conventus ex duodecim conſtitit, Smyrna poſtea inter illas recepta eſt, teſte Strabone. *Lib. 14.* *Poſtea temporis aſſumpta in eorum conventum eſt etiam Smyrna authoribus Epheſiis.* Quod confirmat Pauſanias. *Achaic. pag. 404.* *In ſequentibus deinde temporibus concilii ſui ejus cum Smyrnæis Iones communicarunt.* Amazon turrita eſt tanquam urbis fundatrix, templum Romæ dicatum, quod gerit prima illi extruxerit ex Tacito. *Annal. 4.* Bipennem & clypeum pro armis tenet. Prora vel ad mare ſitum, vel in veteris victoriæ de Chiis relatæ ſignum ex Ariſtide denotat. *Orat. ad M. Aur.*

ΕΛΛΑΔΟC·Α·ΜΗΤΡΟΠΟΛΙC·CΑΡΔΙC·ΑCΙΑC·ΛΥΔΙΑC·
ΕΠΙ·CΟΥΛ·ΕΡΜΟΦΙΛΟΥΑ.
CΑΡΔΙΑΝΩΝ·Γ
ΝΕ ΩΚΟΡΩΝ
CΑΡΔΙΑΝΩΝ·Γ·ΝΕΩΚΟΡΩΝ·ΕΠΙ·CΤΡ·ΡΟΥΦΕΙΝΟΥ

FURIA SABINA TRANQUILLINA.

I.

NOn inanis conjectura Seguini fuit, qui Tranquillinam ſub Proſerpinæ effigie à Sardianis repræſentatam putavit in nummo maximo, quem diſertè expoſuit, & conſule: nam obſervata paululum attentius mulieris imagine, nemo eſt qui Tranquillinam non agnoſcat; nonne Fauſtina junior ſub eodem ΚΟΡΗΣ nomine à Cyzizenis ſupra prodiit? adde quod idem Sulpitius Hermophilus primus Pontifex Sardianorum ſimilem Proſerpinæ à Plutone raptus typum Gordiano ejus conjugi percuſſit: imò in altero Tranquillinæ dicitur Αρχιερευς α' τὸ Β'. cum ludis Chryſanthinis. Proſerpinæ cultum apud Sardianos indicant plurimi nummi cum ejus deæ effigie, ut & inſcriptio apud

Occo pag. 437.

pag. 87. v.

ΘΕΑΝ ΚΟΡΗΝ ΣΑΡΔΙΑΝΟΙΣ Λ. ΑΥΡ. ΣΑΤΥΡΟΣ ΑΠΕΛ. ΣΕΒΑΣ. ΑΝΕΘΗΚΕΝ.

Tot Gordiano & Tranquillinæ uxori nummi, non ſine aliquo beneficio à Sardianis percuſſi videntur, ſed illos à munificentiſſimo Principe ut tertium Neocori eſſent, accepiſſe, ipſi nos edocent: cùm primam ab Hadriano Neocoriam, & ſecundam à Caracalla habuiſſent. Hic nummus ſub Sulpitio Hermophilo primo Pontifice ſignatus eſt;

ſub Pontificibus ſuis, & non ſub aliis magiſtratibus nummos cudere ſolent. Plutoni volunt nuptam Proſerpinam Cereris filiam, quæ ut ſeges terræ mandata centuplum profert, & ſic cum inferis partim, & cum ſuperis degere refertur apud Apollodorum.

Fulgent. Myth.

Ibid.

II.

Eadem Tranquillina ſub Proſerpinæ imagine iterum prodit in altero maximi moduli nummo ſub Prætore Rufino. Græci quidem nummi Tranquillinam ſæpius Furiam nominant, Latini verò Sabiniam. Sardiani ſe ter Neocoros, ut in ſuperiore nummo inſcribunt: quæ dignitas urbibus tantum celebribus conceſſa videtur; at Sardis ſe Metropolim & Primam Aſiæ, Lydiæ & Græciæ vindicat: Cræſi olim Regis ſedes fuit, cujus donum Sardiani civibus ad requieſcendum otio ſeniorum collegio Geruſiam dedicaverunt apud Vitruvium.

Lib. 2.

Jupiter in Sardianorum nummis frequens, ejus cultum in urbe denotat; ſed in hoc maximo inter Zodiaci circulum, tanquam inter deos primarius ſedens reponitur, de quo inquit Macrobius: *In duodecim Zodiaci ſignis certa certorum numinum domicilia creduntur.* Jupiter victoriam dextrâ gerit, tanquam Gordianus ſub ejus protectione victoriam de Perſis relaturus ſit.

CONCORDIA·AVGVSTORVM·
VICTORIAE·AVGVSTORVM·
VOTIS

M. JULIUS PHILIPPUS.

I.

PHilippus humillimo loco ex Arabia oriundus, virtute tamen rei militaris clarus, ex Præfecto Prætorii ad Imperium, Gordiano ejus artibus occiso, & à Senatu ipsius literis decepto, confirmatus pervenit: uxorem duxerat Marciam Otaciliam Severam, ex qua M. Julium Philippum habuit filium, quem primùm dixit Cæsarem, & ut familiæ obscuritatem tegeret appellavit Nobilissimum, adinstar Commodi, in cujus nummis signatur NOBILITAS AUG. Philippus autem pater, ut se à Senatu confirmatum intellexit, filium in *De Cæsarib.* itinere Imperii participem fecit, de quo Aur. Vict. *Sumpto in consortium Philippo filio, rebus ad Orientem compositis, conditoque apud Arabiam Philippopoli oppido, Romam venit.*

En tota Philippi familia in hoc maximo nummo, sub concordiæ Augustorum epigraphe, exhibetur, pater capite jugato cum Otacilia conjuge ab una parte; ex adversa Philippus filius laureâ insignis, conspiciuntur: qui quidem nummus videtur signatus postquam Philippus filio Imperium communicavit, ob lauream qua caput hujus cingitur: Cæsares enim illa non erant redimiti.

Pars aversa exhibet duas victorias clypeum sustinentes in quo VOTIS, in memoriam victoriæ Carpicæ sub utroque relatæ. Carpi Capitolino teste, Scythico bello principium dedere: hi à Gordiano tertio repulsi, dum contra Persas bellum gereret, illud restaurarunt; sed Philippus postea eos vicit & profligavit: unde in ejus nummo argenteo VICTORIA CARPICA.

In Maximo & Balbino.

Hæc victoria initio anni v. Philippi Imperii reportata videtur v. c. 1001. vox autem VOTIS in clypeo, vota pro felici Augustorum reditu soluta esse denotat, in quorum memoriam clypeus votivus templo appendebatur, quem gerunt Victoriæ.

II.

IMP·CAES·M·IVL·PHILIPPVS·AVG.

P·M·TR·P·COS·P·P.

ΑΥΤ·Κ·Μ·ΙΟΥ·ΦΙΛΙΠΠΟΝ·ΕΥΤ·ΕΥϹ·ϹΕΒ
Π
Π

ΤΑΡϹΟΥ ΜΗ ΤΡΟΠΟΛΕΩϹ
Α
Μ
Κ
Γ
Β

ΑΥΤ·Κ·Μ·ΙΟΥΛ· ΦΙΛΙΠΠΟΙ

ϹΑ ΜΙ ΩΝ

II.

Philippus ſenior ſtat paludatus, filius ei à dextris adſtat, eos Præfectus prætorio, & duo legionum Tribuni comitantur, Pater in actu loquendi depingitur, militibus velut gratiam agens, quod ſibi Imperium detuliſſent, de quo ait Zoſimus, *Philippum ex compoſito purpurâ veſtiunt.* *In Philipp.* Ideo Philippus in ſuggeſtu non exhibetur, ut ſolebant Imperatores pro bello alloquentes, amplis largitionibus milites remuneravit, Romamque miſit, literis ad Senatum miſſis Gordianum morbo extinctum eſſe, & exercitum eum Imperatorem renuntiaſſe, quem Senatus de Gordiani morte mœrens comprobavit, & filio Cæſari facto nummos, cum titulo Principis juventutis, percuſſit.

III.

Tarſus Ciliciæ Metropolis, Syriæ contermina, in qua Philippus erat Imperator electus, ut ſuum novo Principi obſequium ſignificaret, nummos ei ſignavit, in iiſque Minervam præcipuum urbis numen expreſſit, ut loquitur Dio Chryſoſtomus. *Age vero per Herculem quæſo, & Perſea, &* *In Tarſic.* *Apollinem, &* MINERVAM, *aliosque quos colitis deos.* Tarſenſes Minervam ſelegerunt, tanquam ejus ope Philippus profligaſſet, & ad pacem iniendam coëgiſſet, ut ejus ex argento nummus denotat,

cum epigraphe, PAX FUNDATA CUM PERSIS, quod confirmat Zoſimus. *Is ſacramentis intervenientibus amicitia cum Sapore conſtituta, belloque ſopito Romam proficiſcitur.* Tarſus Philippo per nummos blanditur, ut ab eo immunitatum confirmationem, quam acceperat à tot Auguſtis, quorum nomina tulit, obtinere queat.

Lib. 1.

Samii ſuos etiam nummos Philippo dedicant, cùm ille forſan in urbem ſuam appuliſſet, Imperator in Syria appellatus, Romam proficiſcens: vel cùm libertatis ab Auguſto acceptæ confirmationem accepiſſent. In iis Junonem & Pudorem exhibent, de Junone, quæ apud eos adoleverat & Jovi nupſerat, diximus: ipſa nubentis ritu prodit, habitu nempe ſumptuoſiſſimo, ornatu ſupra caput fœminis opportuniſſimo, quem *Pulionem* vocabant, quo altiores & pulchriores viderentur, ut nunc noſtræ, capillis in altum erectis ad gratiam, conſpiciuntur. De Pudore pauca ſuperſunt dicenda. Pudorem apud Athenienſes cultam narrat Pauſanias, apud Samios nummus, quam ita deſcribit Alciatus.

Attic. pag. 19. Lib. Emblem.

Ergo ſedens velat vultus, obnubit ocellos,
Iſta verecundi ſigna Pudoris erant.

Pudor à Græcis muliebri effictus eſt formâ propter Penelopes fabulam: nam cùm illa faciem velaſſet coram patre, ſignum Pudoris, ea in viæ parte dicenda, dedicaſſe aiunt.

Pauſan. Lacon.

M·IVL·PHILIPPVS·NOBIL·CAES·

PRINCIPI·IVVENTVTIS·

ΑΥΤ·Κ·Μ·ΙΟΥΛ·ΦΙΛΙΠΠΟϹ·ΑΥΓ

ϹΠ·ΑΥΡ·ΤΑΥΚΩΝΟϹ·Τ·ΝΙΤΡ·ΑΡΧΑ
ΒΛΑΥΝΔЄϹΩΝ.
ΜΑΚЄ·

M. JULIUS. PHILIPPUS.

I.

PHilippus Philippi & Otaciliæ filius, ſeptennis à patre Imperatore Cæſar factus, mox Princeps juventutis Romæ à Senatu renunciatus eſt, quod futuræ ſucceſſionis ſymbolum fuit: unde nummorum cudendorum mos cum Cæſarum imaginibus, ob facti illius rationem, quæ eorum erat prærogativa. Troiæ ludi in memoriam Aſcanii, qui primus omnium in Italia eos celebraverat, à pueris majoribus & minoribus edebantur : illis verò qui præſidebat, Princeps juventutis appellabatur: quo deinde titulo uſus eſt Auguſtus, ut Caium & Lucium Agrippæ generi filios à ſe adoptatos, cum Cæſarum appellatione, pro deſignatis Imperio hæredibus adſereret, quem in reliquis dein Cæſaribus & in Philippo factum docent numiſmata. Tenet ſignum militare, adſunt & alia cum milite ſtante, ad denotandum Philippum juniorem non ſolum à patre, ſed ab omni etiam exercitu Principem juventutis declaratum eſſe. Occiſus eſt Romæ cùm duodecimum annum ageret, poſtquam Veronæ pater interfectus eſſet à militibus.

II.

Blaundus urbs Lydiæ eſt, de qua Strabo. Τῇ πρὸς Λυδίαν περὶ Βλαῦδον. *Quod verſus Lydiam apud Blaudum eſt.* Illam magis deturpat Ptolemæus Βλέανδρος *Bleandrus.* Helias Epiſcopus Blandi Lydiæ, Ἠλίας Ἐπίσκοπος πόλεως Βλανδου Λυδίας ſubſcripſit Act. 2. Conc. Chalcedonenſis: in iis omnibus urbis nomen corruptum: ita ſe habet nummi epigraphe ΕΠΙ. ΑΥΡ. ΓΛΥΚΩΝΟΣ, Γ. ΝΙΓΡ. ΑΡΧ. Α. ΒΛΑΥΝΔΕΩΝ. ἐπὶ Αὐρηλίου Γλυκωνὸς Γαΐου Νίγρου Ἀρχιερέως πρώτου Βλαυνδέων Μακεδόνων, *Sub Aurelio Glycone Caii Nigri filio Pontifice primo Blaundeorum Macedonum.* Blaundei, ut ſe Macedones inſcribunt, ſic eorum urbem à Macedone quodam conditam nos docent, ſicut in hoc tractu Docimeum à Docimo Macedone Antigoni duce urbem nomen habuiſſe augurantur alii: liceat etiam mihi, Blaundum quemdam Macedonem urbi appellationem etiam dediſſe ſuſpicari, cum in nummo ΒΛΑΥΝΔΟΣ cum herois laureati effigie & in altera parte ΒΛΑΥΝΔΕΩΝ cum Apollinis imagine occurrat, ut in Cimelio Regio viſitur ΔΟΚΙΜΟΣ, cum capite laureato, in cujus poſtica parte ΔΟΚΙΜΕΩΝ, cum Æſculapio.

Lib. 12. p. 567.
Lib. 5. cap. 3.

Apollo frequens in Blaundeorum nummis, non modò ſui cultum, ut aliorum deorum in urbe; ſed inſigne illius templum, tutelare & præcipuum civitatis numen fuiſſe nos edocet.

IMP·C·M·Q·TRAIANVS·DECIVS·AVG.

VICTORIA·AVG.

IMP·C·M·Q·TRAIANVS·DECIVS·AVG.

FELICITAS·SAECVLI.

ΑΥΤ·Κ·Γ·ΜЄϹ·ΚΥΙΝ·ΤΡΑΙΑΝΟϹ·ΔЄΚΙΟϹ

ЄΠΙ·Γ·ΚΟΜ·Φ·ΓΛΥΚΩΝΟϹ
ΠЄΡΓΑΜΗΝΩΝ
ΠΡΩΤΩΝ·Γ·ΝЄ
ΩΚΟΡΩΝ

M. QUINTUS TRAJANUS DECIUS.

I.

TRajanus Decius contra Marinum à Philippo missus, illo occiso ab iis Imperator electus est invitus, de quo Zosimus. *Amictum purpura Decium & sibi etiam metuentem, ad procurationem rerum vel invitum compellunt.* Philippus mox ei occurrit in campis Veronensibus, ubi à Decianis etiamsi numero imparibus, sed Ducis peritiâ fidentibus victus est, & occisus. Nuntio Romam allato, hic nummus in monumentum victoriæ percussus est: nam Decius ob vitæ præstantiam omnibus carus, à Senatu subito acclamatus est. Nihil ille cupiebat agere, nisi quantum Senatus juberet, ei censuram remisit, jus quintæ relationis & proconsulare imperium nec non jus tribunitiæ potestatis Senatus populique Romani arbitrio permisit: unde in ejus nummis nulla TR. P. nota, & in maximis S. C. quasi Senatui reddidisset potestatem eorum cudendorum, quam Hadrianus sibi arrogaverat.

II.

Felicitas Sæculi in Decii nummis meritò designatur, nam erat, ut refert Victor, *Vir, artibus cunctis virtutibusque instructus, placidus & communis domi: in armis promptissimus.* Ideo bonitate Trajano adæquatus, nomen Optimi Principis, judi- *Hist. Aug. epit.*

cio Senatus meruit. Nihil mirum igitur ſi Romanus orbis Sæculi felicitatem, ſub ejuſmodi Principe, tantopere jactet. Felicitas caduceum dextrâ gerit, ut pacis inſigne, nam tunc temporis, teſte Eutropio, *bellum civile, quod in Gallia motum fuerat, oppreſſit.* Siniſtra cornucopiæ tenet, frugum abundantiam ex pace procuratam demonſtrans.

Lib. 1.

III.

A Pergamenis cuſus eſt nummus Trajano Decio, hi ſe primos Aſiæ ſcilicet, & ter Neocoros inſcribunt, non quidem ab hoc Principe factos, cùm vix triennium Imperii inchoaverit, ſed hos titulos ab aliis Auguſtis, ut ſupra dictum eſt, acceperant. Typus exhibet Imperatorem ſacra facientem, in ejus ad Urbem adventum, dum è Syria rediret, aut illam properaret contra Priſcum Philippi fratrem, qui Imperium arripuerat, de quo Sext. Aur. Victor. *Simulque per eos dies Lucio Priſco, qui Syromacedonas præſidiatu regebat, delata dominatio. Qua de cauſa Decio quam potuit maturrimè Roma digreſſo.* Ideo paludatus ſacrificat ante Bacchum, qui ut Orientis Victor, Decio coronam porrigit.

Hiſt. Auguſt. Syne 1.

ΣΑΜ ΙΩ Ν.

ΣΑ ΜΙ ΩΝ.

ΑΥΤ·Κ·Γ·Μ·ΚΥ·ΤΡΑΙΑΝΟϹ·ΔΕΚΙΟϹ.

ΕΠ·ΑΥΡ·ΡΟΥΦΕΙ
ΝΟΥ·ΑΡΧ·
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΝ
ΕΩΚ ΕΦΕCΙ
ΩΝ

HERENNIA·ETRVSCILLA·AVG.

PVDICITIA·AVG.
S·C.

IV.

Samii plurimos cuderunt Decio nummos ob illius in urbem appulsum, ut videtur, cùm è Syria rediret: in hoc Pudorem & Pietatem exhibent sorores, de quibus in Lilio Giraldo Synt. 1.

Pietasque Pudorque.

Pudor jam prodiit à Samiis in Philippi nummis depicta, Pietas etiam velo ornata exhibetur, ut sacra faciens: ideò dextrâ pateram tenet, sinistrâ matrem, quam in carcere aluerat. Samii hoc lemmate videntur Etruscillæ ejus conjugis virtutes expressisse, Pudicitiam nempe Augustæ, cùm ejus laudem Fœminæ Principes imprimis ambirent, ut videtur infra in ejus nummis Romanis: Pietatem verò Etruscillæ qua in parentes usa.

V.

In altero nummo Samii Neptunum & Jovem præcipua sua numina repræsentant. Neptuni templum in urbe Samo memorat Strabo Ἔχει δὲ νεὼν Ποσειδῶν, *templum habet Neptuni*, nam Ancæus Neptuni filius ex Same Cephaleniæque urbe, contractis undique colonis, urbem condidit ex Jamblicho, quod confirmat Hyginus. *Ancæus* Lib. 14. *alter Neptuni filius matre Altachæsti filia, ab Imbraso insula quæ Parthenia appellata est, nunc autem Samos.* Quoad Jovis in hac urbe cultum, colossicam ejus statuam M. Antonius sustulit, quam Augustus in Capitolium comportari præcepit, teste Strabone.

VI.

Philadelphenſes Lydiæ nummum Decio ſignarunt concordiâ cum Epheſiis juncti; ideo apud ſe Dianæ Polymammæ cultum receperunt, cui templum, cujus iconem exhibet nummus, extruxerunt, fœderatæ enim urbes omnia debent habere communia ex Ariſtide. At liceat mihi hoc Philadelphenſium cum Epheſiis fœdus conciliante Etruſcilla pactum augurari, cùm ſub urbis genio Epheſiæ Dianæ ſignum in novum templum ferre videatur adſtantibus Decio conjuge & Herennio filio, quorum ſtatuæ deorum inſtar nudæ, ſolo ornatæ ad diſtinctionem paludamento, in templo ad perpetuam rei memoriam collocandæ, Aur. Rufinus perhibetur Sacerdos primus Philadelphenſium, qui ſe Neocoros inſcribunt, nempe ſub Hadriano factos.

HERENNIA ETRUSCILLA.

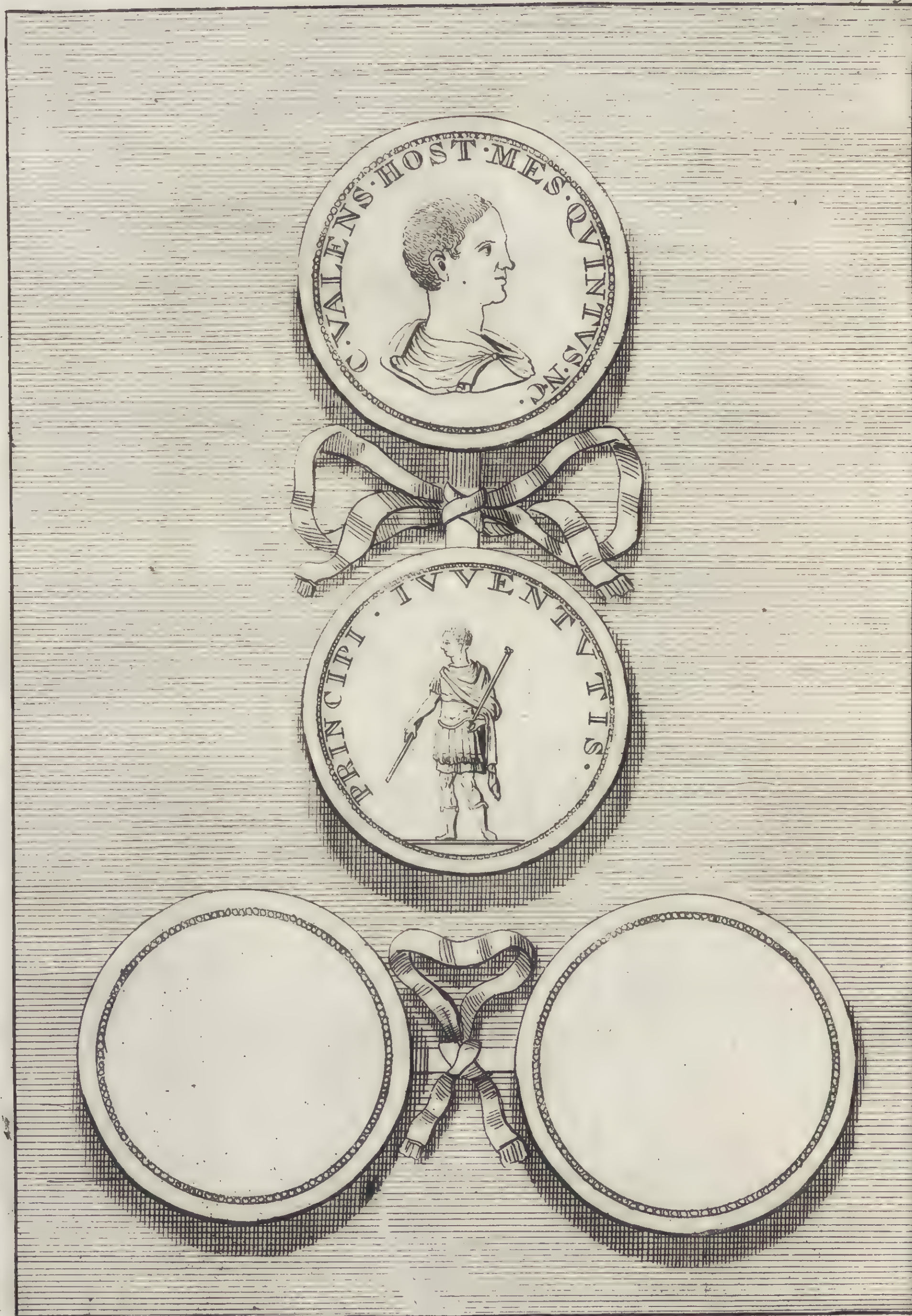
VII.

ETruſcilla diù pro Voluſiani uxore habita, tandem Decio conjugi legitima ex eorum nummis reddita eſt: in hoc ſignatur ſub deæ Pudicitiæ effigie, cum Auguſtæ præſertim pudicæ exiſtimari vellent, ſedens velo caput obducit, ut diximus ſupra apud Alciatum.

Emblem. Pudor & Pudicitia idem erat numen, quam Romani à Græcis mutuati ſunt ex Penelopes fabula apud Pauſaniam: porrò Romæ Pudicitia duplex, una Patricia, altera Pebleia ex Livio.

Lib. 3. pag. 202. *Dec. 1. lib. 10.*

HOSTILIANUS

C·VALENS·HOST·MES·QUINTUS·NC·
PRINCIPI·IUVENTUTIS·

C. VALENS HOSTILIANUS.

I.

TRistanus Hostilianum Hostiliani, à Senatu post Gordiani tertii necem ad Imperium electi filium, ipsumque à Trajano Decio adoptatum existimat. Alii Quintum Herennium & Caium Valentem Hostilianum ambos ex uxore Decii, filios arbitrantur: discrepantia Herennii, & Hostiliani nomina, prioris quidem à matre, posterioris verò à patre, ut se invicem distinguerent, mihi penitus suadent, ut Tristano assentiar: mutila adeò est ejus temporis historia & obscura, hactenus enim Decii uxor ignorabatur, & Sallustia Barbia Orbiana, pro Herennia Etruscilla habebatur; unde eorum filius Decius, Herennii nomen, & Etrusci cognomen accepit: plurimi etiam Scriptores de uno tantùm Decio loquuntur, nec nummi sententiæ nostræ ullo modo refragantur: eos quidem ambos cum capite adverso exhibent: quid tum? Drusus Tiberi filius & Germanicus ab eo adoptatus, nonne ita depinguntur: imo ΑΔΕΛΦΟΙ in illis appellantur: Hostilianus verò Messiæ gentis nomen, ad adoptionem indicandam, assumpsit.

Alii inquiunt, Decius, cùm ei jam esset filius, ut priùs habuerat Philippus, cur Hostilianum adoptasset? sed ille, ut Senatus P. Q. Romani gratiam sibi conciliaret, id facere potuit: nam

O

In Rom. Hist. Comp. si Pomponio Læto credimus, arbitrio eorum jus Tribunitiæ potestatis, quæ nulla in ejus nummis signatur, Censoriam dignitatem, quæ Valeriano delata est, jus quintæ relationis & proconsulare Imperium: imò ut nummi maximi Senatusconsulto iterum cuderentur, sicut videre est in suis, permisit. Vel cùm multi Tyranni in plurimis locis Imperatores se appellarent, & Barbari provincias popularentur, ne Romæ alius Augustus, cùm foras esset, crearetur, Hostilianum Imperatoris jam à Senatu proclamati filium adoptasse videtur: nam Decio patre & ejus filio in bello occisis, Senatus, cum Gallo quem milites Imperatorem elegerant, Hostilianum conservavit.

Prima Cæsarum dignitas, erat Princeps juventutis, non hæc quidem propriè magistratus: sed tamen ad eos capiendos ita designabantur, hicque mos ab Augusto, qui Caium & Lucium Cæsares adoptaverat, introductus est, cùm ad eos Imperium transferre illorum patres destinaverant: de quo passim apud Historiæ scriptores. Itaque Hostilianus stat paludatus dextrâ pilum, sinistrâ hastam in aversa parte gerens depingitur cum epigraphe PRINCIPI JUVENTUTIS, quod ita à Decio fuerat declaratus.

IMP·CAES·C·VIBIVS·TREBONIANVS·GALLVS·AVG

IVNONI · MARTIALI ·

ΑΥ·Τ·Κ·Γ·ΟΥΙΒ·ΤΡЄ ΒΩ·ΓΑΛΛΟϹ·

ΚЄΩΝ·ΤΩΝ·ΠΡΟϹ·ΚΑ
ΛΥΚΑ
ΔΝ
Ω
ϹЄΛЄΥ

C. VIBIUS TREBONIANUS GALLUS.

I.

GAllus, Decio & Herennio ejus filio in acie contra Scythas occisis, arripuit Imperium, Senatus electionem confirmavit, & primus Imperator constituto barbaris tributo, Romam venit: ad res civiles mox & Urbis ornamentum applicuit, cujus rei testis est hic nummus, qui ab eo templum Junoni Martiali constructum vel restauratum nos edocet: id in VIII. regione Urbis *De reg. urb.* collocatur à Sex. Rufo, de quo in nummis ante hunc Imperatorem nulla mentio. Sedet dea in aditu templi, dextra duas hastulas, Sabinorum lingua *cures* appellatas gerit; unde *Curitis* illa Juno à Romanis appellata: eadem videtur quæ Martialis, quod fortes viros in genituris ominetur, quia summa armorum & Imperii hasta est. Pavo pro pedibus, deæ insigne est: hinc & inde bovis signum, aut ad templi ornamentum, vel pro ejus *Tom. 2. pag. 668.* dedicationis sacrificiis. Vide Tristanum.

II.

Seleucienses Ciliciæ asperæ ad Calycadnum fluvium, Gallo tanquam novo Imperatori nummos dedicarunt, & se his vocibus πρὸς τῷ Καλυκάδνῳ, ab aliis Seleucienfibus distinguunt, nam teste Appiano, Seleucus Syrii Imperii fundator ἐννέα δ' ἐπωνύμους ἑαυτῷ, *novem à se Seleucias* urbes condidit, in hanc Holmi urbis incolas transmisit, si Straboni fides.

Syriaci.

Lib. 14. p. 670.

In postica nummi parte, duo conspiciuntur capita adversa: dexterius, Apollinis est laurea insignis, ante quod lauri ramus, ejus symbolum: alterum urbis Genii calatho insignis est, ad cujus dextrum latus cornucopiæ. Apollo quidem à Seleucienfibus, in gratiam Seleuci Conditoris cultus, qui se Apollinis filium jactabat, ut Justinus refert. *Siquidem Laodice cùm nupta esset Antiocho, claro inter Philippi duces viro, visa est sibi per quietem ex concubitu Apollinis concepisse.*

Lib. 15. cap. 4.

Genius urbis per cornucopiæ, indicat frugum in agris Seleuciæ abundantiam, quam Calycadnus procurat: de quo Ammianus; *Isauria pari sorte, uberi palmite viret & frugibus multis, quam navigabile flumen Calycadnus interscindit.*

Lib. 16.

IMP·C·P·LIC·VALERIANVS·P·F·AVG·

FELICITAS · TEMPORVM

AY·K·ΠΟ ΛΙΚ· ΟΥΑΛΕΡΙΑΝ ΟϹ

ΚΩΡΥ·

I
CAM

ΠΡΟϹΤΟΚΑ

P. LICINIUS VALERIANUS.

I.

Contra Gallum insurrexerat Æmilianus, sed vix Imperium occupavit, cum Valerianus à militibus electus est, & occiso ad Spoletum Æmiliano, ad eum transiit ejus exercitus, ne se civili bello consumerent: Romam venit Valerianus, ab omnibus exoptatus, ut narrat Trebellius Pollio. *Per omnes dignitatum gradus ad maximum in terris culmen ascendens, vita laudabilis, in eam conscenderat gloriam, ut per omnes honores & magistratus insigniter gestos, Imperator fieret, non ut solet tumultuario populi concursu, non militum strepitu, sed jure meritorum & quasi ex totius orbis vera sententia.* Anno sequente iterum Consul cum Gallieno filio renunciatur, & in hoc nummo maximo consularem processum cudi curavit, in quo uterque Consul & Saloninus qui Cæsar factus est, cum pater Gallienus dictus est Consul: unde felicitas temporum, cum tot Imperii heredes simul denuntientur. In Valerian.

II.

Corycus urbs Ciliciæ maritimæ nummos Valeriano cudit, cum in portum ſuum appulit bellum Perſis illaturus. Se aſylum & Navarchidem inſcribit, imò & ſuis legibus utentem: ludos etiam ſeu certamina ΘΕΟΓΑΜΙΑ Proſerpinæ dicata, in honorem Bacchi exhibet: quæ certamina alter Valeriani nummus, Nyſæ Cariæ edita profert. Nyſæ autem educatus eſt Bacchus, unde dictus eſt Dionyſius ἀ Διὸς ϗ Νῦσα: ut innuit Sabinæ nummus in quo Bacchus ſtat cum epigraphe ΝΥΣΑΕΩΝ ΔΙΟΝΥΣΟΣ. Corycus autem ludos Proſerpinæ, & Bacchi cultum à Nyſa urbe proxima, ejus fortè colonia, accepiſſe videtur. In urna conſpiciuntur caduceus, ſpica, & palmæ ramus; hic victoris præmium; ſpica, quod eo die ſpicæ ferebantur ad ſacrarium, teſte Feſto; caduceus, quod Athletæ in ejuſmodi ludis eo utentur, de quo Dio. *Ferebat etiam caduceum quale Mercurius ſolet.*

Ex Muſæo noſtro.

Cimel. Reg.

Lib. 72. *pag.* 826.

III.

Samii Pudicitiam & Pietatem, quas in nummis Decii velo obductas ſignarant, in hoc Valeriani aperto capite exhibent: eadem nempe ratione in gratiam Auguſtæ Imperatoris conjugis: hæ autem Fæminis Principibus maxime conveniunt Pudicitia & Pietas ſorores. Pudicitia velum ex collo ſupra caput attollit, quod theriſtrum pudicitiæ, aut virgineum flameum vocabatur. Hujus deæ duo erant templa, vetus pro patriciis in foro boario, & novum in vico longo, pro plebeiis, exorta inter eas contentione. Pietas tenet pateram ob ſacrificia, ſiniſtrâ matrem gerit, pietatis ſymbolum, ut in nummis Catenenſium & aliis: ſed de Pietate Romana. Vide Plinium. *Lib. 7. cap. 35.*

IV.

Seleucienſes Ciliciæ typum, quem Decio ſignarant, eundem etiam Valeriano percutiunt, nempe Apollinis & urbis Genii capita adverſa: Apollinem, ut tutelarem oppidi deum, quem in memoriam Seleuci Conditoris, qui ſe Apollinis filium prædicabat, colebant; pariter venerabantur Genium urbis, quem calatho ornant Serapidis inſtar, cui tribuitur, ut ait Macrobius, *Satur. 1.* ob ſolis altitudinem & potentiam capacitatis: unde in Seleucienſium in agris abundantiam denotat, cujus cornucopiæ ſymbolum eſt.

GALLIENUS

IMP·GALLIE NVS·P·F·AVG·

MONETA AVG·

IMP·GALLIENVS·P·F·AVG

MONETA AVG·

AYT·K·ΠΟ·ΛΙΚΙΝ·ΓΑΛΛΙΗΝΟC·

CAM IΩ N.

P. LICINIUS GALLIENUS.

I. & II.

Gallienus à patre Cæſar, mox Imperii conſors factus, eum à Sapore captum redimere parum curavit, ſed ſe deliciis & voluptatibus immergens ſolus Imperavit: frequens autem monetarum typum percuſſiſſe videtur, cùm plurimi Romanas occupaſſent provincias tyranni, & ſignata eorum effigie in moneta, ſe Imperatores prædicarent; nam certa erat ſupremæ poteſtatis nota, quam omnes percutere diligenter procurabant, ut ſe meritò ac jure declaratos eſſe denotarent, de quo Vopiſcus. *Scis enim, mi Baſſe, quanta nobis contentio proxime fuerit cum amatore M. Fonteio, cum ille diceret* FIRMUM, *qui Aureliani temporibus Ægyptum occupaverat, latrunculum fuiſſe, non Principem: contra ego, mecumque Ruffus, Celſus, & Ceionius Julianus, & Fabius Soſianus contenderent, dicentes illum & purpurâ uſum & percuſſa* MONETA *Auguſtum eſſe vocitatum, quin etiam nummos ejus Severus Archontius protulit.* Sed Gallienus per hos ejus molis, quæ pro monetæ uſu non adhibebantur, ſe ſolum eſſe Romanum Imperatorem denotare exiſtimabat, & cum Odenato, & Aureolo participaſſet Imperium & cudendæ monetæ jus permiſiſſet, maximos nummos ſibi retinuiſſe videtur. *In Firmo.*

DII.

Samii, ut Valeriano patri, ſic Gallieno ejus filio nummos ſignarunt: ſed hic typus, quam hiſtoriam exhiberet, ancipitem me aliquandiu tenuit: cùm autem urbes inter ſe de antiquitate plurimùm decertarent, ad veterem Samiorum aliquam ſpectare illam exiſtimavi, quam Plutarchus nobis indicare videtur per Bacchum Amazonem interficientem. *Amazones*, inquit, *Bacchum fugientes è ditione Epheſia, in Samum evaſerunt, ille navibus conſtructis, transfretavit, conſertoque prælio, multas in eo loco concidit: quem ſpectantes à copia fluentis ſanguinis Panæma appellarunt ex admiratione.* In nummo Bacchus vel Phlous, nam id alii ad Phloum revocant galea inſignis, bellatoris & herois ornatu, ſtrophio ſupra capulas volitante, Amazonem humi proſtratam, capillis ſiniſtra arreptis, erigit, quam pugione confoſſurus eſt: Amazon dignoſcitur ex tunica, quæ aperit & demonſtrat mammam exuſtam, ne impedimento eſſet ad pugnam conferendam. Amazonum oſſa in hac inſula diu demonſtrata fuiſſe tradunt. Truncus arboris locum indicare videtur, ubi res geſta fuit.

Quæſt. Græc.

·M·CASS·LATIENVS·POSTVMVS·

·CLAVDIVS·GOTHICVS·

·M·AN·FLORIANVS·

M. CASS. LATIENUS POSTUMUS.

POstumus Transrhenani limitis dux & Galliæ, præses à Valeriano factus est, quo à Sapore capto, Gallienus ejus filius Saloninum suum Postumo educandum, & ad res militares formandum misit: sed cùm Celtæ puerum apud se Imperare ferre non possent, illo occiso, Postumum appellarunt Imperatorem. Gallienus contra eum movit, sed frustra, fortissimus erat dux, & ut se ob virtutem à Gallis electum denotaret, nummum percussit cum epigraphe VIRTUS AUG. Stat juvenis militari habitu galeatus, dextra hastam gerens, sinistra clypeo innixa, quem Romani sub Virtutis imagine venerabantur. Pollio *In ejus vita.* Postumum hoc elogio à Valeriano datum scribit, *ut qui locum Principis mereatur jure.* Porrò à Gallis rerum novarum cupidis Læliani & non Lolliani interventu, post decem annos, occisus *Ex nummis.* est.

CLAUDIUS GOTHICUS.

CLaudius, Gallieno Heracliani & Marciani insidiis prope Mediolanum occiso, ab exercitu Imperator factus est, & Gothis qui Provincias undique vastabant devictis nutantem Rempublicam conservavit, sed cùm pecunia tot bellis civilibus & Gallieni impensis immoderatis esset exhausta, & ad Gothicum bellum confi-

ciendum necessaria, non modo imminuta est argenteæ materia, ut probant nummi: sed ærea primi moduli suppressa, & frequens ex minimo, & rarò ex mediocri signata est: unde in nummis non amplius nota S. C. cui forsan Senatus ad res restituendas, consensit: porrò Imperator nummos maximos non ad usum, sed amicis donandos, & ad Imperii splendorem aliquot percussit.

M. ANNIUS FLORIANUS

FLorianus Imperium, quod frater à Senatu consentientibus militibus receperat, & quo per sex tantum menses erat potitus, tanquam hereditarium arripuit: sed cùm accepisset Probum à militibus electum, fortitudine illi impar, venas sibi secari jussit, cùm nollet privatus vivere; alii à militibus occisum narrant. Licet autem duos tantum menses imperasse dicatur Florianus, nummi ejus maximi non admodum perrari sunt, sed tantum cum trium monetarum typo, quod illa ex tribus metallis auro nempe, argento, & ære signaretur: ideò tres fœminas repræsentabant bilancem ex una manu, & cornucopiæ ex altera gerentes: bilancem quidem quod moneta pondere certo constare deberet: cornucopiæ verò, ad indicandum ex moneta rerum omnium abundantiam conciliari: pro pedibus earum monticuli, seu metalli cujusque acervus.

Vopisc.

IMP·PROBV S·P·AVG·

ADLOCVTIO·AVG·

IMP·PRO BVS·P·F·AVG·

MONETA · A V G·

IMP·PROBV S·P·F·AVG·

MONETA·AVG·

M. AVRELIUS PROBUS.

I.

PRobus tot egregia belli facinora ſub Valeriano, Gallieno, Claudio, & Aureliano Principibus ediderat, ut Senatus illum à militibus electum mox confirmaverit; itaque Romam iter acceleravit, ut in Gallias cum ingenti exercitu proficiſceretur contra barbaros, qui poſt Aurelianum, Romanas civitates occupaverant: ubi plurimi reguli illius poteſtati ſubjicientes ſe, tributum ſolvere polliciti ſunt; in cujus rei memoriam maximum hunc nummum ſignari juſſit, cùm alloqueretur cohortes, præmia belli iis diſtribuens, præſentibus quos ſubjugarent, regulis: quem typum valde illuſtrant Vopiſci verba: *Quandiù reguli novem ex diverſis gentibus venirent: atque ad pedes Probi jacerent.* In Probo.

II & III.

Romani Principes, infimi, ut vocant, Imperii, à Claudio inchoantes, nummos maximos frequenter cum *tribus monetis* percusserunt, ut penes se jus omne signandæ pecuniæ denotarent: interea observarunt Antiquarii, cùm nummi primæ magnitudinis, in quibus res Principis memoriâ dignas exhibere solebat Senatus, in usu monetæ non ampliùs essent, Imperatores aliquando gesta sua militaria clypeis insculpsisse? an quod illi, ut mos erat antiquitus, in templis etiamnum appenderentur?

In superiore Probi clypeo depingitur ipse jaculo barbarum impetens, ut in nummis Cæsarum supremi Imperii effingi solebant Imperatores cum victoriâ per aëra volitante, & coronam ipsis præbente. In secundo, tanquam ex bello redux exhibetur hastam gerens, præeunte aut Roma, aut Felicitate: pro pedibus captivus. In tertio, ejus in urbem adventus Pacificatoris habitu, dextram elevans præeunte Roma, quæ videtur galeata, & subsequente milite, cum ab exercitu electus fuisset.

· CARVS · ET · CARINVS ·

· NVMERIANVS ·

· C · VAL · DIOCLETIANVS ·

CARUS ET CARINUS.

CArus, Probo bellum Persicum meditante insidiis quorumdam militum occiso, ab exercitu Imperator est appellatus; cùm autem bellum contra Persas suscipere vellet, filios fecit Cæsares, ut narrat Vopiscus, *Bellum Persicum quod Probus parabat, aggressus est, liberis Cæsaribus nuncupatis.* In Carini Cæsaris à patre Caro creati gratiam videtur cusus hic maximus nummus, quod exhibeatur cum parente. Epigraphe SÆCULI FELICITAS per quatuor puerulos anni tempora designantes, abundantiam sub iis principibus per omnes anni tempestates non defuturam denotat, Ver enim canistrum floribus refertum gerit. Æstas falcem ad segetes secandas tenet, Autumnus per Leporem dextra, tempus venationibus aptum indicat, & læva maturos fructus in canistro ostendit. Hyems vestibus contra frigus munitur, dextra pedicam ad capiendas aves, & læva jam captas præ manibus demonstrat. Sic felix sæculum sub Caro & filiis: quibus alludit Calpurnius *In ejus vita.*

Sed hæc quibus aurea possint
Sæcula cantari.

NUMERIANUS.

M. Aurelius Numerianus Cari Imperatoris filius junior, patrem ad Persicam expeditionem Cæsar ab eo factus, sequutus est: dein-

de in Meſopotamia Imperator ab eo acclamatus, Auguſti nomen accepit, eumque barbaros profligaſſe indicant ejus nummi obvii, cum epigraphe MARS VICTOR & JOVI VICTORI. Quod confirmat ejus imago ſub clypeo depicta in barbaros equo decurrens, quos jaculo impetit, dum victoria per aëra volitans ipſi coronam porrigit. Nummus autem hic maximus inſigni arte cælatus Romæ percuſſus videtur Numeriani juſſu, amicis diſtribuendus, cùm ad urbem properaret, ſed in itinere Apri Soceri inſidiis interfectus eſt.

C. VALERIUS DIOCLETIANUS.

Diocletianus, Caro Imperatore mortuo & Numeriano ejus filio, à militibus Imperator appellatus eſt, quod cùm Romæ Carinus Numeriani frater major accepiſſet, adverſus Diocletianum cum exercitu progreſſus eſt, ſed ab eo in Mœſia victus occiditur; itaque Diocletianus in Urbem venit magno honore à Senatu acceptus: ubi præter nummos ad uſum publicum, maximos pro donativo percuſſit; at cùm mos invaluiſſet id initio fieri, & nihil adhuc præclarum geſſiſſent Imperatores, monetarum typum exhibebant. Liceat nos hic tyrones monere hunc Principem nummos ex ære medios reſtituiſſe vel frequentiores reddidiſſe, & argenteos poſt tot ſæcula ex argento puro cudiſſe, & ne quis monetam adulteraret, graves pœnas inſtituiſſe: unde *ſacra* in ejus nummis appellata eſt.

M.

·M·AVR·VAL·MAXIMIANVS·

·GAL·VAL·MAXIMIANVS·

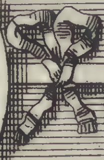

·CONSTANTINVS·MAX·

INſurgentibus Tyrannis Maximianus à Diocletiano Cæſar factus eſt, deinde Auguſtus, & Imperii particeps. Cum ille bello ſtrenuus eſſet, ſed natura ferox & immitis, ſupremum adeptus faſtigii inſigne, nummos cum monetarum typis percuſſit, ut penes ſe eſſe etiam jus monetæ cudendæ argueret. Diocletianus quidem dictus eſt Jovius: Maximianus vero, Herculius, quaſi Diocletianus, alter eſſet Jupiter, Herculis pater. Ut Julii & Auguſti temporibus, pro moneta ſignanda erant Triumviri monetales, ſub his Principibus dicebantur Procuratores monetæ, ſeu Præpoſiti monetæ, ut eos vocat Ammianus. *Lib. 22. & 17.*

C. GAL. VAL. MAXIMIANUS.

GAlerius à Diocletiano & Maximiano Cæſar creatus eſt cum Conſtantio Chloro: in affinitatem etiam ambo vocati ſunt, ut firmiora inter eos eſſent vincula: Galerius Valeriam Diocletiani filiam in uxorem accepit, & Conſtantius Theodoram Maximiani; & quaſi inter omnes diviſum eſſet Imperium, Illyrici oræ ad uſque Ponti fretum, Valerio commiſſæ ſunt: unde ipſis etiamſi tantum Cæſaribus jus monetæ cudendæ communicatum eſt, ut indicat maximus ille nummus, in quo tres fœminæ ſolito modo exhibentur: quod jam Gallieni ævo, in Salonino ejus filio receptum obſervamus, ut penes Cæſares hæc ſupremi faſtigii nota, jam eſſet.

COnſtantinus Conſtantii Chlori cum Galerio à Diocletiano & Maximiano adoptati filius; patre in Britannia mortuo, Cæſar dictus, in Gallias redit: ubi cum Maximiano, qui purpurâ depoſitâ rurſus eam acceperat, fœdus iniit, ducta in uxorem Fauſta ejus filia; ſed poſtea Maximianus Romam reverſus, cùm Maxentium filium Imperii participem declarare recuſaret, ex Urbe expulſus, ad Conſtantinum generum reverſus eſt, cui cùm inſidias ſtrueret, iis detectis, laqueo vitam finiit. Interea Romani Maxentio urbem tyrannicè adminiſtrante, Conſtantinum, ut eos liberaret, vocarunt. Mox ille copias inſtruit, & devictis Maxentii in Italia ducibus, eum tandem ad pontem Milvium in Tiberi ſubmerſum ſuperavit: unde Maximi nomen conſequutus eſt, & magno applauſu Romæ eſt exceptus. Bellis civilibus confectis barbaros undique contudit, Imperiique ſedem Byzantium tranſtulit, eamque urbem reſtauratam, Conſtantinopolim appellavit. Gothos in Sarmatarum terris vicit, iiſque debellatis Conſtantinopolim rediit, ubi percuſſus eſt hic nummus cum epigraphe FELICI VICTORIÆ AUGUSTI. Genius urbis novæ ſedet, turribus inſignis, tanquam eam condidiſſet: palmam tenet ut Victrix: cornucopiæ gerit, ad indicandam ſoli fertilitatem: illi Victoria coronam, ut præmium porrigit.

CRISPVS.

CONSTANTINVS·IVNIOR·

CONSTANTIVS.

FL. JULIUS CRISPUS.

CRrispus Constantini ex Minervia priore ejus uxore filius, à patre Decennalia Imperii peragente cum Constantino juniore ex Fausta fratre, Cæsar dictus est: in cujus memoriam videtur cusus hic maximus nummus, denotans eum ad summum Imperii fastigium per concessum cudendæ monetæ esse designatum: unde in nummis ejus ævi: SACRA MONETA AUGG. ET CAESS. NOSTR. *Sacra moneta Augustorum & Cæsarum nostrorum.* In hoc autem dicitur MONETA URBIS VESTRÆ. ad indicandam monetam in aliis etiam urbibus esse concessam à tempore quo Claudius existimatur signandi potestatem Senatui ademisse: de quibus vide Ducangium in Historia Byzantina, & in Dissertatione de inferioris ævi Numismatibus.

FL. CLAUD. CONSTANTINUS JUN.

COnſtantinus junior Conſtantini M. ex Fauſta filius natu major, cùm Criſpo ex priore patris uxore Minervia fratre, dum Decennalia celebraret, Cæſar factus eſt; cujus memoriam in clypeo renovat par has voces VOT. X. id eſt *Votis decennalibus*. Cùm igitur illi per Cæſaris dignitatem ad Imperium deſignati eſſent, res à patre geſtæ iis communicantur & ſicut Victoria in Conſtantini M. nummis ita in iis exhibetur. Victoria clypeum tenet, in quo VICTORIA AUG. & circa, VOTIS MULTIS X. modo in Conſtantino juniore ſcribitur VICTORIA BEATISSIMORUM CAESS. ob ereptas Licinio Provincias, poſtquam eum Conſtantinus pater ad Cibalim viciſſet. Beatiſſimi titulus Diocletiano & Maximiano primùm datus eſt, quòd feliciter Barbaris & Tyrannis devictis Imperium per tot annos adminiſtraſſent: deinde Conſtantino patri, poſt ejus victorias, conceſſus: unde Cæſares illius filii, etiam BEATISSIMI nominantur.

FL·VAL·CONSTANTIVS·NOB·C·

VICTORIA·BAEATISSIMORVM·CAESS·
VOT
X

D·N·CONSTAN TIVS·P·F·AVG·

VICTORIA AVGVSTI·

D·N·FL·CL·CONSTANTIVS·NOB·CAES·

GLORIA·ROMANORVM·

FL. JULIUS CONSTANTIUS.

I.

COnſtantius Conſtantini M. ſecundus ex Fauſta filius, primùm à patre Cæſar factus eſt, & eo mortuo Auguſtus & Imperator cum aliis fratribus, cui in diviſione Imperii, Oriens ceſſit. Perſas in Meſopotamiam irrumpentes, repreſſit; unde Conſtantinopolim reverſus, percuſſus eſt hic maximus nummus cum epigraphe VICTORIA AUG. Victoria ſub Genii urbis forma exhibetur, corona turribus ornata, ad denotanda illius ampliſſima mœnia à patre Conſtantino extructa: pede dextro proræ impoſito, ad arguendum ejus ad mare ſitum: dextrâ palmæ ramum gerit, ſolenne victoriarum inſigne: lævâ cornucopiæ tenet, ad denotandam ſoli fertilitatem & abundantiam.

II.

Cæſaris tantum titulo inſignitur Conſtantius in hoc nummo, quam dignitatem à patre Conſtantino recepit, cùm Vicennalia ſua & Criſpi Conſtantinique junioris filiorum Decennalia celebraret, qua de re Aur. Victor inquit, *Namque ea tempeſtate Imperatori noſtro Conſtantio inſigne Cæſaris datum.* Pro cujus Conſtantii dignitatis Decennio, Nicomediæ ipſi conceſſæ acta ſunt vota, & cuſus eſt hic nummus, in quo Victoria ſcribit in clypeo VOT. X. id eſt *Vota Decennalia.* Victoria autem dicitur Beatiſſimorum Cæſarum, quod Delmatius Conſtantii patruelis, Cæſar à Conſtantino Magno etiam factus, Calocerum in Cypro res novas molientem debellarit: inde percuſſi nummi inter Cæſares in communis victoriæ ſignum, & in nummis Delmatii Victoria cùm corona, apud Spanhemium occurrit.

De Cæſaribus.

Diſſert. 6. p. 601.

III.

Conſtantius cum Auguſti titulo prodit iterum, patre nempe mortuo: nam ſub eo Cæſaris tantùm dignitatem obtinuit. Nummus aliquam ex victoriis ejus indicat, quam ob illius forma, cum Romæ percuſſus ſit, ex Magnentio qui Conſtantem Conſtantii fratrem dolo interfecerat, relatam auguramur. Nam poſtquam ille Conſtantem in tentorio occiſo purpuram aſſumpſiſſet, Conſtantius ad vindicandam fratris necem, contra eum movit, & memorabili prælio ad Murſiam devicit: ſed cum Magnentius bellum rurſus reparaſſet, ad Lugdunum iterum Conſtantius illum ſuperavit, & in urbe ſe gladio tranſfigere coëgit, anno ætatis 40. Conſtantius ſic Occidentem recepit, ſoluſque Imperio potitus eſt: ſed cum nullum haberet filium, Juliano ejus patrueli illum tandem ceſſit.

IV.

Conſtantii nummi in ordine haud ſunt collocati, ſed ut ad ſeriem acceſſere, ſcalpti; nam hic Cæſaris titulum præfert, & ideo ante eos qui Auguſti dignitatem habent, præponendus. Conſtantius à patre cùm Cæſar factus eſſet, mox ei percuſſi ſunt nummi & iidem tituli, quibus pater ornatus eſt, attributi: ſic Victoria in ejus nummis, quæ ad Conſtantinum M. Gothis debellatis ſpectat cum epigraphe GLORIA ROMANORUM percuſſa eſt. Vox *Gloria* cùm ſit frequens de aliquo fama cum laude, primùm ſub Conſtantino Magno, qui tot egregia edidit facinora, uſurpata eſt; unde in præclaro ejus numiſmate dicitur, GLORIA SÆCULI, VIRTUS CÆSARIS. Novus honoris titulus patri datus, totam Romanorum Gloriam in Conſtantino Magno deſignans, filio etiam communicatur, tanquam eſſet jam *Romanorum gloria.*

CONSTANS

CONSTANS·NOB·CAESAR·

VIRTVS. CAESARVM.

D·N·FL·CONSTANS·AVG·

VRBS. ROMA. BEATA.

I.

FLAVIUS JULIUS CONSTANS.

Constans tertius Constantini M. ex fausta filius, à patre Cæsaris titulo donatus est, cùm vota celebraret Triennalia, de quo ait Aurelius, Victor. *Et interea Gothorum Sarmatarumque stratæ gentes, filiorumque cunctorum minor, Constans nomine, Cæsar fit.* Tunc decimum sextum agebat annum: quo titulo, tanquam ad Imperii successionem cùm fratribus vocatus, nummi & quidem maximi, ei percussi sunt: hic præfert epigraphem VIRTUS CÆSARUM, in quo Constantinus pater Paludatus stans manum imponit trophæo, quod in Sarmatia Gothis devictis illi erectum est. Provincia lugubris & mœsta in imo trophæi caput sustentans, tanquam subdita depingitur: ut sic per patris victorias, filiorum virtus emicaret, quos habuisset in bello comites, & quorum hac expeditione maxime enituerat fortitudo. De Cæsarib.

II.

Augusti, id est, Imperatoris titulo ornatur Constans; post mortem scilicet patris, anno secundo postquam Cæsar ab eo appellatus esset: ipsi autem in divisione Imperii cum fratribus Constantino & Constantio, Italia, Africa cum insulis, Illyricum, Dalmatia, Macedonia, Achaia, Peloponnesus, & Græcia cessit. Ideò Roma in ejus nummis galeata, ut solet, repræsentatur, cùm Beatæ elogio, quod sibi tribuit, cùm se felicem sub Constante existimet. Diocletiano & Maximiano ejus collegæ Beatissimi nomen datum fuisse primùm supra diximus: qui sint autem beati dicendi declarat, his verbis Seneca. *Hoc nos docet beatum, non eum esse, quem vulgus appellat, ad quem pecunia magna confluit, sed illum cui bonum omne in animo est erectum.* Roma ergo non videtur se Beatam appellare, quod divitiis, ut Caput mundi, abundet; sed quod Constantem habeat Imperatorem: si quidem Eutropius narrat de ejus Imperii initio. *Constantis Imperium strenuum aliquandiu & justum fuit.* Deinde Constantini fratris morte tumidior, ad scelera se convertit.

Lib. Epist. 6.

Lib. 30.

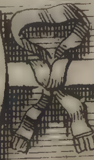
MAGNENTIVS

DECENTIVS

MAGNENTIUS.

IN Gallia Magnentius ex barbaris parentibus natus, Comes tandem ordinum factus, occiſo artibus ſuis Conſtante, purpuram Auguſtoduni, cùm Imperatoris nomine aſſumpſit: rebus deinde Galliæ conſtitutis in Italiam tranſiit, ut Conſtantis Imperium ſibi vindicaret; Nepotianus interea ex Eutropia Conſtantini Magni ſorore filius, qui Imperii hæredem ideò ſe exiſtimabat, ne Magnentius, illud vacuum occuparet, Romæ ſe Imperatorem vocavit: ſed poſt 28. dies Magnentiana factione extinctus eſt. Magnentius fratrem Decentium creat Cæſarem Mediolani, & Romam progreſſus, Decentium ad tutandas Gallias, & ad novas copias colligendas mittit: pacata tandem Italia contra Conſtantium in Pannoniam profectus eſt: ubi ab eo profligatus, in Italiam ſe recepit, & ut à fratre copiarum auxilium acciperet, eum conſortem Imperii fecit, Auguſtumque nominavit, ut nos docet hic nummus cum epigraphe VICTORIA AUGUSTORUM, qui videtur cuſus, cum plures eum incautius proſequentes, circa Ticinum profligavit.

MAGNUS DECENTIUS.

DEcentius nomen Magni quod ferebat ejus pater, dictus Magnus, assumpsit, à quo etiam Magnentius frater appellatus videtur. Cæsar Mediolani factus est, cum Magnentius accepisset Constantium, patruelem Gallum Cæsarem creasse, ut Orientem in officio contineret, & à fratre cùm hac dignitate ad conservandas Gallias missus est. Augusti titulum recepisse videtur postquam Magnentius à Constantio ad Mursiam victus est, ut ipsi copias duceret, quibus se contra eum tutarentur: qua de re eques hostem jaculo impetens exhibetur cum epigraphe VIRTUS AUGG. quasi virtute eorum communi, hostes essent debellaturi. Enituerat haud dubie Decentii in bello fortitudo, siquidem dictus erat cum nobilissimo Cæsarum frequente titulo, *Fortissimus*, ut nos docent ejus nummi : sed cum audiisset fratrem Lugduni, post victoriam à Constantio relatam, manus sibi violentas attulisse apud Senonas, laqueo vitam finivit.

FINIS.

INDEX
VERBORUM ET RERUM.

A

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

D.

E.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

INDEX

VERBORUM ET RERUM.

FINIS.

CONSTANT. LANDI
NVMISMATA
SELECTIORA.
VGD BATAV. Apud BALDVINVM VANDER Aa. MDCXCV

